

Giới thiệu Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần

Một cô gái học khảo cổ và là tiến sĩ y khoa bất ngờ xuyên không về Ai Cập cổ đại gần 2000 năm trước. Tại đây cô gặp gỡ vị Pharaoh đáng sợ và uy quyền nhất lịch sử. Nhưng cũng từ đó, định mệnh của hai người bắt đầu. Sợi dây liên kết của họ dần dần hiện ra. Sau tất cả mọi thứ, liệu tình yêu có giúp họ vượt qua chướng ngại hay không?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Xuyên không về ai cập cổ đại

Phía trên lăng mộ Roumoter nằm ở phía nam thủ đô Cairo của Ai Cập, một đoàn người từ khoa khảo cổ học Ai Cập đang nghỉ ngơi.

"Tịch Dao bên này."

Một cô gái xinh đẹp như nữ thần, xinh đẹp hơn tất cả những người du khách có mặt ở đây rất nhiều, cô đẹp tượng như vàng thái dương lúc bình minh, ánh mắt lấp lánh như sao trời, đồng tử của cô màu xám cang khiến cho khuôn mặt của cô hoàn mỹ và quyến rũ hơn, cô không quá cao cũng không thấp, mái tóc màu đen ngang vai được buộc lên đơn giản, cô mặc y phục áo sơ mi và quần bó cộng với áo khoác giáo sư bên ngoài, nhìn khuôn mặt khá ngây thơ, đáng yêu này của cô mọi người khó mà đoán được cô đã 20 tuổi, cô đang loay hoay tìm chỗ giữa đoàn người thám hiểm đông đúc, bỗng cô nghe được tiếng gọi của bạn mình nên lập tức chạy đến chỗ đoàn người của cô.

"Ừ mình tới đây."

Cô tên là Dạ Tịch Dao, vốn là thiên tài y sĩ của trường đại học Trung Hoa, nhưng vì từ nhỏ cô đã đam mê và yêu thích Ai Cập cổ đại, chính vì thế sau khi cô tốt nghiệp y khoa, cô đã du học sang Ai Cập để học thêm về khoa khảo cổ ở đây, sau ba năm học tập chăm chỉ cô hiện đã trở thành giáo sư thực tập của khoa và hôm nay được đến lăng mộ của một trong những vị pharaoh tàn ác nhất, vĩ đại nhất Ai Cập cổ đại, lăng mộ của pharaoh Isara II.

Sau khi ăn trưa xong mọi người đi về phía dưới lăng mộ, riêng Tịch Dao đi vòng xuống phía bên trái để chụp ảnh thì cô vô tình nhấn vào 1 cơ quan bí mật, cánh cửa mở ra bên trong đó là một căn phòng được trang trí vô cùng đẹp đẽ và bắt mắt theo phong cách Ai Cập cổ đại, vì trí tò mò Tịch Dao đã không ngần ngại mà bước vào sâu trong căn phòng, trong căn phòng cô phát hiện được một cỗ quan tài bằng vàng được tạo hình và khắc chữ Ai Cập cổ xưa lên trên, nắp quan tài còn khắc hình 1 cô gái trẻ đầu đội vương miện tay cầm quyền trượng để tay bắt chéo sang hai bên vai, thấy nắp quan tài đã bám đầy bụi Tịch Dao đưa tay lau đi những vết bụi trên nắp quan tài thì bỗng nhiên xuất hiện một luồng ánh sáng phát ra từ mắt của cỗ quan tài kia, cô bị ánh sáng đó làm chói mắt nên lấy tay che mắt lại, khi cô mở mắt ra thì thấy mình đang nằm ở một nơi khá là mát mẻ, lại xen kẽ những ánh nắng ấm áp, cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì phía sau cô phát ra 1 giọng nói.

"Cô gái, cô là ai, tại sao cô lại ở đây?"

Tịch Dao quay đầu lại, trước mặt cô một bà lão đang cầm trên tay giỏ thức ăn nhìn cô hỏi, cô nhìn kiểu tóc, màu da và y phục của bà lão, cô ngạc nhiên bà lão này đang mặc đồ của Ai Cập cổ đại, cô giật mình rồi khẽ trần tình bản thân hỏi bà lão.

"Bà hiểu con đang nói gì không ạ?"

"Đương nhiên là hiểu rồi, mà tại sao con lại ở đây, đây là nhà của ta, nhìn con không giống người Ai Cập cho lắm nhỉ?"

Cô ngạc nhiên rõ là mình nói tiếng trung, vì sao bà ấy lại có thể hiểu nhỉ, tại sao bà ấy nói mình cũng hiểu, mà tại sao mình lại ở đây rõ là mình đang ở lăng mộ bí ẩn đó kia mà, mà tại sao bà lão lại mặc y phục của người cổ đại, tại sao chứ, vô vàn những câu hỏi tại sao cứ xuất hiện trong đầu cô. Tịch Dao ngược mặt lên nhìn bà lão ấy hỏi trong vô số thắc mắc của mình.

"Bà ơi đây là đâu vậy ạ?"

Bà lão nhìn cô cười sau đó đỡ cô dậy, dẫn cô vào một căn nhà làm bằng đất sét và lá khô, cô nhìn đồ vật trong nhà và cách xây nhà, biết ngay đây là kiểu nhà của người Ai Cập cổ đại nhưng tại sao lại như thế chứ. Bà lão đưa cô 1 ly nước, rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh dịu dàng từ tốn nói.

"Nơi đây là Memphis là thủ đô của Ai Cập con ạ."

Cô đang uống nước nghe được những gì bà cụ nói mà kinh ngạc tới nổi sắc nước, thủ đô của Ai Cập không phải là Cairo sao, sao bây giờ lại biến thành Memphis rồi, mà cái tên Memphis là thủ đô của Ai Cập cổ đại kia mà, cô cố gắng hàn ghép những chuyện đã xảy ra lại với nhau cuối cùng cô chỉ nghĩ ra được một nguyên nhân duy nhất đó chính là cô đã xuyên không, mình thật sự đã xuyên không rồi sao.

"Bà ơi vị vua đang trị vì nơi đây, tên ngài ấy là gì, và đây là năm bao nhiêu ạ?"

"Pharaoh tên là Isara II còn tên đầy đủ thì ít khi được nhắc tới nhưng ta nghe nói là Isara Merity, còn năm thì...à năm nay là năm 2043 TCN."

"Isara II?"

Những lời nói kia của bà cụ làm Tịch Dao không thể tin được, Isara II đó không phải chính là vị vua đã trị vì Ai Cập biến nó trở thành một trong những đất nước hùng mạnh nhất thế giới thời bấy giờ sao, cô không thể tin mình đã xuyên không đến Ai Cập cổ đại, đến được thời đại của vị vua mà mình yêu thích nhất.

Bộ này là bộ mà tác giả làm lại, tác giả đã chỉnh lý chính tả và thay đổi một số tình tiết, tên nhân vật. Mong các bạn ủng hộ nha, tác giả là cung xử nữ nên yêu cầu sự hoàn mỹ rất cao.(Tự và miệng).

Lưu ý: Vì đây là bộ truyện mình nghĩ ra sau khi đọc Nữ Hoàng Ai Cập, Dòng Sông Huyền Bí, Sừng Phi Của Pharaoh, những bạn nào là fan của các bộ truyện trên có đọc được bỏ qua cho, xin chân thành cảm ơn.

- Vì là truyện xuyên không nên truyện sẽ không hề giống trong lịch sử một chút nào hết, thời gian tồn tại và sụp đổ của các nền văn minh cũng vậy, mong các bạn và các em đừng tưởng thật. Xin nhấn mạnh: Không Có Bất Cứ Cái Gì Là Thật Cả, Không Được Áp Dụng Vào Học Tập Cũng Như Đời Sống.

●●●●●Hết Chương 1●●●●●

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Giải độc cho pharaoh

Vì đây là nơi đất khách quê người nên Tịch Dao buộc phải ở lại nhà của bà cụ đó vài ngày. Bà cụ đối với cô rất tốt coi cô như con ruột, mỗi ngày sau khi giúp bà cụ làm xong việc nhà, cô đều đi ra ngoài và tìm cách để quay trở về thế kỷ 21, cô đã thử rất nhiều cách để quay về nhưng vẫn không có bất kỳ một cách nào hữu dụng cả. Hôm nay cũng giống như mọi ngày Tịch Dao đi tìm cách để quay về, nhưng cũng như mọi ngày vẫn là thất vọng trở về, bỗng cô cảm thấy kinh đô đông đúc người tới mức chóng mặt, tính tò mò nổi lên cô hỏi những người qua đường thì mới biết thì ra hôm nay là lễ hội mỗi năm một lần của kinh đô để tôn thờ nữ thần chiến tranh Sekhmet của Ai Cập.

Tịch Dao ngạc nhiên, thì ra là lễ hội sao? Cô cũng muốn đi xem thử thế nào, cô xin phép bà chủ nhà và ra ngoài đi tham gia lễ hội, đi được một lúc cô đã tới được hoàng cung nơi lễ hội diễn ra đông đúc nhất, thấy mọi người đang nhìn thứ gì ở trên kia cung điện, cô cũng nhìn theo cô rất ngạc nhiên khi thấy một mỹ nam tuy mỹ nam đó ở trên cao kiến cô không thể nhìn kỹ được dung mạo của y, nhưng cô dám chắc đó là một mỹ nam a, mỹ nam đó mặc áo choàng bằng vàng (vải thêu được đan xen vàng vào trong) đầu đội vương miện với khuôn chim ưng bằng vàng, tay cầm quyền trượng đứng cùng với một số quan lính và một vài đại bá, đại thúc mặc đồng phục tư tế Ai Cập cổ đại đứng ở phía trên tòa thành cao nhất của hoàng cung, vị mỹ nam kia thì đang vẫy tay với mọi người, Tịch Dao hết sức ngạc nhiên bởi nếu như cô không nhầm thì mỹ nam đẹp trai tuấn tú kia chính là pharaoh Isara Merity, cô lần đầu được chính mắt nhìn thấy hắn, thần tượng của cô chính là hắn bằng da bằng thịt kia rồi. Pharaoh sau đó đi vào bên trong cung điện, cô mới bắt đầu trở lại với không khí lễ hội náo nhiệt của kinh thành, chớp mắt đã tới chiều tà, ánh hoàng hôn từ mặt trời xen kẽ những ánh sáng mờ nhạt của những ngọn đuốc bắt đầu cháy của các nhà dân phía xa cung điện, thấy trời chuyển tối cô định trở về nhà, không ngờ lại nhìn thấy phía cửa hoàng cung có một đám người quay quanh, phía trên có một tờ giấy viết gì trên đó nhưng vì là chữ tượng hình cổ đại nên cô không thể đọc được, sau khi hỏi mọi người thì mới biết pharaoh đã bị trúng độc mà ngự y trong cung lại không có cách để cứu cho nên dân cáo thị ở đây hy vọng có người có thể cứu được pharaoh, nghe thế cô liền xin vào để chữa trị, ít nhất thì cô cũng là một bác sĩ không thể thấy chết mà không cứu, dù là chỉ còn một ít hy vọng cũng không thể bỏ qua.

Sau khi được binh sĩ hoàng cung kiểm tra thân thể xem có đem theo ám khí hay không, Tịch Dao được cho vào, cô bước vào phòng bệnh nhìn thấy có một vài cung nữ, nữ quan và ngự y, bọn họ vừa làm việc của mình vừa buồn bã, Tịch Dao bước tới chiếc giường, nhìn thấy mỹ nam lúc sáng mà cô nhìn thấy trên thành cung điện và cô không nhìn lầm anh ấy thật sự rất đẹp trai, tuy đang trúng độc, hơi thở khó khăn vẫn không làm giảm đi sự uy phong, lừng lẫy của một bậc đế vương, anh cao hơn cô nhiều, thân thể không mập, cũng không quá ốm, tóc anh để dài hơn gáy một chút, đồng tử màu đen càng khiến anh ta trong càng thâm sâu khó lường, cũng không do con do luyện tập thể dục quá nhiều, Tịch Dao thấy anh đang thở rất yếu cô liền bắt mạch, khi kiểm tra lý rượu có độc của hắn thì cô đoán ra được loại độc mà hung thủ đã dùng, cũng may đó là một loại độc mà cô quen biết, cô cũng biết cách để chế ra thuốc giải, cô quay đầu hỏi nữ quan chăm sóc xem nhà thuốc ở đâu, nữ quan sai tỷ nữ dẫn đường cho cô tới nhà thuốc hoàng cung Ai Cập, sau khi làm việc trong kho thuốc hoàng cung một hồi lâu, Tịch Dao cuối cùng cũng đã làm ra được thuốc giải, cô bón thuốc cho hắn sau đó ở lại hoàng cung thêm ba ngày để điều trị cho dứt chất độc trong cơ thể của hắn.

Ba ngày sau Merity mơ hồ tỉnh lại, cảm thấy đầu có một chút đau, cố gắng ngồi dậy thì cảm thấy phần chân(mền) dưới bụng có cái gì đó nặng nề lên, Merity ngó kỹ thì thấy đó là một cô gái mặc y phục tỷ nữ đang ngồi gập trên giường của hắn, hắn nhìn cảm thấy ngứa mắt tính đập thẳng cô xuống đất thì nữ quan Raery vú nuôi của hắn đem thuốc vào, nhìn thấy hắn muốn đập cô xuống thì lập tức ngăn cản.

"Pharaoh, cô gái này chính là người đã cứu ngài lúc ngài bị trúng độc đó, vì để trị dứt chất độc trong cơ thể của ngài mà cô ấy đã ba ngày không nghỉ ngơi cô ấy vừa mới chớp mắt một chút mà ngài tỉnh làm gì vậy?"

Hắn nhìn cô gái đang ngủ gật kia thần thờ một lát, cô chính là người đã cứu hắn sao, trước khi hắn hôn mê nghe thấy ngự y giỏi nhất của hắn nói, chất độc của hắn chỉ có các vị thần mới chữa trị được, chẳng lẽ khi số hắn chưa tận nên thần linh đã đưa cô gái này xuống để chữa trị cho hắn sao, cô gái này nếu như đã chữa trị được cho hắn thì không phải là người bình thường. Chính vì thế sau khi hắn có thể đi lại bình thường, hắn đã lập tức phong thưởng cho cô.

"Người đầu phong cho cô gái này làm nữ quan trông coi việc chữa trị bệnh tình của ta. Thường thêm một phòng ở riêng."

Lệnh được ban xuống, tất cả mọi người đều vui mừng khi nghe được pharaoh đã khỏi bệnh, mọi người đều thầm cảm tạ vị nữ lang trung tài giỏi đã cứu sống hoàng đế, nhưng lại có một người thì lại hoàn toàn không vui, thậm chí rất tức giận là đáng khác, đó là em gái cùng cha khác mẹ của Merity - nữ hoàng Ariana, ả ta cũng chính là kẻ đã bỏ độc vào rượu của hắn.

●●●●●Hết Chương 2●●●●●

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Bắt rắn bằng tay không

Phía nam hoàng cung Ai Cập là khu cung điện của nữ hoàng Ariana - em gái cùng cha khác mẹ của pharaoh. Từ nhỏ ả ta đã rất ghét hoàng huynh của mình vì nghĩ chính là hắn đã cướp đi tình yêu thương của phụ hoàng dành cho mình, lớn lên khi phụ hoàng qua đời để lại toàn bộ giang sơn này cho hắn, càng khiến cho ả ta căm thù hắn hơn rất nhiều, ả ta đã thế bằng mọi giá phải dành lại hết tất cả, hôm lễ hội được diễn ra chính tay Ariana là người đã hạ độc vào rượu của Merity, cứ tưởng hắn đã thắng thiên không ngờ lại được một con nô tỳ cứu giúp, bên trong cung điện là hình bóng một cô gái tóc dài ngang eo, tay đeo vòng vàng, đầu đội vương miện, mặc trên người bộ y phục màu đen lộng lẫy và quyến rũ của vương triều Ai Cập cổ đại, khuôn mặt xinh đẹp, quyến rũ chết người, ánh mắt sắc hơn mắt chim ưng, đồng tử màu đen huyền bí, nhưng kỳ lạ thay cô gái với dung mạo quyến rũ nghiêm túc nghiêm thành ấy lại đang tức giận tột cùng, nàng ta ném hết bình hoa, chén bát, đồ trang điểm xuống đất và đó chính là nữ hoàng Ariana, đám tỳ nữ của Ariana thấy vậy mà lạnh người, ném hết tất cả đồ đạc Ariana mới cảm thấy hạ được con tặc, nàng ta ngồi xuống giường nhìn vị nữ quan đang quỳ kia, vị nữ quan đó là Aie - nữ quan thân cận nhất của Ariana.

"Aie, ta không cần biết ngươi dùng cách nào, nhưng bằng mọi giá phải giết chết được con nô tỳ kia cho ta!!!"

Lời nói của Ariana như quát nộ, Aie lạnh người run rẩy đáp.

"Vâng thưa nữ hoàng yên tâm... cô ta sẽ không còn có thể nhìn thấy bình minh của Ai Cập vào ngày mai nữa đâu ạ."

Nghe Aie dám chắc chắn như thế, Ariana gật đầu, cho bọn tỳ nữ và nữ quan lui ra ngoài hết.

- - - - -

Từ ngày được làm nữ quan trong cung điện vì dễ cho tiện với công việc, Tịch Dao quyết định dọn tới hoàng cung ở luôn, vì là trọng thần đã cứu pharaoh cho nên nàng được những người trong hoàng cung kính trọng và quý mến, pharaoh thì lúc nào cũng mang nàng đi cùng để đảm bảo chuyện lần trước không lặp lại thêm bất kỳ một lần nào nữa, cho nên muốn hành thích Tịch Dao chỉ còn cách chờ tới tối, khi ấy Tịch Dao sẽ về phòng riêng của mình nghỉ ngơi.

Aie phục kích từ buổi chiều, chờ khi Tịch Dao đã trở về phòng riêng, đợi cho nàng đóng cửa lại đằng hoàng, nữ quan Aie lập tức thả từ trong rọ ra một con rắn hổ mang lớn, loài vật biểu tượng cho thần chết của Ai Cập. Vì đã được huấn luyện kỹ nên con rắn lập tức tìm ra được nàng, đúng lúc đó Tịch Dao quay đầu lại nhìn thấy con rắn đang lao tới phía mình, trong chớp mắt nàng đã một tay nắm được cổ con rắn, đã thế còn cười.

"Ta đang lo không biết làm sao để tìm được rắn hổ mang để chế thuốc không ngờ mầy tự mò đến, rắn à để ta hóa kiếp cho ngươi nhé."

Nói là làm Tịch Dao lấy một thanh chủy thủ cắt cổ rắn ra lấy máu. Nữ quan Aie ở trong bóng tối nhìn thấy nàng dùng tay không bắt rắn mà kinh hồn bạc vía, đây là lần đầu tiên trong đời bà ta nhìn thấy có ai có thể bắt rắn hổ mang chưa bằng tay không, nữ quan Aie lấy lại bình tĩnh, lặng lẽ rời khỏi chỗ nấp, trở về gặp Ariana, thấy nàng ta đang nằm nghỉ trên ghế, Aie quỳ cúi đầu xuống đất vừa run vừa nói.

"Nữ hoàng, Tịch Dao cô ta... cô ta không phải là người bình thường cô ta có thể bắt được rắn hổ mang bằng tay không đấy ạ!"

Ariana mở mắt nhìn thấy vẻ mặt run sợ của nữ quan Aie, đột nhiên lửa giận bùng lên, nữ hoàng Ariana tức giận quát cho bà ta một trận.

"Cái gì mà tay không bắt rắn, ngươi có nhìn lầm không, ả chỉ đang dọa ngươi thôi, chỉ là một con nhóc cũng không xử lý được thì sau này không cần quay về gặp ta nữa biết chưa hả."

Nữ quan Aie nhìn khuôn mặt tức giận đến đáng sợ của nữ hoàng Ariana còn run hơn lúc nãy lập tức quỳ đầu không dám nhìn trực tiếp Ariana, Aie vừa kinh sợ vừa nói.

"Nữ hoàng người nói đúng, là do thần nhìn lầm làm gì có ai trên thế gian này có thể tay không bắt rắn hổ mang chứ, xin nữ hoàng hãy cho thần một cơ hội nữa, thần hứa lần này chắc chắn sẽ giết chết được con nô tỳ đó, giết chết cả pharaoh để người trở thành nữ hoàng của Ai Cập thực sự."

Nữ hoàng Ariana nghe thế cười to, nhưng giọng vẫn mang theo sự tức giận nói.

"Tốt, tốt lắm người hãy làm cho tốt, bằng không Người đừng hòng sống thêm giây phút nào nữa cả."

●●●●●Hết Chương 3●●●●●

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Đây là quan tâm sao?

Nữ quan Aie sau khi bị nữ hoàng Ariana chửi một trận cho nên mọi sự bức mình, tức giận tất cả đều đổ hết lên người Tịch Dao.

"Dạ Tịch Dao đều tại người, nếu như không phải tại người ta sẽ không bị nữ hoàng trách mắng, người đâu."

Bà ta ra lệnh cho đám sát thủ của mình, bằng giá nào cũng phải giết được Tịch Dao, xong việc mỗi người sẽ được thưởng một túi vàng. Vì là nữ quan thân cận của pharaoh cho nên lúc nào nàng cũng đi theo bên cạnh Merity, mà hẳn thì lại không thích cái tính nói nhiều của nàng, từ việc kêu hẳn bỏ rượu, ngủ sớm, tập thể dục v...v. Merity và Tịch Dao thường xuyên cãi cọ, nhưng lại không biết vì lý do gì lại rất hiểu đối phương, sau một buổi chiều sáng, hẳn ngồi nghỉ ngơi và chuẩn bị ăn bữa trưa, nhìn thấy nàng đứng một mình góc tường ánh mắt nàng hướng về hướng cửa sổ phía đông trông mặt nàng có vẻ buồn bã, hẳn tỏ ra quan tâm hỏi nàng.

"Này Tịch cái gì đó Dao người lại đây."

Tịch Dao nghe hẳn nói thế cực kỳ chói tai quay lại nhìn hẳn nói.

"Thưa pharaoh thần đã nói bao nhiêu lần rồi, thần tên là Dạ Tịch Dao, không phải là Tịch cái gì đó Dao."

"Ừ thì Tịch Dao, mà sao ta thấy người buồn vậy, ta đâu có ăn hiếp hay bạc đãi người."

"Thưa pharaoh thần chỉ là nhớ nhà thôi ạ, người không cần phải để ý."

Merity nghe nàng nói nhớ nhà mà ngạc nhiên hỏi.

"Nhớ nhà, không phải ta đã cho phép người được tự do ra vào hoàng cung rồi sao, nhà người lại gần như thế sao lại nhớ nhà?"

Nàng vẫn cười khê lác đầu nói, giọng nói ấy mang đầy sự nhớ nhung.

"Thưa pharaoh nhà của thần không phải ở đó, đất nước này cũng không phải là quê hương, xứ sở của thần."

Nghe Tịch Dao nói thế hẳn mới để ý, nhìn cho kỹ thì nàng không phải là người Ai Cập thì làm sao có người nhà ở đây được. Merity lại tỏ ra quan tâm nàng, hỏi.

"Vậy người biết đất nước của mình ở đâu không, ta sẽ tìm cách đưa người về."

Tịch Dao nhìn bộ dạng đang quan tâm mình của hẳn cười, nàng không ngờ vị hoàng đế lạnh lùng này cũng có cái gọi là quan tâm người sao, hẳn đang quan tâm mình sao, tuy là nàng biết Trung Quốc cổ đại ở đâu, nhưng nó cách Ai Cập rất xa, hơn nữa nhà của nàng là ở Trung Hoa thế kỷ 21 cách đây gần 2000 năm thì làm sao có thể quay về được kia chứ.

"Pharaoh người không cần phải vì thần mà hao tâm tổn sức, gia đình thần ở đâu thần cũng không biết nữa, từ nhỏ thần đã ở Ai Cập nên cũng đã quen rồi, thần chỉ là nhớ nhung một chút thôi, à phải rồi mời người dùng bữa cho nóng ạ."

Nàng và hẳn mãi nói chuyện với nhau, trong lúc ấy các tỳ nữ đã dọn hết đồ ăn lên trên bàn, hẳn cầm ly rượu đưa ra cho tỳ nữ rót rượu thì cảm thấy có một luồng sát khí nặng thì phía sau, là Tịch Dao nàng đã cấm không cho hẳn uống rượu trừ những lần bắt đắc dĩ ra, hẳn cảm nhận được sự giận dữ của nàng, hẳn lập tức bỏ ly rượu xuống, cố gắng lấy lại vẻ oai phong, trầm giọng nói.

"Cái gì mà hao tâm tổn sức chứ, ta chỉ muốn trả người về cho gia đình người, tránh người cứ suốt ngày nói nhiều lăng tai."

Tịch Dao nghe Merity nói thế, nàng vẫn cố cười, cười thật tươi, đúng vậy vị hoàng đế lạnh lùng này mà biết quan tâm ai, hẳn chỉ hận không thể đuổi mình đi mà thôi, mình đúng là đã thần tượng nhầm người rồi.

"Pharaoh người cứ dùng bữa đi, thần lui ra ngoài đây, chúc người có một bữa ăn ngon miệng."

Nói xong nàng quay người đi mất, thấy Tịch Dao rời đi hần thở dài, thuận tay cầm ly rượu mà tỳ nữ đã rót định uống rồi lại bực mình quất.

"Ta đã nói rồi từ nay về sau không được dọn rượu lên trong những bữa ăn của ta nữa, không nghe Tịch Dao cô ấy đã nói rồi sao, uống rượu rất có hại cho sức khỏe biết chưa."

Merity vừa ăn vừa bực mình, hần không hiểu tại sao lúc nào hần cũng nghĩ đến nàng, đôi lúc hần lại tự trấn tĩnh mình, Merity người... người chỉ đang cố đuổi nữ nhân nhiều chuyện đó đi thôi, người không quan tâm tới cô ta, cô ta chỉ là một nữ quan thôi mà.

●●●●●Hết Chương 4●●●●●

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Nhận ông cháu

Sau khi dùng bữa trưa xong Merity đi tìm nàng ở hậu viện hoàng cung, bởi vì hần biết cứ vào giờ này hằng ngày nàng lại ra hậu viện ngắm hoa và tưới hoa, nàng ở hoàng cung Ai Cập này đã được gần 3 tháng, nhất cử nhất động của nàng Merity đều để ý thật kỹ, khi hần đi đến hậu viện nhìn thấy Tịch Dao đang đứng giữa những đóa sen, tà váy trắng giản dị, tóc xõa ngang vai, nàng không quyến rũ chết người như Ariana, nàng có một vẻ đẹp huyền bí và lạnh lẽo nhưng cũng mang theo một chút dư vị dễ thương đáng yêu, dung mạo đẹp đến nghiêng nước nghiêng thành ấy lại ngồi gần những đóa sen tinh khiết trông nàng xinh đẹp đến nhường nào, Merity cố trấn tĩnh bản thân rồi lại ho khan một tiếng, nghe tiếng hần cô quay lại nhìn sau đó lập tức cúi chào.

"Pharaoh người tìm thần ạ?"

"Không,ta chỉ đi dạo, vô tình nhìn thấy người ở đây thôi, nếu đã gặp rồi, vậy thì người đi cùng ta ra bên cảng một chút."

"Ra bên cảng, vì sao thế ạ."

"Hôm nay là ngày tể tướng Site đi sứ các nước trở về."

"Tể tướng Seti?"

"Đúng vậy, tể tướng vừa là bạn cũ của cha ta, vừa là thầy của ta, cũng là người mà ta rất kính trọng, hôm nay là ngày ông ấy đi sứ trở về ta muốn đích thân ra cảng đón tiếp, người đi cùng ta nhé."

"Vâng."

Tịch Dao không ngờ rằng trên đời này lại còn có người khiến cho hần kính trọng và quan tâm, vị tể tướng Seti này chắc chắn không phải là người bình thường, nàng chưa từng nghe về vị tể tướng này trong sử sách nên không biết ông ấy là người thế nào, không biết có khó tính như hần không. Nàng cùng Merity ngồi lên xe ngựa hướng phía bên cảng mà đi, một lúc sau Tịch Dao và Merity đã tới cảng, khi bước xuống xe nàng nhìn thấy toàn bộ quan viên đại thần của triều đình đều ra đón tiếp thì nàng biết vị tể tướng này nhất định là rất máu mặt. Trước bến cảng một con tàu bằng gỗ trong thật to lớn và hùng vĩ, bên trên treo quốc kỳ của Ai Cập cổ đại, ván gỗ được thả xuống hai đoàn binh sĩ tầm 10 người từ trong thuyền bước ra đứng sang hai bên ván gỗ, theo sau đó là một ông lão khoảng 60 - 70 tuổi, tay cầm gậy bước xuống, tất cả bá quan văn võ nhìn thấy ông lập tức cúi đầu xuống tỏ ý kính trọng, ông nhìn họ gật đầu tỏ ý đã nhận được lòng thành của họ, lúc này bá quan mới ngẩng đầu lên, ông lão bước đến chỗ của Merity tỏ lòng quan tâm hỏi han hần.

"Pharaoh vạn phúc, lão thần đã về, thấy người vẫn khỏe thần rất vui mừng."

Tịch Dao nhìn vị tể tướng bỗng nhiên khóe mắt rung rung những giọt lệ, bởi ông lão này nhìn rất giống người ông đã khuất của cô, khác hần với suy nghĩ của Tịch Dao rằng ông ấy sẽ có khuôn mặt hung dữ và nghiêm khắc, thì ông ấy lại có khuôn mặt hiền hậu của người già và một giọng nói trầm ngâm hiền từ. Đang hồi niệm nàng bị Merity gọi ra giới thiệu với tể tướng Site.

"Tịch Dao lại đây."

Nàng bước đến chỗ của Merity và tể tướng Seti, Merity bắt đầu kể cho ông nghe về việc nàng đã cứu hần ra khỏi cửa tử ra sao, tể tướng Seti nhìn nàng ông cười nhẹ tỏ ra kính trọng và biết ơn nàng, ông nói.

"Cảm ơn cô đã cứu hoàng đế, lão và toàn thể vương quốc này nợ cô một mạng sống, sau này có việc gì cứ tìm lão, lão sẽ hết lòng giúp đỡ."

Tịch Dao nhìn giọng nói ấy, vẻ hiền từ ấy của ông càng khiến cho nàng không khỏi xúc động, nàng lấy hết can đảm nói.

"Vâng, nếu tể tướng đã nói thế, vậy thì thưa tể tướng tôi có một việc muốn xin, ngài có thể đồng ý giúp tôi không?"

Tể tướng Seti nhìn Tịch Dao, vẫn là ánh mắt hiền từ nói.

"Cô cứ nói đừng ngại."

"Tôi... con có thể gọi người là ông nội được không, người rất giống ông nội của con."

Tể tướng Seti nghe nàng nói vậy có chút ngạc nhiên, một hồi sau ông mới trả lời nàng, giọng nói ông không tức giận, thậm chí còn mang theo một niềm hạnh phúc.

"Haha ta còn tưởng việc gì khó lắm, muốn gọi thì cứ gọi đi, cháu gái ngoan của ta."

Cô hạnh phúc ôm tể tướng Site, liên tục gọi ông ơi, Merity và mọi người nghe thấy thế cũng không nói gì, Merity, Tịch Dao, tể tướng Seti và mọi người vui vẻ cùng nhau bước vào cung điện để tổ chức tiệc mừng, sau khi tất cả mọi người đều ngồi yên vị, thì tể tướng Site vui vẻ nói.

"Từ nay về sau ta sẽ nhận con bé này làm cháu nuôi của ta, mong mọi người có thể giúp đỡ nó nhiều hơn, à phải rồi ông chưa biết tên họ đầy đủ của con là gì, ông thật tệ nhì."

Nàng cười dịu dàng lắc đầu.

"Không đâu ông, là tại con vẫn chưa nói cho ông biết mà, tên họ đầy đủ của con là Dạ Tịch Dao ạ."

Tể tướng Seti nghe họ tên của nàng, ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi.

"Dạ Tịch Dao? Ừm nghe cái tên kỳ lạ này, chắc con không phải là người Ai Cập nhì."

"Dạ đúng vậy, tuy là từ nhỏ con đã lưu lạc ở Ai Cập, nhưng con không phải là người Ai Cập, con đến từ một đất nước xa xôi ở phương đông ạ."

Tịch Dao tuy không muốn lừa dối người ông mới nhận này, nhưng cô cũng không thể nói cho ông biết việc mình đã xuyên không được, cho nên cứ nói như vậy mới là cách tốt nhất.

●●●●●Hết Chương 5●●●●●

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Âm sát bắt thành

Bên trong trù phòng hoàng cung, các tỷ nữ đang chuẩn bị đồ ăn, thức uống cho bữa tiệc. Tịch Dao đi vào trù phòng để kiểm tra thức ăn và rượu để phòng có độc, một lúc sau Tịch Dao đi về phía dưới đình viện hậu cung thì trùng hợp gặp được nữ hoàng Ariana đang đi về đại sảnh bữa tiệc. Ariana nhìn thấy Tịch Dao mà kinh ngạc, cho dù cô ta đã nghe kể nhiều về nàng, nhưng cũng chưa từng nghĩ tới nàng lại đẹp đến như thế, vẻ đẹp này có thể sánh ngang thậm chí còn vượt được cả cô ta, cho dù có xét về dung mạo hay thân hình thì Tịch Dao và Ariana cũng là một chín một mười, kẻ tám lạng người nửa cân, thấy thế Ariana càng tức giận thêm nữa, cô ta bỗng nhiên kêu Tịch Dao đứng lại, sau đó trách mắng nàng với những lý do hết sức vô lý, còn Tịch Dao không nói gì mặc cho nàng ta trách mắng, chửi đã rồi Ariana quay mặt bỏ đi, đi tới buổi tiệc, à ta chào Merity cho có lệ, sau đó an vị mà ngồi xuống chỗ của mình, tỏ ra cười nói với mọi người, được một lúc Ariana kẻ miệng nói nhỏ với nữ quan Aie.

"Người đi xử con nô tỳ đó cho ta, ta không muốn nó sống thêm giây phút nào nữa cả."

Nữ quan Aie cúi đầu nhận lệnh sau đó lén lút rời khỏi bữa tiệc, ra lệnh cho đám sát thủ bằng mọi giá đêm nay phải giết Tịch Dao cho bằng được, đám sát thủ nhận lệnh của Aie bọn chúng chờ nàng đi tới khu lưu vực sông đó là đường tắt dẫn từ hậu cung sang sảnh chính, đó cũng là nơi tối nhất trong cung điện, chờ một hồi lâu đã thấy Tịch Dao đi tới 5 tên sát thủ lập tức vây lấy nàng cố gắng bắt nàng nhanh nhất có thể, đúng lúc đó một vị tỷ nữ từ sảnh chính đi qua nhìn thấy mọi chuyện cô gái đó xanh mặt lập tức chạy đến đại sảnh thông báo cho pharaoh và tể tướng Seti biết, nghe tỷ nữ báo chuyện, Merity cùng tể tướng Seti và hơn năm mươi binh sĩ lập tức chạy đi ứng cứu, bỏ mặc cho nữ hoàng Ariana dù nàng ta hết lòng ngăn cản, khi cả bọn chạy tới hiện trường thì hết sức ngạc nhiên bởi những gì mà họ đang nhìn thấy những tên sát thủ đó lần lượt bị Tịch Dao hạ hết chỉ còn duy nhất một tên, hoàn toàn không có ai giúp đỡ chỉ có mỗi mình nàng, tên sát thủ còn lại kia cố gắng xông vào để giết nàng cho bằng được, không ngờ nàng lại chỉ dùng 1 tay đã hạ gục được hắn, đám sát thủ không chết chỉ là không còn tinh táo nữa, lúc đó hoàng đế ra lệnh cho binh lính bắt những tên sát thủ đó lại, tể tướng Site lập tức chạy tới chỗ Tịch Dao xem nàng có bị thương không, trên người nàng hoàn toàn không có một vết xước, phía dưới cung điện nữ quan Aie đã núp ở đó, bà ta nhìn thấy hết tất cả, lúc đó đám sát thủ có 5 tên bao vây nàng lại, nhưng trong chớp mắt nàng đã dùng tay không đánh vào tử huyệt ở cổ của từng tên từng tên một khiến cho bọn chúng không còn sức kháng cự, bà ta biết chắc chắn Tịch Dao không phải là người bình thường, bà ta run sợ chạy về phòng riêng ôm hết vàng bạc châu báu mà bà ta tích góp được qua bao nhiêu năm sau đó khăn gói mà bỏ đi mất, từ đó không bao giờ dám quay lại hoàng cung nữa.

Còn về phần Tịch Dao tại sao nàng lại mạnh đến như thế? Thật ra là vì ông nội và cha của nàng đều là lão đại của một băng nhóm xã hội đen mà mẹ nàng thì vốn là một sát thủ hết sức tài giỏi, nhưng sau này khi Tịch Dao ra đời vì để tốt cho nàng, cha và mẹ nàng đều từ bỏ mọi chuyện trong quá khứ làm lại từ đầu, nhưng trong những thời gian rảnh nàng vẫn được cha, ông nội và mẹ dạy toàn bộ tinh hoa võ học để phòng thân.

Nhìn thấy Tịch Dao không sao tể tướng Site thờ phào nhẹ nhõm, ông ra lệnh cho quan lính đem đám sát thủ này nhốt lại, nhưng không ngờ bọn chúng lại cắn lưỡi tự sát, Merity thấy vậy ra lệnh cho quân lính dọn dẹp chỗ còn lại, mọi người sau đó quay lại đại sảnh, Ariana nhìn thấy nàng vẫn bình yên vô sự nên vô cùng tức giận, trong lúc mọi người đang vui vẻ hò ca không chú ý tới mình mà lên lút bỏ độc vào rượu của Tịch Dao và Merity sau đó tỏ ra không biết gì, khi Tịch Dao cầm ly rượu lên để kính tể tướng Seti, nàng bỗng vô tình ngửi được mùi a-xít khá nồng từ trong ly rượu bốc lên, nàng lập tức bước tới chỗ của Merity cầm ly rượu của anh ném trực tiếp xuống đất, Merity đang vui vẻ nói chuyện, thấy nàng hành động như vậy, anh hết sức tức giận quát to.

"Này Tịch Dao không phải cô đã nói sẽ cho ta uống rượu trong những ngày quan trọng sao, ta chỉ uống rượu xã giao thôi mà cũng không cho là sao nữa hả?"

Lời này của hắn quát lên khiến mọi người trên dưới cùng nhau cười sặc sụa, giờ họ mới biết thì ra pharaoh uy quyền đứng mảnh của bọn họ lại nghe lời công nương Tịch Dao như thế. (vì là cháu nuôi của tể tướng nên cách xưng hô cũng thay đổi) Riêng Merity vừa bức mình vừa tức giận lại xấu hổ, lúc này hắn muốn đem Tịch Dao ném xuống sông Nin cho rồi, nhưng sau khi nhìn bộ mặt nghiêm nghị của cô, hắn lập tức trở lại vẻ mặt đáng sợ và lạnh lùng như bao ngày bình thường.

- ----Hết Chương 6-----

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Truy tìm hung thủ

Nữ hoàng Ariana kinh ngạc khi nhìn thấy hành động của Tịch Dao, ả ta ra lệnh cho quân lính bắt nàng ngay lập tức vì tội dám xúc phạm pharaoh, nhưng Merity lập tức lên tiếng ngăn cản, anh nghiêm mặt nhìn Tịch Dao hỏi.

"Tịch Dao đã xảy ra việc gì?"

Ariana nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Merity sợ bị bại lộ lập tức quát đám binh sĩ.

"Còn đứng đó làm gì, không mau đem con tỳ nữ vô lễ này xuống cho ta!"

Đám quân lính bị kẹt giữa hoàng đế và nữ hoàng không biết phải làm sao, thì bỗng Tịch Dao lên tiếng.

"Thưa pharaoh trong ly rượu này có độc, trong tình huống cấp bách cho nên thần mới to gan làm như vậy, xin người tha tội."

Mọi người lúc này mới hoảng hốt, có độc? Không lẽ tên hung thủ lần trước đã trở lại rồi, cả đám người xôn xao bàn tán, nữ hoàng kinh sợ khẽ lui ra sau vài bước, cô ta cố gắng lấy lại bình tĩnh, làm như không biết gì.

"Có độc? Hừ làm sao có thể, người chỉ là một con nô tỳ làm sao có thể biết trong ly rượu đó có độc được chứ, người chỉ đang viện cớ cho hành vi của mình thôi."

Tịch Dao nghe Ariana nói như vậy, cảm thấy chói tai lập tức cãi lại.

"Thưa nữ hoàng thần là nữ quan, cũng là một ngự y làm sao không biết có độc được chứ, nếu người không tin thì hãy cho người tìm một con chuột vào thử độc sẽ rõ."

Chưa kịp để Ariana phản ứng gì, tể tướng Seti đã cho người bắt một con chuột vào, sau khi con chuột liếm những giọt rượu trên sàn thì lập tức chết cứng. Thấy vậy mọi người đều sợ hãi, tể tướng Seti lập tức ra lệnh cho binh sĩ phong tỏa hoàng cung và không cho bất kỳ sứ thần các nước nào ra vào. Lần này tất cả đều hú hồn một phen, toàn bộ trên dưới hoàng cung mọi người đều trầm kha ngợi Tịch Dao nếu không có nàng chắc chắn pharaoh đã chết. Sau một ngày điều tra không có kết quả gì mấy, hoàng cung được cho phép đi lại bình thường, các sứ thần cũng được thả về, nhưng hoàng cung vẫn được canh phòng hết sức cẩn mật và nghiêm ngặt. Nữ hoàng Ariana đêm đó trở về cung điện của mình không thấy nữ quan Aie đâu, cho người đi tìm thì nhận được tin toàn bộ vàng bạc trong phòng bà ta đều biến mất, Ariana nghe thế biết ngay bà ta đã bỏ trốn, nàng ta nghĩ thế rồi lại cười thầm trong bụng, chạy? Chạy rồi cũng tốt, không ai biết được tất cả mọi chuyện là do mình làm haha.

- ----Hai ngày sau----

"Tịch Dao, nếu lần này không có con thì pharaoh chắc sẽ không thoát khỏi, con muốn ta thưởng gì nào?"

Tể tướng Seti đi dạo cùng nàng ở hậu viện hoàng cung vừa hỏi nàng. Nàng nghe ông ấy nói thế mà lắc đầu.

"Người không cần đầu ạ, đó là trách nhiệm của con mà."

Tể tướng Site nhìn đứa cháu nuôi mới nhận này mà hạnh phúc, mới bảy lớn đã hiểu chuyện thế này rồi, lòng ông cảm thấy nhẹ nhõm vì ông đã không nhìn lầm người, hai ông cháu đang đi thì nghe có tiếng thét chói tai phát ra từ một căn phòng phía dưới chỗ họ đang đứng.

"Á... xin hãy tha cho tôi... tôi thật sự không... không biết...á!"

Nàng nghe được tiếng thét chói tai ấy quay mặt hỏi tể tướng.

"Ông ơi, phía dưới sao lại có tiếng la thảm thiết thế ạ?"

Tể tướng Seti nghe nàng hỏi vậy, ông tỏ ra khản trương nói.

"À phía dưới đó là nhà ngục của hoàng cung ấy mà, thôi chúng ta đi về thôi nào."

Tịch Dao và tể tướng Seti chuẩn bị quay mặt đi thì nàng nghe được tiếng của Merity ở dưới hầm ngục. Biết hẳn ở dưới thế là nàng liền đi xuống, tể tướng Seti lập tức đi theo, xuống phía dưới nàng nhìn thấy một số tù nhân bị treo trên giá để chuẩn bị tra tấn, đứng giữa là một người đàn ông cao ráo điển trai đang tra tấn một tên tù binh, trên tay còn đang cầm một chiếc roi. Merity nghe thấy tiếng động quay lại nhìn thì thấy nàng, anh lập tức dừng tay, chạy tới phía Tịch Dao ngăn cản.

"Sao nàng lại xuống dưới này, ở dưới này rất đáng sợ và dơ bẩn lắm, nàng lên trên đi."

(Sau khi chỉ cứu ảnh thì từ hôm đó ảnh ấy gọi chỉ như thế để thể hiện tình cảm chẳng, em không biết.)

Mặt nàng nghiêm nghị lạnh lùng nhìn Merity.

"Pharaoh người muốn tra tấn ai thì thần không dám quản, nhưng nếu người đã biết dưới này dơ bẩn mà tại sao người còn ở đây, ở đây có biết bao nhiêu là vi khuẩn đó biết không hả?"

Merity không hiểu nàng nói gì lắm, nhưng vẫn kêu tể tướng Seti đưa nàng đi lên trên và hứa rằng mình cũng sẽ sớm rời khỏi đây, nàng đang chuẩn bị rời hầm ngục thì bỗng nghe thấy tên tù binh đó la to.

"Tôi thật... thật sự... không biết... luyện sắt... xin... hãy tha cho tôi!"

Tịch Dao đang đi nghe đến hai từ "Luyện sắt" mà quay người lại, Luyện sắt? Đúng rồi theo những gì nàng biết thì Ai Cập tới thời đại bây giờ mặc dù đã biết tới sắt, nhưng chưa thật sự áp dụng nó và đời sống cũng như quân đội, nếu đã không biết luyện sắt vậy thì nàng giúp là được.

●●●●●Hết Chương 7●●●●●

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Luyện kim

Tịch Dao quay người lại, giọng nói nàng chắc như đinh đóng cột.

"Pharaoh thần biết luyện kim, xin người hãy tha cho hắn đi."

Lời nói kia khiến Merity và tể tướng Seti hết sức ngạc nhiên, nàng biết luyện kim ư? Tuy nói nàng là người nước khác nhưng làm sao nàng biết luyện kim được kia chứ. Chưa đợi hai người họ có phản ứng gì, Tịch Dao tới chỗ cái lò đang đun sắt ở đó, dùng thanh sắt quăng xuống chiếc lò cực nóng kia rồi dùng kèm đồng lõi tay phải dùng một chiếc búa lớn đập mạnh, một lúc sau nàng lại để thanh sắt trở lại lò nung cực nóng rồi lại lấy lên tiếp tục đập mạnh, sau một hồi từ một thanh sắt nhỏ và dày ấy lại trở thành một cây dao nhỏ dài và đẹp, nàng đứng lên lau mồ hôi trên trán.

"Luyện kim để làm ra kiếm, dao và mũi thương thì cứ làm theo như vậy, tất nhiên vẫn phải bỏ công mài dũa, còn làm những thứ phức tạp khác thì cần phải bỏ thời gian hơn."

Merity, tể tướng Site và tên tù nhân kinh ngạc khi thấy nàng có thể luyện được kim loại hết sức vui mừng, hẳn chạy tới ôm nàng nói.

"Tịch Dao nàng chắc chắn không phải là người bình thường, nàng không những có thể luyện được chế được lại còn biết luyện kim nàng đúng là nữ thần của ta."

"Đúng vậy ta không thể ngờ con lại có thể làm được như vậy."

Nhìn bộ dạng của Merity và tể tướng Seti tôn thờ nàng như một vị thần, nàng đành phải cười trừ không nói nhiều, sau đó bọn họ cùng nhau rời khỏi ngục lao, rồi bọn họ còn vì chuyện này mà tổ chức đại tiệc. Tất cả mọi người đều vui vẻ ăn uống cho tới khi quan tể Styte đứng dậy thừa chuyện với pharaoh.

"Thưa pharaoh vĩ đại, thần đêm qua đã nằm mộng nhìn thấy nữ thần Sekhmet nói chuyện với mình rằng đã cho con gái của nữ thần đầu thai chuyển kiếp xuống đây để giúp đỡ nhân dân Ai Cập chúng ta, hôm nay công nương Tịch Dao đã giúp chúng ta rèn binh luyện kiếm theo thần thấy công nương chắc chắn là con gái của nữ thần rồi ạ."

Tất cả mọi người nghe đại quan tư tể Styte nói vậy lập tức bàn tán sôi nổi.

"Con gái của nữ thần sao? Nếu thật sự là như vậy thì tốt quá rồi."

"Công nương Tịch Dao tài sắc vẹn toàn, lại còn là thần y, nếu quan tư tể nói vậy, vậy thì chắc chắn là như thế rồi."

.....

Đối với triều đình Ai Cập cổ đại, quan tư tể được xem như trọng thần được mọi người hết sức tin tưởng và tôn trọng vì người dân quan niệm rằng những tư tể có khả năng nói chuyện với thần linh, cho nên những gì mà quan tư tể nói hầu hết tất cả mọi người đều tin tưởng và vồ tay, thay phiên chúc mừng pharaoh vì đã tìm được con gái của nữ thần. Đại quan tư tể Styte nói tiếp.

"Thưa pharaoh, nếu nữ thần đã báo mộng như vậy thì chi bằng người hãy cưới công nương Tịch Dao đi, như thế vừa có thể đảm bảo việc công nương sẽ luôn trung thành với Ai Cập ta vừa có thể giúp an định lòng dân."

Cưới? Lời này của đại quan tư tể nói ra tất cả mọi người đều xì xào bàn tán rồi đều đồng loạt vỗ tay chấp nhận việc này, bọn họ cả Merity và tể tướng Seti đều không ai để ý tới việc nàng có đồng ý hay không, nàng có chút bối rối nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh rồi thừa chuyện với Merity.

"Thưa pharaoh, thần không phải là con gái của nữ thần gì cả, thần chỉ là một nữ quan bình thường thì làm sao xứng với ngài, theo lý ngài nên chọn một công nương danh giá hoặc một vị công chúa quyền quý làm hoàng phi mới đúng, còn nếu ngài muốn cưới thần làm vợ lẽ thì thứ lỗi thần làm không được."

●●●●●Hết Chương 8●●●●●

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Ép hôn

Hắn nhìn khuôn mặt nghiêm trọng của nàng cười to.

"Tịch Dao, nàng yên tâm ta chắc chắn sẽ không nạp nàng làm thiếp, còn việc nàng nói bản thân không xứng để làm Hoàng Phi của ta, thì vẫn chưa chắc, tính theo thân thế của nàng bây giờ thì quả thật nàng đã đủ tư cách để trở thành hoàng phi của Ai Cập rồi."

Quan tư tể Styte gật đầu, vui vẻ nói.

"Đúng vậy thưa công nương, theo quy chế của triều đình chỉ cần có chức vị công nương trở đi sẽ có thể trở thành chính thất hoàng phi của Ai Cập, người hiện là cháu nuôi của tể tướng Seti, lại còn là con của nữ thần, thần tin chắc sẽ không ai phản đối chuyện này đâu ạ."

Nàng không thể tin được mình lại bị ép hôn, bắt nàng phải cưới một người mà bản thân không yêu lại còn bị cho là con gái của nữ thần gì đó nữa, bọn họ không ai thèm nghe ý kiến của nàng cũng không thèm hỏi nàng xem có đồng ý hay không, thậm chí còn đã chọn luôn ngày cử hành hôn lễ là ngày 15 tháng sau nữa chứ. Mọi người đang bàn tán sôi nổi về hôn lễ thì nữ hoàng Ariana đi đến chỗ nàng mang theo giọng cười hắc ám tỏ ra vui vẻ cười nói.

"Đúng vậy hoàng huynh cưới Tịch Dao là đúng lắm, cô ấy là con gái nữ thần, nhất định có thể giúp cho vương triều ta hưng thịnh bình an, còn nữa một vị cô nương xinh đẹp quốc sắc thiên hương thế này mới xứng với hoàng huynh chứ."

Trong bụng ả ta nghĩ thầm, đúng rồi cứ cưới đi trong ngày đại hôn của hai người, ta sẽ sai người phóng hỏa đốt luôn tấm điện của hai người để cho hai người làm phu thê dưới địa ngục. Tể tướng và các quan đại thần ai nấy cũng gật đầu đồng ý Merity cao hứng cười to.

"Vậy thì cứ quyết định như thế đi, ngày 15 tháng sau sẽ là ngày tổ chức hôn lễ của ta và Tịch Dao, sau đó nàng ấy sẽ trở thành chính thất hoàng phi của Ai Cập, hãy bắt đầu chuẩn bị từ bây giờ, nhớ phải cẩn thận vào phải làm sao cho hoàn mỹ nhất có thể, làm cho tốt vào ngày đại hôn tất cả các người nhất định đều sẽ có thưởng."

Tất cả các nữ quan, tỳ nữ nhận lệnh của hắn, còn nàng thì cố gắng nhẫn nhịn đợi hết buổi tiệc nàng đi về phía phòng mình nghỉ ngơi, cố tìm ra đối sách tốt nhất để chạy trốn, nàng vừa đi tới trước cửa phòng thì bất ngờ lại bị một bàn tay kéo mạnh về phía vách tường người đó ép nàng vào tường, ánh mắt của y nhìn nàng không rời, nàng ngước mắt nhìn kẻ đó không thể ngờ đó là Merity, nàng chưa kịp phản ứng gì hắn đã vùi đầu vào nàng áp môi hắn lên đôi

mỗi anh đào hồng thắm của nàng, nàng giật mình cố gắng đẩy hắn ra xa, nhưng Merity là đàn ông lại cao to lực lưỡng anh còn là người luyện võ, sức mạnh của anh hơn nàng gấp nhiều lần, nàng không thể đẩy hắn ra cũng không thể lên tiếng, lực hôn càng lúc càng mạnh áp chế toàn bộ sức lực của nàng, thấy nàng bắt đầu hít thở khó khăn hắn rời khỏi môi nàng, bắt đầu tiến xuống cổ và tai nàng, hắn khẽ thổi vào tai nàng nói.

"Tịch Dao, ta yêu nàng... ta thật... thật sự đã yêu nàng. Tịch Dao cho ta...."

Nàng hết sức kinh ngạc vì những lời hắn nói, cố gắng dùng hết toàn lực để đẩy hắn ra, nhưng tay của nàng bị hắn nắm chặt, bỗng hắn nhấc bổng nàng lên đưa nàng về phòng của nàng, cánh cửa phòng đóng lại hắn để nàng lên giường, Merity cởi áo choàng ra nằm đè lên người nàng dùng hai tay và toàn bộ sức mạnh của mình giữ chặt hai tay của nàng nụ hôn cưỡng ép ấy vẫn tiếp tục, Tịch Dao cố gắng hết sức giãy giụa dùng sức ở chân tính đá hắn lại bị hắn dùng chân trái kẹp lại mọi sự phản kháng đều vô ích đối với hắn, nụ hôn kia dần dần duy chuyển xuống xương quai xanh của nàng, nàng giãy giụa trong tuyệt vọng hai dòng nước mắt bắt đầu chảy xuống, nàng khóc thành tiếng.

"Um~~ Merity đừng... tôi xin anh... đừng lại đi mà..."

Thân thể như mảnh hồ đang muốn ăn tươi nuốt sống nàng kia bỗng dừng lại, hắn ngược mắt lên nhìn nàng gò má nàng đỏ ửng hai hàng nước mắt đang tuôn rơi, bỗng trái tim của Merity như bị một con dao đâm thấu đau nhói tâm can, hắn lập tức hoàn hồn buông tay nàng ra, ngồi dậy khuôn mặt tỏ ra vô cùng ân hận.

"Tịch Dao, ta... ta thật sự xin lỗi là do ta say quá, là do ta quá nóng lòng, ta thật lòng xin lỗi nàng, nàng có thể...à ta nên biết là nàng muốn ở một mình, vậy ta không làm phiền nàng nữa."

Merity bước xuống giường nhặt lấy cái áo choàng rồi đi, nàng nghe được tiếng cánh cửa khẽ đóng lại, nàng mơ hồ nhớ lại giai thoại của Merity- vị pharaoh hùng mạnh và độc ác nhất lịch sử, các nhà sử học nói hắn là một vị hoàng đế luôn luôn ngạo mạn, hết sức tàn nhẫn, đáng sợ. Cả đời của mình hắn có đến 4 vị hoàng phi, 30 vị thứ phi, 300 thị thiếp, 3000 tỷ nữ, có thể nói hắn là một vị bạo chúa, hắn không tha cho bất kỳ một người nào hết, chỉ cần hắn thích hắn có thể cưỡng ép người đó về làm thiếp của hắn, chỉ cần hắn muốn tất cả nữ nhân trên thiên hạ này đều phải nghe lời hắn, nhưng tại sao hắn lại đối với nàng như vậy, hắn luôn quan tâm đến nàng, luôn nghe lời nàng đầu cho lời nói đó có thể hắn không hiểu, hắn luôn luôn tỏ ra đối nghịch với nàng nhưng chưa bao giờ hắn làm tổn thương nàng, hôm nay nếu như là hắn trong lịch sử hắn đã ép nàng đến cùng, thậm chí bức chết nàng, nhưng tại sao vị bạo chúa ấy lại có thể đối xử với nàng tốt đến như thế. Nàng ngồi trên giường co rút người lại, hai hàng nước mắt vẫn tuôn rơi nhưng không phải vì sợ hãi hay uất ức như lúc nãy mà là một loại cảm giác mà đến nàng cũng không thể nào lý giải được, nàng đắm chìm trong nước mắt.

"Merity, nếu...nếu anh còn đối tốt với tôi như thế, thì trước khi rời khỏi cung điện này... trước khi rời khỏi thế giới này, tôi nghĩ tôi sẽ yêu anh mất."

●●●●●Hết Chương 9●●●●●

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Niềm tin

Merity bước ra khỏi căn phòng, đi đến phía tòa tháp cao nhất hoàng cung, nhìn về phía dưới kinh thành toàn bộ quan cảnh gần như đã ngủ yên của thủ đô Memphis giữa đêm trắng.

Merity vẫn đang tự dằn vặt bản thân mình tại sao lại không thể tự chủ được bản thân, tại sao lại làm ra loại chuyện đó với nữ nhân mà hắn yêu nhất, hắn yêu nàng ư? Merity đã nhiều lần tự hỏi bản thân mình như thế và đúng hắn thật sự yêu nàng, từ lúc lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng hắn đã có một cảm giác vô cùng vô cùng tin tưởng nàng, nếu không hắn làm sao có thể để cho một người hoàn toàn không quen không biết như nàng suốt ngày đi theo hắn, nếu không làm sao cái gì hắn cũng làm theo lời của nàng. Khi hắn nghe từ nữ báo tin nói là nàng bị một nhóm người bao vây tính bất cộc, lúc đó hắn rất lo lắng, hắn cố gắng chạy thật nhanh đến chỗ nàng, khi đó hắn mong ước rằng có thể đến bên nàng ngay lập tức, khi thấy nàng bình an hắn vẫn chưa hết lo lắng, hắn tự hứa với lòng mình rằng tuyệt đối sẽ không để cho nàng gặp bất cứ việc gì nguy hiểm nữa. Cũng như ngày hôm nay khi Merity nghe quan tư tế đề xuất việc hắn và nàng kết hôn, hắn đã không kiềm được niềm vui trong lòng muốn thật nhanh chóng nắm tay nàng, cùng nàng đi hết quãng đời còn lại, nhưng hắn đã quá ích kỷ, ích kỷ tới mức không để ý tới cảm nhận và suy nghĩ của nàng, không thêm hỏi đến ý kiến của nàng mà trực tiếp chọn ngày tổ chức hôn lễ, hắn đúng thật là quá ngốc, quá ích kỷ, tại sao hắn lại có thể làm ra chuyện đó với nàng kia chứ, cũng may vẫn chưa có gì là quá đáng thật sự bằng không hắn cả đời cũng không thể tha thứ cho bản thân mình. Nhưng hôm nay ngay khoảnh khắc ấy hắn khiến niềm tin của nàng đối với hắn đã trở thành con số 0.

Trong phòng Tịch Dao vẫn đang nghĩ về chuyện vừa xảy ra, giận hay không giận hắn không còn quan trọng nữa rồi, từ nhỏ nàng đã được mẹ mình dạy cách lừa dối đàn ông, lừa gạt người ngoài, mấy ngày qua nàng ở bên cạnh hắn vui vẻ cười nói với hắn, đối với hắn hết sức quan tâm kia chẳng qua cũng chỉ là hành động lừa dối hắn, tất cả những gì nàng làm đó chẳng qua là để bảo toàn cái mạng của mình khỏi bàn tay hung tàn bạo chúa của hắn, nàng đọc trong sử sách nghe người ta kể về hắn là một vị pharaoh tàn nhẫn độc ác, hung tàn đến thế nào, nhưng cũng nhờ cái hung tàn độc ác, tàn nhẫn đó của hắn, hắn mới có thể thu tóm toàn bộ Lục Địa Đen, đó là lý do nàng thần tượng hắn, nàng chính là thần tượng độ độc ác, độ tàn nhẫn đến máu lạnh của hắn, nhưng từ lúc nàng trở thành nữ quan cho hắn nàng đã không còn nhìn thấy con người độc ác và tàn nhẫn của hắn nữa mà thay vào đó là một con người biết quan tâm người khác, biết cảm thông, biết thi thoảng nổi giận một cách đáng yêu, biết tôn trọng người khác, nàng ở bên cạnh hắn ba tháng, dần dần nàng đã có niềm tin và độ cảm kích đối với vị pharaoh này, sau mọi chuyện xảy ra hôm nay nàng biết mình đã không tin lầm người, lúc này nàng thật sự muốn ở lại bên cạnh hắn cùng hắn đi hết quãng đời còn lại. Trong tận sâu thẳm trái tim của hắn, hắn muốn nói cho nàng biết hắn yêu nàng đến như

thế nào, nhưng liệu nàng có còn tin hấn nữa không? Trong tim nàng lúc này muốn nói cho hấn biết nàng đã thích hấn như thế nào nhưng liệu hấn sau khi biết suốt 3 tháng qua nàng toàn bộ quan tâm hấn ấy đều là lừa dối, hấn còn có thể tin tưởng nàng nữa không.

●●●●●Hết Chương 10 ●●●●●

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Lòng thành

Nàng nghĩ đi nghĩ lại một hồi cuối cùng không an lòng mà rời phòng đi tìm Merity, đi được một lúc thì nhìn thấy hấn đang đứng trên tòa tháp cao nhất kia, nàng lo lắng hấn nghĩ quần sao? Nghĩ thế nàng liền lập tức chạy tới chỗ Merity nắm tay của hấn, kéo hấn lùi lại.

"Pharaoh sao người lại nghĩ quần như thế, người mà có chuyện gì thì Ai Cập này phải làm sao đây?"

Hấn quay người nhìn khuôn mặt đang hết sức lo lắng kia của nàng mà hỏi.

"Tịch Dao, nàng... nàng đây là quan tâm ta sao?"

Nghe hấn hỏi thế nàng có chút khó chịu nói thật to, như là quát nộ Merity vậy.

"Quan tâm? ta đương nhiên là quan tâm rồi, ngài cứ như vậy sao lại không quan tâm ngài được, ngài có biết ngài ngốc lắm không, bình thường không phải ngài thông minh, tài giỏi lắm sao, ở bên cạnh ta ba tháng cũng không biết là ta luôn lừa ngài?"

"Lừa ta?"

Merity hỏi trong vẻ ngạc nhiên. Nàng vẫn là cố gắng nói cho hấn hiểu, nàng không muốn lừa dối hấn nữa.

"Đúng vậy từ trước tới giờ ta luôn chửi ngài sau lưng, luôn luôn muốn giết chết ngài, vì cái tính cộc cằn đó của ngài, từ trước tới giờ ta chỉ luôn giả vờ tôn kính ngài, để giữ cái mạng này cho ta thôi, ngài biết không?"

Merity ngẩn người, anh không ngờ nàng lại nói sự thật cho anh biết. Merity cười dịu dàng nhìn nàng nói.

"Biết, ta đương nhiên biết."

Lời nói này khiến nàng hết sức ngạc nhiên, hấn biết? Hấn biết tất cả, vậy tại sao? Nàng gặng hỏi Merity.

"Biết, vậy tại sao ngài vẫn để ta bên cạnh ngài, ngài không sợ ta sẽ giết chết ngài sao?"

"Không phải là không sợ mà là ta biết chắc nàng sẽ không giết ta, Tịch Dao nàng có phải đã thích ta rồi không?"

Một câu hỏi kia của hấn khiến nàng đỏ mặt nàng tỏ ra hết sức bối rối lắp bắp nói.

"Thích... thích cái gì chứ? Ngài đừng quên ta đã lừa ngài đó, ta làm sao thích ngài được."

Merity vẫn cười tỏ ra hơi gian manh cố bắt nàng nói ra cho bằng được.

"Nếu như nàng không thích ta, vậy thì tại sao hôm nay khi mọi người nói về hôn lễ nàng không trực tiếp từ chối mà chỉ lấy lý do không môn đăng hộ đối với ta ra để bác bỏ?"

Nàng lúc này biết được đã hết đường chối, nàng quay mặt đi để hấn không nhìn thấy khuôn mặt đang đỏ ửng của mình, giọng nàng mang đầy vẻ bối rối.

"Ta... ngài, ngài hỏi làm gì chứ, ta sẽ không thích ngài đâu."

"Tịch Dao, hôm nay sau khi chuyện kia xảy ra, ta đã suy nghĩ rất nhiều, ta biết là ta không tốt, chuyện hôn lễ ta đã không quan tâm tới cảm nhận của nàng, lúc này còn vô lễ với nàng nữa, ta thật sự xin lỗi nàng."

Giọng nói của hấn mang đầy vẻ hối hận, nàng lúc này cảm thấy trái tim mình nhói đau, quay mặt lại nắm chặt tay hấn.

"Không, ta mới là người có lỗi, là ta đã không chịu nói ra, ta cũng đã có những sự ích kỷ của bản thân mình, chuyện hôm nay ta có thể tha thứ cho ngài."

Lời nói ấy của nàng khiến Merity như mở cờ trong bụng hấn nhìn nàng rồi lại có chút xấu hổ quay mặt đi ấp úng nói.

"Vậy Tịch Dao, ta... ta có thể hỏi nàng một chuyện được không?"

Thấy hắn có vẻ ấp a ấp úng, nàng nhìn hắn một lúc rồi nói.

"Có chuyện gì thì ngài cứ nói đi, không nói thì ta đi đó."

Nàng bỏ tay hắn xuống, quay người chuyển bước rồi đi, thì bị một bàn tay quen thuộc giữ lại, kéo nàng vào lòng rồi dùng tay khóa nàng lại cứ như sợ nàng chạy mất, nàng ngẩn mặt nhìn hắn, khuôn mặt của hắn đỏ bừng, cố gắng nói thành tiếng.

"Ta, nàng... nàng có đồng ý trở thành hoàng phi của ta, cùng ta trị vì Ai Cập, cùng ta đi hết quãng đời còn lại này không?"

Lời nói ấy khiến mặt nàng đỏ hơn bao giờ hết, đây là câu hôn sao? Nàng trấn tĩnh lại bản thân, cố gắng suy nghĩ cho thật kỹ, nàng từ khi xuyên không đến đây đã thử hết tất cả mọi cách mà bản thân có thể nghĩ ra để quay về thế kỷ 21, từ việc nhảy lầu, nhảy sông, cho tới việc té cầu thang, nhưng không có cách nào hữu hiệu cả, về chiếc quan tài kia nàng cũng đã đi kiểm tra và không có bất kỳ vết tích nào liên quan tới nó cả, nếu như nàng đã không thể quay về thì nàng chỉ còn có thể ở lại Ai Cập này, ở lại hoàng cung này, ở đây có người thật sự quan tâm nàng và nàng thực sự quan tâm, có tể tướng Seti, có bà Raery và quan trọng hơn hết là có hắn - Merity, mặc dù bây giờ nàng đơn giản chỉ là thích và tin tưởng hắn thôi, nhưng nàng tin mình sẽ không chọn sai người và ít nhất nàng biết số phận của người mà mình sắp gọi là chồng này sẽ như thế nào. Nếu đã như vậy rồi thì... Nàng quyết tâm ở lại nơi đây, nàng nhìn hắn rồi nói ấy có chút ngượng ngùng nhưng lại chắc như đinh đóng cột.

"Pharaoh không Merity, thần à không em... em đồng ý kết hôn với chàng, cùng chàng đi hết quãng đời còn lại này, em thích chàng Merity, thật sự thích chàng."

●●●●●Hết Chương 11●●●●●

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chọn tỳ nữ riêng

Merity nghe lời nói này của nàng mà hết sức vui mừng và xúc động ôm chầm nàng vào lòng, giọng nói mang theo niềm hạnh phúc tột cùng ánh mắt khẽ ngẩn lệ.

"Thật chứ? Nàng nói thật chứ, nàng sẽ không lừa ta nữa có đúng không, nàng là thành tâm thành ý muốn ở bên cạnh ta đúng không?"

Nàng ngẩng đầu lên nhìn Merity, một lần nữa khẳng định chỗ anh nghe kỹ.

"Thật là thật, ta không lừa chàng, ta đồng ý kết hôn với chàng, thật lòng muốn gả cho chàng."

Chỉ một lời khẳng định ấy của nàng mà khiến Merity hết sức vui mừng, hắn bỗng nàng lên quay một vòng nàng bị hắn làm cho bất ngờ vội vỗ vỗ vai hắn tỏ ra khó chịu.

"Merity thả ta xuống, chóng mặt lắm bỏ xuống đi mà."

Merity nghe vậy dừng lại không quay nữa, nhưng hắn không bỏ nàng xuống mà trực tiếp bế nàng về tấm cung của mình, tới giường hắn nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường hôn lên trán nàng giọng dịu dàng ấm áp.

"Tịch Dao hôm nay ta thật sự rất vui, nàng hãy ngủ ngon nhé, vợ yêu."

Nàng gật đầu mỉm cười, ánh mắt nhìn theo hình bóng của Merity, cánh cửa phòng dần dần khép lại. Khi nàng mở mắt thì trời đã sáng trắng, ánh nắng ấm áp chiếu vào từ khe của những tấm màn tránh nắng và gió trong phòng, nàng ngồi dậy mới để ý tới việc mình đang nằm trong tấm cung của Merity, nàng lập tức hoàn hồn chỉnh trang lại tóc tai y phục, cố gắng rời khỏi đây nhanh nhất có thể mà không để ai phát hiện nhưng đã muộn rồi, nữ quan Raery dẫn theo một số tỳ nữ vào tấm điện của Merity lau dọn, Tịch Dao và bọn họ chạm mặt nhau ngay cửa tấm cung, đám tỳ nữ lập tức thì thầm về chuyện này, nàng cố gắng bình tĩnh giải thích cho bọn họ đừng hiểu nhầm.

"Ta chỉ tới đây để tìm pharaoh thôi, không ngờ tới chậm một bước ngài ấy đi thiết triều rồi, mọi người vào trong dọn dẹp đi, ta đi đây."

Nói xong nàng nhanh chóng rời khỏi đó lẽ nhất có thể, bà Raery và đám tỳ nữ nhìn bóng dáng chạy nhanh tới mức loạn xạ của nàng mà cả bọn được một trận cười ra trò, bọn họ đều biết rõ là nàng nói dối bởi nàng rõ ràng vẫn mặc bộ y phục của hôm qua kia mà và còn một điều nữa nàng là người biết rõ nhất giờ giấc sinh hoạt của Merity, nếu không có gì trở ngại Merity thường đi thiết triều vào lúc 5 giờ sáng mà giờ này đã là 6 giờ nàng biết rõ thế mà tại sao vẫn tới đây tìm hắn, cứ trực tiếp tới chỗ hắn thiết triều tìm hắn là được rồi. Vậy là cả ngày hôm đó đám tỳ nữ cứ lời việc Tịch Dao và Merity ở chung phòng ra để bàn tán, tới mức nàng đến ăn cơm cũng không dám bước ra phòng một bước. Chớp mắt một cái đã ba ngày trôi qua, mọi chuyện đã bình thường trở lại, nàng cũng đã dám bước ra khỏi phòng, tính đi về phòng bếp ăn vụng chút gì đó thì gặp được một tỳ nữ ngay giữa đường đi, thấy nàng tỳ nữ lập tức hành lễ cúi đầu.

"Thưa công nương, pharaoh đang tìm người đó ạ, mong người nhanh chóng tới sảnh chính hoàng cung ạ."

Nàng hơi ngạc nhiên, dự là ăn xong sẽ đi tìm anh không ngờ anh lại muốn gặp nàng.

"Merity, chàng ấy tìm ta có việc gì sao?"

"Hình như là tìm tỳ nữ cho người."

Nàng gật đầu rồi trực tiếp cùng tỳ nữ kia đi tới đại sảnh hoàng cung, khi tới nơi nàng thấy có một đám nữ nhân đang xếp hàng ở đó thành 5 hàng ngang mỗi hàng 7 người, nhìn thấy nàng Merity lập tức bước tới chỗ nàng, kéo nàng đến chỗ đám nữ nhân ấy.

"Nàng chọn đi."

Nàng không hiểu những gì Merity muốn nói hỏi lại.

"Có việc gì thế ạ, những người này là sao?"

"Nàng thích người nào thì chọn đi, sau này chúng chính là tỳ nữ riêng của nàng."

"Tỳ nữ riêng ư?"

Tịch Dao nhìn hần không hiểu cho lắm, ở hoàng cung đã có nhiều tỳ nữ như thế rồi còn chọn thêm gì nữa.

"Ừ chính là tỳ nữ riêng của nàng, nàng sắp thành hoàng phi của ta, đương nhiên phải có tỳ nữ riêng chứ, nàng có thể chọn từ 3 đến 7 người, sau khi chọn xong những tỳ nữ này đều là của riêng nàng, không ai được quyền sai khiến hoặc trừng trị bọn họ ngoại trừ nàng."

Nàng nghe thế thích thú đi ngắm một vòng từ trên xuống dưới rồi chọn ra ba người, Merity gật đầu anh gọi bà Raery dẫn bọn họ đi giới thiệu cho bọn họ chỗ ở và công việc của họ. Một lúc sau khi nàng đang ngồi luyện chữ thì bà Raery dẫn bọn họ tới chỗ nàng.

"Thưa công nương, tỳ nữ của người đã tới, từ trái qua phải là Qaey, Reave và Adead ạ."

Nàng bỏ bút xuống nhìn bọn họ, ba người lập tức quỳ xuống đối với nàng vạn lần tôn kính.

"Chúng nô tỳ tham kiến công nương."

Nàng cười đỡ bọn họ đứng lên, lúc này nàng hơi cau mày khi nhìn thấy được dấu vết đòn roi trên cơ thể họ, ba người bọn họ là người có ngũ quan sáng sủa, tầm cỡ từ 23 tới 27 tuổi, chiều cao cũng ngang bằng nàng, họ không để tóc quá dài mà chỉ để ngang vai, thân thể gầy gò trơ xương, da dẻ nứt nẻ, khô rứt, nàng nhìn là biết ngay ba người bọn họ đều đã từng là nô lệ, nàng quay mặt đi tỏ ra ư nghiêm nói to.

"Ừ chào mọi người, ta tự giới thiệu ta tên là Dạ Tịch Dao năm nay ta vừa tròn 20 tuổi, tên của ta lúc đầu nghe có vẻ hơi kỳ, cũng phải thôi vì ta không phải là người Ai Cập, từ nay về sau ba người sẽ là tỳ nữ thân cận nhất của ta, ta tương đối dễ tính nhưng cũng có nguyên tắc riêng của bản thân mình. Thứ nhất: Phải làm theo toàn bộ mệnh lệnh của ta không được hỏi nhiều và làm trái. Thứ 2: Ta ghét nhất là kẻ phản bội và nhiều chuyện. Thứ 3: Không được tiết lộ mệnh lệnh mà ta đã giao cho bất gì một ai khác kể cả là hai người còn lại, nếu như là trái thì các người có thể tự mình bỏ xừ mà đi hoặc tự vẫn trước khi ta ra tay, Hiểu Hết Rồi Chưa?"

●●●●●Hết Chương 12●●●●●

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Quà cưới của pharaoh

Ba người bọn họ nghe Tịch Dao nói thế lập tức quỳ xuống cúi đầu cung kính đáp.

"Công nương, chúng nô tỳ từ nay về sau sẽ luôn luôn nghe lời của người, tuyệt đối không phản bội lại người, bằng không sẽ chết không toàn thây."

Tịch Dao nhìn vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc của ba người một hồi lâu, nàng cười nhẹ.

"Tốt lắm, ta tin tưởng các người cũng tin tưởng bản thân ta không chọn sai người."

Tịch Dao sau đó dặn dò họ một số chuyện rồi cho lui ra ngoài, nàng biết bọn họ đã từng là nô lệ, cho nên đặc biệt sai nữ quan Raery chăm chút cho bữa ăn của họ nhiều dinh dưỡng hơn, để họ có thể sớm hồi phục sức khỏe. Ba ngày sau nàng cùng với 3 người bọn họ ra sau hoàng cung nơi khá vắng vẻ để

bắt đầu luyện tập võ thuật và kỹ năng ám sát.

"Hôm nay ta sẽ bắt đầu dạy các người võ thuật và ám sát."

Cũng may cho nàng khi họ là người thông minh nên không cần dạy dỗ nhiều, họ cũng không hỏi nhiều về những câu nói khá là hiện đại của nàng cả, chớp mắt đã thêm mấy ngày trôi qua, nữ quan và tư tế trong hoàng cung tất cả đều tất bật chuẩn bị bận rộn cho lễ cưới của pharaoh và công nương Tịch Dao, nhưng có điều không biết vì sao chú rể đã biến mất tiêu hai ngày nay. Tịch Dao khá lo lắng nên đi tìm tế tướng Seti hỏi chuyện nhưng ông ấy chỉ cười nói một câu.

"Con cứ yên tâm, pharaoh chỉ là đi có chút việc thôi."

Lời nói ấy không làm nàng an tâm được thêm chút nào. Từ trước tới giờ Merity đi đâu cũng sẽ nói cho nàng biết, tại sao nhỉ? Chẳng lẽ hắn có vợ lẽ? Không đúng, nhưng tại sao? Trong đầu nàng lúc này cứ xuất hiện hai chữ tại sao, đang suy nghĩ bỗng nàng nghe được dưới điện hoàng cung có tiếng hô vang.

"Pharaoh đã trở về, lập tức mở cổng hoàng cung ngay. "

Nghe thấy Tịch Dao vui mừng chạy xuống phía cổng hoàng cung* nàng từ cổng nhìn thấy bóng một vị thiếu niên anh tuấn tóc dài xõa ngang vai, mặc trên người áo choàng vàng óng đang đứng trên mũi thuyền trông rất quý nghiêm và lạnh lùng, không sai bóng dáng đó chỉ có thể là hắn. Nàng vui vẻ chạy tới chỗ hắn, hắn đang chuẩn bị bước xuống thuyền thì bị nàng lao tới ôm cổ, không kịp trở tay thế là cả hai cùng rơi xuống sông, tất cả mọi người đều hoảng hốt có vài binh sĩ muốn nhảy xuống cứu người, nhưng chưa kịp nhảy thì hai người bọn hắn đã nổi lên, Merity và nàng lên được bờ, anh nhìn nàng với bộ dạng cau có, rồi thậm chí là quát cho nàng một trận rồi lại ân cần hỏi xem nàng có sao không nàng lắc đầu nói.

"Ta không sao, chỉ là ta nhớ chàng thôi, chàng đi đâu mất tiêu hai ngày nay làm cho ta lo lắng quá chừng."

Merity nghe nàng nói vậy, trong lòng anh cảm thấy vô cùng hạnh phúc, anh hôn lên trán nàng dịu giọng.

"Ta xin lỗi, thứ lỗi cho ta nhé."

Nàng bấu môi quay người đi vào nội cung thay y phục, Merity cho người đem đồ từ thuyền lên sau đó đi lên về phía đại sảnh hoàng cung, nàng sau khi thay xong y phục thì ra ngoài nhìn thấy trong đại điện có một cái gì đó được che lại, hắn bước tới chỗ nàng lấy tay che mắt nàng lại, rồi sai người mở tấm màn che ra, hắn khẽ vào tai nàng, trầm giọng nói.

"Đây là quà cưới ta tặng nàng đó."

Hắn nói khẽ vào tai nàng khiến cho khuôn mặt nàng đỏ ửng, quay lại đẩy hắn ra, nàng lúc này hết sức ngạc nhiên khi trước mắt mình là một bộ lễ phục dành cho hoàng tộc Ai Cập cổ đại được làm tất cả đều bằng vàng, lại còn là vàng nguyên chất, tính ra cũng mấy chục cân (1 cân = 0.5kg) ấy chứ, nàng ngẩng mặt nhìn hắn, còn hắn thì đang có cái vẻ mặt dương dương tự đắc.

"Đây...đây là áo cưới của ta sao?"

Nàng trong vẻ ngạc nhiên hỏi Merity.

"Đúng vậy áo cưới của nàng đấy, ta đã phải bắt 40 tên thợ luyện hoàng kim làm liên tục suốt 2 ngày mới xong đấy, thế nào thích không?"

Hắn đang tưởng tượng nàng sẽ nói: Chàng làm tốt lắm ta rất thích cảm ơn chàng v...v, thì bị khuôn mặt không vui cho lắm của cô kéo về hiện tại. "Ta không thích nó tý nào cả."

Lời này của nàng khiến Merity khó hiểu hỏi. "Vì sao, rất đẹp mà hơn nữa không phải phụ nữ đều rất thích vàng sao?"

Nàng cau mày khó chịu quay đầu đi tỏ ra bức mình nói.

"Thứ nhất bộ y phục này quá đắt, nếu như chàng có tiền bạc và thời gian để làm ra thứ này sao chàng không dùng số tiền bạc và thời gian đó cho những người dân đang phải chết đói ở những vùng nông thôn và biên giới. Thứ 2 ta không biết phụ nữ Ai Cập có thích vàng hay không, nhưng ta tin chắc không có ai lại muốn được tặng một cái váy cưới như vậy cả. Thứ ba vì cái bộ y phục này mà bắt 40 người thợ làm liên tục trong 2 ngày chàng không thấy nó rất vô lý ư?"

- - - - -

Chú thích: Phía cổng hoàng cung*: Thông thường cung điện Ai Cập sẽ được xây sát với sông Nin để tiện cho việc lấy nước và quan sát thủy triều, nhưng cũng sẽ không quá sát để phòng lũ lụt, hoàng cung có hai lối vào chính là cổng trước giáp mặt với kinh thành và cổng sau được xây thêm một cảng nhỏ giáp mặt với sông Nin để dễ dàng vận chuyển hàng hóa.

●●●●●Hết Chương 15●●●●●

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Phu thê bất đồng

Merity nhìn bộ mặt khó chịu của nàng, bực mình quát.

"Ta đã tốn công tốn sức nghĩ cách để làm ra bộ lễ phục này cho nàng, nàng không những không cảm ơn, vui mừng thì cũng thôi đi, lại còn dám ăn nói kiêu đó với ta sao?"

Nàng nghe lời kia của hắn quay lại nhìn Merity, hết sức tức giận nói to.

"Có gì mà không dám nói, ta chính là không thích nó đó thì sao? Chẳng là vua một nước chứ không còn là một đứa trẻ nữa, chẳng làm gì cũng phải nghĩ tới dân chúng, quốc khố đầu tiên chứ. Chẳng có biết ở những vùng ngoại ô phía xa sông Nin có biết biết bao nhiêu người chết đói, chết khát ở ngoài đó, họ chính là cần chàng quan tâm tới họ, nhưng chàng lại dùng tiền bạc xa xỉ để làm ra bộ y phục này, chàng không thấy có lỗi với họ sao?"

Đầu hắn như muốn nổ tung, tức giận hơn bao giờ hết.

"Thì sao chứ, bọn dân đen đó có chết đi vài trăm, vài ngàn người thì liên can gì tới ta, bọn chúng chỉ là cục đá lót đường cho ngôi vị hoàng đế của ta mà thôi, chúng chết rồi thì đỡ biết bao nhiêu cơm gạo."

Nàng bực mình cãi lại. "Thì ra từ trước tới giờ chàng chỉ nghĩ bọn họ chỉ là những hòn đá, bãi cỏ ven đường thôi sao? Họ là con người họ có quyền sống và được sống."

Cả đám nhìn thấy pharaoh và công nương cãi nhau không biết phải làm như thế nào, tể tướng Seti bước tới cố gắng ngăn cản lại bị tiếng quát của hắn làm cho hết hồn.

"Thì sao chứ, cho dù bọn họ là con người thì sao, ta là pharaoh của Ai Cập là vua của bọn chúng, bọn chúng chỉ có quyền tuân mệnh ta hoặc chết."

Lời nói của hắn chui qua tai nàng hết sức khó nghe, nàng cảm thấy đã quá đáng lắm rồi, lớn giọng nói.

"Bọn họ là con người, chàng cũng là con người, dù chàng là hoàng đế, chàng cũng không có quyền định đoạt sống chết của bọn họ khi bọn họ không phạm tội."

Merity bị lời nói chối tai ấy của nàng làm cho tức giận hết mức, cả đời mình hắn chưa từng cảm thấy tức giận đến như thế.

"Ta là pharaoh của bọn chúng, chúng là con người thì sao, pharaoh là con của thần linh có quyền lực để giết con người."

Càng nghe nàng càng tức dùng dùng nổi giận hét lên một câu.

"Anh là pharaoh thì sao? Là thần linh thì thế nào? Cho dù anh có là thần linh đi chăng nữa, thì nhiệm vụ của thần linh cũng là bảo vệ mọi người, cho mọi người ấm no hạnh phúc, chứ không phải là lúc nào muốn thì ban chết cho họ. "

Một câu này của nàng nói ra, khiến tất cả đều phải lặng thinh, đúng vậy pharaoh là vua của Ai Cập phải có trách nhiệm bảo vệ cho dân chúng mang đến cho quốc gia sự thái bình thịnh vượng, dù là thần linh cũng như thế, lần này pharaoh đã thua một cách thảm phục khầu phục rồi.

Hắn nghe thấy những lời nói này của nàng cảm thấy mình thật sự đã làm sai, từ trước tới giờ hắn cứ nghĩ làm vua thì có quyền giết chết tất cả, kể cả là có tội hay không, hắn chỉ cần ngồi từ trên cao hưởng lộc của dân chúng và các nước chư hầu mà quên mất rằng hắn có nhiệm vụ phải bảo vệ cho bọn họ, phải khiến cho đất nước này một ngày một hùng mạnh hơn, hắn đã quên mất những lời căn dặn trước lúc ra đi của phụ vương hắn.

Merity nhìn khuôn mặt đỏ hỏn của Tịch Dao có chút áy náy, bước tới đi về phía nàng, mọi người còn tưởng hắn muốn đánh nàng, Tịch Dao cũng nghĩ thế nên theo phản xạ lùi về sau, nhưng khi đến trước mặt nàng hắn lại quỳ một chân xuống đất nắm lấy tay nàng hôn lên đó một nụ hôn, nhìn nàng thành khẩn.

"Tịch Dao, nàng đúng là nữ thần của ta, nàng đã chỉ ra chỗ sai trái của ta để ta khắc phục, nàng đúng là một vị nữ thần yêu dân như con, ta rất cảm ơn nàng."

●●●●●Hết Chương 16●●●●●

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Đế vương tàn nhẫn

Tất cả mọi người được một phen hú hồn, cả bọn đều thờ phào nhẹ nhõm vì cuối cùng pharaoh đã nhận sai và xin lỗi công nương, nàng cũng rất vui vì Merity đã hiểu ra được vấn đề, nàng biết Merity là một minh quân bất quá là do bản tính hung hăng của y và tại y vẫn chưa hiểu được vấn đề cần phải giải quyết nằm ở đâu mà thôi, giờ thì coi như đã giải quyết ổn thỏa, nàng cũng không giận hờn nữa, đưa tay đỡ hân dật sau đó uy nghiêm nói.

"Thế này đi dù gì thì đây cũng là quà chàng tặng ta, hãy dùng nó cho lễ cưới sau khi lễ cưới kết thúc thì nấu nó ra lại rồi chia những gia đình nghèo khó ở ngoại ô và biên giới."

Hắn và tất cả quan viên đều tán thành cách giải quyết này, vui vẻ sai người cắt nó đi, sau đó hắn nắm lấy tay nàng nói muốn cùng nàng đi dạo một vòng phía bắc cung điện, khi đến nơi hắn dẫn nàng vào trong một đền thờ rồi khẽ nói với nàng.

"Đây là đền thờ của mẫu phi ta, tiên hoàng phi trước kia của Ai Cập."

Nàng nghe Merity nói vậy mà có chút ngạc nhiên nhìn lên phía trên đền thờ có khắc hình một người phụ nữ xinh đẹp mặc triều phục Ai Cập cổ đại lộng lẫy, hai bên trái phải của bức tượng còn khắc thêm hình hai tỷ nữ tay cầm ly rượu đội hầu hạ, Tịch Dao nhìn sang Merity thì thấy khuôn mặt buồn bã ở y, nàng cố gắng lấy lại niềm vui.

"Ta tin mẫu phi là người rất xinh đẹp nhỉ."

Merity gật đầu nói trong sự hoài niệm.

"Ừm mẫu phi rất xinh đẹp, bà ấy là người phụ nữ đẹp nhất mà ta từng biết, đẹp như ánh sáng của mặt trăng trên sông Nin, nhưng bà ấy đã rời bỏ ta khi ta chỉ mới 9 tuổi, năm đó chính phụ vương là người đã ban chết cho mẫu phi, vì nghi ngờ mẫu phi chính là người đã giết chết hoàng phi Mawr mẹ của Ariana."

Lời này nói ra khiến nàng không thể tin được, nàng hỏi lại Merity. "Chỉ là nghi ngờ thôi sao?"

"Đúng vậy, khi ta 5 tuổi thì hoàng phi Mawr chết, từ đó trên dưới hoàng cung đồn rằng chính mẫu phi ta là người đã giết chết hoàng phi Mawr, sau đó phụ vương ta đã cấm túc mẫu phi suốt 3 năm trời để điều tra và cuối cùng năm ta 9 tuổi mẫu phi bị ban rượu độc để tự tử vì được cho là hung thủ đứng sau cái chết của hoàng phi Mawr."

Tịch Dao không thể ngờ hoàng phi của Ai Cập lại có thể bị ban chết một cách dễ dàng như thế, chỉ là vì nghi ngờ mà giết chết thế tử kết tóc của mình xem ra phụ vương của Merity không hề đơn giản.

"Trong chuyện này còn có ẩn tình gì khác không?"

"Đương nhiên là có, năm đó ta còn nhỏ nên không biết gì, mãi cho đến khi ta 15 tuổi bắt đầu điều tra lại để trả lại trong sạch của mẫu phi thì lúc đó phụ hoàng đã nói cho ta biết tất cả sự thật."

Merity im lặng hồi lâu rồi lên tiếng, giọng nói kia mang theo một nỗi buồn khó nói.

"Năm đó hoàng phi Mawr đã mang thai lần thứ 2 cũng không biết làm cách nào mà phụ vương ta biết được đứa trẻ đó là một hoàng tử, mà hoàng phi Mawr vốn là công chúa duy nhất của đế chế La Mã lúc bấy giờ, phụ vương sợ rằng sau này đứa con thứ này sẽ dùng địa vị của phía nhà ngoại đế trở thành vua của Ai Cập và sợ Ai Cập sẽ quy phục đế chế La Mã cho nên đã cho ngự y hạ độc giết chết hoàng phi Mawr và đó cũng là lý do tại sao lúc lâm chung phụ vương không để lại một chút quyền hành gì cho Ariana, năm đó phụ vương ta ban chết cho mẫu phi ta bất quá cũng chỉ là vì muốn có một lý do thỏa đáng cho đế chế La Mã mà thôi, trước khi mẫu phi ta trước khi chết đã căn dặn phụ vương ta rằng bất luận cho dù sau này người có bao nhiêu đứa con, thì đứa kế thừa ngôi vị của phụ vương chỉ có thể là ta."

Nghe Merity kể lại chuyện này mà nàng lặng thinh nàng không thể ngờ phụ vương của Merity vì để đảm bảo an toàn và bình an của Ai Cập mà thẳng tay giết chết hai vị hoàng phi của mình, thậm chí là đứa trai chưa ra đời chưa của ông ta, tuy nàng có biết đến pharaoh Isara I, nhưng không thể ngờ ông ấy lại độc ác và tàn nhẫn như vậy, cho nên Merity trở thành một người độc ác và tàn nhẫn đến đáng sợ như ngày hôm nay một phần là do người cha này của anh dạy dỗ ư? Phải rồi đây chính là sự tàn nhẫn và lạnh lùng của đế vương.

●●●●●Hết Chương 17●●●●●

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tình đầu của đế vương

Nàng bước tới nghiêm mình cúi đầu trước điện thờ của hoàng phi Awa, nàng thắp cho bà một cây hương, sau đó cả hai cùng đi vào sâu bên trong điện

thờ bỗng nàng nhìn thấy có một bức tượng hình một cô gái được khắc phía sau lưng tượng của hoàng phi, nàng khá khó hiểu hỏi hần.

"Đây là ai? Tại sao lại được đặt sau tượng của hoàng phi?"

Merity liếc mắt nhìn bức tượng một cách khinh bỉ.

"Cô ta tên là Quarse là hoàng phi cuối cùng của phụ hoàng ta."

Nàng nghe Merity nói thế nhìn lại bức tượng một lần nữa lại khó hiểu hỏi.

"Hoàng phi? Nếu là hoàng phi cô ấy phải có điện thờ của riêng mình chứ?"

Merity ngược nhìn pho tượng lạnh lùng nói.

"Cô ta? Hoàn toàn không có tư cách đó."

Nàng cau mày nhìn hần, hỏi cho rõ.

"Không có tư cách?"

Merity lạnh mặt quay lưng đi, vừa đi vừa nói.

"Đúng vậy, không có tư cách. Cô ta sinh ra là con gái của gia tộc quyền quý, vốn được hứa hôn với ta, nhưng lại bị ngôi vị hoàng phi làm mờ mắt, nên đã quyến rũ phụ vương ta, để ông ấy lập cô ta làm hoàng phi kế tiếp, được một năm thì phụ vương ta bị bệnh nặng qua đời, cô ta không những không an phận làm thái phi mà còn muốn dùng quan hệ trước đây với ta mà quyến rũ ta, sau khi hạ táng phụ hoàng ta đã âm thầm ra lệnh để cô ta tuần táng cùng phụ hoàng, lúc đó ta không muốn xây điện thờ cho cô ta, nhưng mà quan tư tế nói dù gì cô ta cũng là hoàng phi chính thất của Ai Cập không thể an táng sơ sài, cho nên ta để cho cô ta được thờ ở phía sau điện thờ với mẫu phi bởi vì hai người họ có một chút máu mủ ruột thịt với nhau."

Nàng vừa đi cùng hần vừa tò mò hỏi tiếp. "Quan hệ máu mủ?"

Merity cùng Tịch Dao rời khỏi điện thờ đi về phía ngự hoa viên của hoàng cung, vừa đi vừa giải thích cho nàng hiểu.

"Ủm cô ta là cháu của mẫu phi, cha của cô ta là anh ruột của mẫu phi."

Nàng có chút kinh ngạc khi nghe tới mối quan hệ của hần và vị hoàng phi kia.

"Quan hệ gần như thế mà có thể gả cho chàng sao?"

Merity quay mặt nhìn nàng, thờ ơ nói.

"Thì sao? Anh em trong nhà còn có thể cưới nhau mà."

Nghe hần nói thế lúc này Tịch Dao mới bừng tỉnh, đúng rồi Ai Cập cổ đại không có cấm anh em ruột thịt cưới nhau, thậm chí có rất nhiều pharaoh cưới chị hoặc em ruột của mình mục đích là để bảo vệ huyết thống hoàng gia, nàng thân là nhà khảo cổ Ai Cập cổ đại mà lại quên mất tục lệ này. Nàng dừng bước chân lại tay cầm một đóa hoa có chút ghen tuông hỏi hần.

"Vậy chàng có thích cô gái đó không?"

Merity nghe nàng nói thế, anh dừng lại ngẫm nghĩ một chút.

"Thích ? ta quả thật đã từng rất thích cô ấy, nhưng bây giờ trong lòng ta chỉ có một mình nàng thôi."

Merity đã ngủ được mùi dấm chua, bước tới chỗ nàng cười nham hiểm, chưa để nàng có bất kỳ phản ứng gì hết Merity đã trực tiếp bế nàng lên, quay quanh vườn hoa một vòng, nàng hoàn hồn hai chân giãy giụa đánh vào ngực Merity.

"Này Merity bỏ em xuống chóng mặt lắm, bỏ em xuống nghe không hả."

Nói ngọt thì hần không nghe vì thế nàng quát to, Merity lúc này mới bỏ nàng xuống, nhìn khuôn mặt giận dữ đáng yêu của nàng mà buồn cười.

"Tịch Dao, nhìn nàng nổi giận thế này rất giống heo đó."

Từ "Heo" ấy đi qua tai nàng vô cùng vô cùng cảm thấy khó nghe, nàng nổi đóa lên hét lớn.

"Heo? Chàng dám nói ta là heo, Merity ta sẽ giết chàng."

Merity lập tức chạy đi, hần bị nàng rượt chạy một vòng, sau đó cả hai thắm một nàng mới bỏ qua cho hần, hai người cùng đi về ăn trưa, vừa ăn nàng vừa nghĩ.

Không ngờ quá khứ của chàng ấy lại đau khổ như vậy, tình đầu thì lại trở thành mẹ kế của mình haizz. Nàng tự dặn lòng mình sau này nàng phải hảo hảo bù đắp tình yêu này cho hắn. Hắn nhìn khuôn mặt đang ngậm thìa suy nghĩ của nàng hỏi.

"Tịch Dao, Nàng đang nghĩ gì thế?"

Nàng hoàn hồn nhìn hắn chau mặt khó chịu nói.

"Ta đang nghĩ sẽ trừng phạt chàng, vì tội dám nói ta là heo thế nào."

Tịch Dao nói dối để không nhắc đến việc đau lòng đó nữa, nàng biết điều đó là không nên nhưng đôi lúc nói dối sẽ là biện pháp tốt nhất, nàng hôm nay mới biết thì ra để vương lạnh lùng tàn nhẫn kia cũng có những nỗi buồn những góc khuất khó nói, chắc đây cũng là một trong những lý do khiến cho Merity trong lịch sử có đến nhiều vợ như vậy, có lẽ Merity trong quá khứ đã không còn tin tưởng ai nữa rồi.

"Vậy ái phi đã nghĩ ra cách trừng trị chưa?"

Merity ăn xong, tay cầm trái táo vừa cắn táo vừa hỏi nàng. Nàng cười gượng nhìn ly nước trên bàn rồi cười nham hiểm.

"Có rồi, đó là phạt chàng 1 tháng không được uống rượu."

Merity nhìn ánh mắt kiên định quyết ý của nàng mà thờ dài.

"Haizz cũng được thôi, có điều lần phạt như thế ta làm sao đi ăn tiệc đây?"

Nàng không thèm để ý tới Merity, trực tiếp đứng dậy rời khỏi bàn ăn, đi được ba bước nàng mới nói, giọng nói mang đầy vẻ không quan tâm.

"Đó là chuyện của chàng, từ nay về sau nếu chàng còn dám nói ta là heo nữa, ta sẽ ném chàng xuống sông Nin."

●●●●●Hết Chương 16●●●●●

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Mua Nô Lệ

Merity thờ dài bất đắc dĩ mà chấp nhận hình phạt này của nàng. Chớp mắt đã nửa tháng trôi qua cách ngày cử hành hôn lễ còn đúng 3 ngày, mấy ngày nay Tịch Dao và Merity bị các quan tư tế hành lên bờ xuống ruộng, những tư tế ngày nào cũng bắt Tịch Dao và Merity học hết nghi lễ này đến nghi lễ khác, phép tắc rồi bái lạy đủ kiểu, khiến cho cả hai người đều bị làm phiền tới mệt chết, đầu óc say tròn, đã thế lại bị đám người may lễ phục làm phiền thêm, tới mức Merity không chịu được nữa nổi cơn thịnh nộ đuổi hết bọn họ ra ngoài Merity là pharaoh và là người Ai Cập vốn đã được dạy những nghi lễ này từ lâu muốn bỏ học cũng được, nhưng Tịch Dao nàng thì khác nàng là người ngoại quốc lại chỉ là một thường dân, không biết các nghi lễ phép tắc này, vì thế cho dù có như thế nào nàng cũng phải học cho hết, nàng bỗng nhớ đến hồi học ôn thi để thi bằng tiến sĩ y học, Qaey, Reave đem bánh và trà vào cho nàng, nhìn thấy vậy mà cười thâm bời bời thường nàng cũng hay cho bọn họ bài tập về nhà, lần này cho nàng biết mùi khổ vì học vậy, Qaey, Reave tính tình thì hơi trẻ con nghịch ngợm cho nên nghĩ như vậy nhưng Adead thì lại khác hoàn toàn Adead là người lớn tuổi nhất trong ba người cũng là người có tính tình trầm tĩnh nhất, cô ấy luôn là người hoàn thành tốt tất cả bài tập mà nàng đã giao, thấy nàng vất vả như vậy Adead cũng có những lời nói cô vũ nàng.

"Công nương, người phải cố gắng lên, người dù gì cũng sắp trở thành hoàng phi, những quy tắc lễ nghi này sớm hay muộn gì người cũng phải học thôi."

Nàng nghe Adead nói vậy gật đầu, tay cầm ly trà uống một hơi rồi lấy lại tinh thần học tiếp, nhưng cũng không biết là tại sao toàn bộ dây thần kinh trong cơ thể nàng lúc này đều không còn có thể hoạt động được nữa, nàng mệt thật rồi, Tịch Dao lúc này bỏ bút đứng dậy nói to.

"Thôi ta quyết định rồi, nói với quan tư tế ta hôm nay có việc bận nên xin nghỉ một ngày, ngày mai ta sẽ nghiêm túc học há."

Ba vị tỷ nữ của nàng đang đứng đó nghe nàng nói vậy mà ngạc nhiên, Adead lập tức phản bác.

"Há? Như... như vậy đâu có được, công nương chỉ còn hai ngày nữa thôi là ngày cử hành hôn lễ rồi đó ạ."

Nàng bước ra khỏi bàn học duỗi thẳng tay, vận nắn các ngón tay tỏ vẻ mệt mỏi.

"Chính vì như vậy nên hôm nay ta phải nghỉ, ta muốn đi gặp bà cụ lúc trước đã cho ta ở nhờ nhà, lần này ta trở thành hoàng phi đáng lý phải trả ơn bà ấy mới đúng."

Reave lên tiếng cô nàng có chút khó hiểu hỏi Tịch Dao.

"Nhưng không phải tháng nào người cũng gửi tiền về cho bà ấy sao? nếu như muốn trả ơn thì kêu chúng nô tỳ đi là được."

"Không, on cứu mạng cao hơn trời, ta phải đích thân đi nói một lời cảm ơn bà ấy, hơn nữa còn phải mời bà ấy đi dự lễ cưới của ta nữa, Qaey người chuẩn bị một số lễ vật chúng ta xuất cung."

"Vâng."

Qaey gật đầu cùng Reave đi chuẩn bị đồ lễ, trong mắt hai người họ lúc này vui ra mặt vì sắp được đi chơi. Sau khi chuẩn bị xong những lễ vật cần thiết, nàng và 3 tỷ nữ thân cận cùng nhau xuất cung, cả ba đi hơn nửa kinh thành gần tới ngoại thành thì tới thấy nơi đây đang diễn ra một phiên họp chợ*, người dân đem rau, cá, thịt mà mình có đem đổi lấy những thứ mà mình cần trông thật náo nhiệt và vui vẻ, bỗng lúc này nàng nghe được có một tiếng rao bán.

"Bán nô lệ đây, 1000 ure* một tên, mua đi... mua đi."

Nghe được tiếng rao nàng quay lưng lại thì thấy có một sạp bán nhưng lại không bán rau củ quả mà lại có 7 người mặc y phục rách rưới, trên thân thể có đầy những vết thương lớn nhỏ, tay chân bọn họ đều bị trói bởi còng sắt trông vô cùng thảm thương, còn tên thương gia kia thì mặc trên người vài lụa lành lạng, đem vòng vàng nhẫn vàng tầm 50-55 tuổi, tay lão còn cầm một cây roi da trên cây roi da có những vết máu đã khô.

Nàng không ngờ lại có người bán nô lệ ở giữa đường phố, trước kia nàng đọc trong sách nói rằng người Ai Cập cổ đại thường buôn người ở chợ đen cho các quý tộc, quan viên, địa chủ mua lại, nàng không biết là có kẻ dám bán nô lệ công khai ở ngoài ánh sáng thế này. Nghĩ đi nghĩ lại chắc là có chỗ dựa, nàng cũng không muốn quản chuyện này, nhưng lại bị ánh mắt khẽ buồn bã của 3 tỷ nữ của mình mà làm cho bản thân không thể không quan tâm, lúc này nàng mới nhớ tới chuyện trước kia ba người họ cũng đã từng là nô lệ cho nên rất kỳ nhìn thấy những cảnh này, bỗng nàng nghe được tiếng la lớn tiếng.

"Mau mau đứng lên mua một bài cho tao, nhanh lên từ sáng tới giờ cho bán được đũa nào đều là tại tội mày làm biếng!"

Dứt lời lão ta định dùng cây roi da đang cầm trên tay kia đánh mạnh vào nữ nhân gầy gò ốm yếu đang không chịu mua vì đau chân kia, nàng nhìn thấy lão người buôn đó đang tính dùng roi đánh lên người cô gái nô lệ kia thì nàng không thể không quản nữa rồi, nàng nhanh chân bước tới chỗ của lão ta nắm chặt cổ tay đang cầm roi của lão ta.

"Ông chủ 7 người nô lệ này ta mua hết, ông không cần phải làm khó bọn họ nữa."

Lão ta quay người tính chửi nàng bỗng nhìn thấy dáng vẻ thanh cao, xinh đẹp của nàng lại cộng thêm nàng mặc y phục quyền quý vòng vàng nhẫn bạc cho nên lão ta lập tức đổi giọng nịnh hót ngay.

"Haha vị tiểu thư này muốn mua sao lại không nói sớm a, ở đây ta có 7 tên nô lệ, 4 nam 3 nữ bọn chúng rất là khỏe mạnh, nữ còn có thể múa và ca hát, mỗi người bọn chúng ta chỉ lấy có 1000 ure thôi, vậy tổng cộng là 7000, tiểu thư cô có điều gì không vừa lòng không a."

Nàng nghe lời giới thiệu gió của hắn mà ngao ngán, bọn họ khỏe? Khỏe chỗ nào, trên người thì đầy những vết thương, da dẻ nhăn nheo y hệt bà già, đã thế còn giọng nói thì khô khan vì không được cho uống nước thường xuyên, haizzz đúng là lừa người mà.

"Không, cứ tính như vậy được rồi, Reave đưa cho ông ta 10000 ure.

Nàng vừa dứt lời thì Reave đã móc từ trong túi ra mười sáu tiền xu đưa cho ông ta nói giọng cao ngạo.

"Đây là 10000 ure, ông chủ không cần phải thối lại tiền đâu, vậy giờ bọn ta dẫn người đi được rồi chứ "

Lão thương gia cầm tiền đếm từng đồng rồi gật đầu lia lịa nói.

"Vâng, cô có thể dẫn người đi rồi không thành vấn đề."

Hắn vui vẻ cầm số tiền của nàng đưa, đếm hết lại một lượt sau đó lão ta cười một giọng cực kỳ gian manh ánh mắt lão đảo qua đảo lại nhìn hai bên đường sau đó nhân lúc Tịch Dao bọn nàng còn đang ở đó, lão ta lập tức quát lên.

"Người đâu, có người muốn giải cứu nô lệ, mau mau gọi quân lính tới đây bắt ả ta lại."

Chú Thích: Ure = một loại đơn vị tiền tệ của Ai Cập trong truyện.

Phiên họp chợ* = là một hình thức tụ tập với nhau của các nhà buôn, nông dân, dân chài, người bình thường, họ tụ tập lại để bán đồ, mua đồ, còn có đổi đồ cho nhau, thông thường cứ cách mười ngày người ta sẽ tổ chức họp chợ một lần (tùy theo mỗi địa phương).

●●●●●Hết Chương 19●●●●●

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Cận vệ trung thành (thượng)

Lão thương gia vừa lên tiếng chớp mắt phía xa xuất hiện một đám binh lính tính dẫn đầu là một tên đội trưởng to cao, ông ta lập tức ra lệnh bắt nằng cùng với những nô lệ kia. Adead lập tức ngăn cản.

"Dừng tay, bọn ta có làm gì sai đâu, tại sao lại bắt bọn ta?"

Tên đội trưởng lính canh nhìn Adead sau đó cao giọng nói.

"Không làm gì, các ngươi thả nô lệ chính là phạm luật, không nói nhiều nữa dẫn đi."

Nàng nghe lời hắn nói, cảm thấy vô cùng phi lý đáp lại.

"Ta đã mua bọn họ vì sao không có quyền thả tự do cho bọn họ kia chứ?"

Tên đội trưởng giờ giọng bố lão, tỏ ra bản thân đúng lớn tiếng nói.

"Hừ ngươi không biết à, đây là lệnh do pharaoh ban hành, chỉ có những người trong triều đình mới được quyền thả tự do hợp pháp cho bọn chúng, ngươi không xin lệnh của quan chức đã tự ý thả người, chính là phạm tội."

Ngay lúc này đám người xung quanh bắt đầu xôn xao, tất cả mọi người ở đây đều biết đây chính là bẫy, thật ra tên buôn nô lệ này chính là vị quan cai quản vùng này, ông ta chuyên môn dùng những tên nô lệ của mình đem ra bán để lừa dối khách qua đường, sau khi đưa tiền xong bắt luận có những người mua có làm gì đi chăng nữa cũng sẽ bị gán cho cái tội danh thả nô lệ, để hắn bắt những tên nô lệ của mình lại và bắt người mua nô lệ nộp cho hắn thêm mấy ngàn ure, những người dân ở đây họ đều biết nhưng không ai dám hó hé một lời, Tịch Dao nhìn những người nô lệ kia rồi thẳng thắn nói với tên đội trưởng.

"Vây xin hỏi làm thế nào mới có thể thả tự do cho bọn họ?"

Tên đội trưởng vẫn tỏ ra hách dịch, giọng nói mang đầy vẻ khinh thường người khác.

"Hừ người đã làm trái luật đầu tiên sẽ bị phạt 1000 ure, còn nếu ngươi muốn thả tự do cho bọn chúng thì mỗi tên thêm 1000 ure là được."

Tất cả những người dân ở đây đều biết những lời gã nói đều là giả nhưng không ai dám nói 1 câu, bởi vì họ sợ bản thân cũng sẽ bị bắt, họ thả ích kỷ còn hơn để liên lụy bản thân chỉ vì một người không quen biết, nhưng ngay khoảnh khắc ấy một người thanh niên trong đám nô lệ đó đã đứng lên mặt mày anh đầy những vết trầy xước máu me, anh lấy hết sức lớn giọng nói.

"Tiểu thư xin cô đừng tin lời hắn, bọn tôi đều là nô lệ của tên quan chủ tức là cái người đang giả dạng tên buôn nô lệ này giờ, hắn lúc nào cũng dùng bọn tôi ra để lừa tiền những người từ phương xa đến mà thôi, cô không cần phải mua văn bản thả tự do cho chúng tôi đâu bởi vì... hắn sẽ không bao giờ viết."

Dứt lời anh ta thở hắt hắt, tên thương gia nổi cơn tức giận lại quen tay lão tính dùng roi đánh lên người của chàng thanh niên đó, roi vừa giơ lên giữa chừng thì lão ta bị một cánh tay nắm chặt phần cổ tay lại, lực siết chặt đến mức xương cổ tay của lão ta gần như bị vỡ, hắn đau đớn quay người lại nhìn kẻ nào đã dám dẫm đạp thương lão thì mới nhận ra được là nằng - Tịch Dao. Lão quát đám lính của mình kêu chúng bắt nằng lại, nhưng đám bọn chúng lập tức dừng bước khi thấy trên tay Reave đang cầm đưa lên cho bọn chúng xem chính là văn án nữ quan của hoàng cung, lúc này lão quan đã không còn biết trời đất trên dưới gì nữa, lão chỉ biết bản thân mình đang cực kỳ tức tức giận quát to.

"Không cần để ý đến những thứ đó lập tức bắt con nhỏ đó lại cho ta!!!"

Lão quan chủ chưa kịp nói hết câu thì cảm thấy có một người nào đó đưa dao kề cổ mình, lão ta ớn lạnh quay lại nhìn người đó, lão hoảng hốt run cầm cập lắp ba lắp bắp nói.

"Ngài... ngài đội trưởng, con gì...ó... gió nào thổi ngài tới đây...ạ?"

Tịch Dao và tỷ nữ của mình ngạc nhiên khi nhìn thấy người thanh niên tay cầm đao kề cổ tên quan chủ đó, anh ta tên là Qrwe đội trưởng đội cấm quân của hoàng cung, anh là một mỹ nam thật sự, đầu tóc cắt ngắn gọn gàng, mặc quân phục tay cầm đao trông lạnh lùng nhưng lại không sắc lại như Merity, anh ấy tỏ ra rất âm áp và hòa đồng với mọi người, Qrwe trước đây vốn là bạn tốt của Tịch Dao khi nàng còn làm tỷ nữ, nhưng giờ là cận vệ trung thành nhất đối với nàng. Qrwe nhìn nàng cười nhẹ sau đó lạnh lùng nói.

"Vì sao ta lại ở đây ư, ta tới đây là để hộ tống hoàng phi về nhà người thân."

Lưu ý Lớn: Tất cả những trận chiến, câu chuyện trong bộ này toàn đều là giả mong các bạn đừng tưởng thật và sự suy sụp của các đất nước và triều đại trong truyện cũng sẽ khác hoàn toàn so với lịch sử.

Chương 19: Cận vệ trung thành (hạ)

Tất cả mọi người ở đây đều hết sức ngạc nhiên vì những lời nói vừa rồi của Qrwe, tên tham quan đó nghe xong những gì mà Qrwe nói xương sống lạnh toát mồ hôi, tay chân run cầm cập nhìn Tịch Dao, lúc này ông ta mới nhận ra được thân thế của nàng, lão tham quan lập tức quỳ xuống xin nàng tha thứ.

"Thần... thần không biết hoàng phi giá lâm là thần có tội, xin hoàng phi tha chết cho thần."

Tịch Dao quay người đi không thèm để ý tới hắn, tới chỗ những người nô lệ nói.

"Ta lấy thân phận hoàng phi Ai Cập tuyên bố từ nay về sau các người được tự do, không còn là nô lệ nữa, mau đem khóa còng ra đây cởi còng cho họ, còn lão ta bắt nhốt vào trong tù chờ sau khi hôn lễ kết thúc ta sẽ đích thân xử lý."

Nghe Tịch Dao nói thế tất cả dân chúng ở đây đều hoan hô họ hết sức vui mừng vì cuối cùng nơi đây cũng đã có thể thoát khỏi sự đàn áp thống trị của lão tham quan kia, những người nô lệ được nâng thả ra hết lòng cảm ơn nàng rồi lại vui vẻ ôm nhau khóc, khóc cho một quá khứ đen tối đã trôi qua, những người dân toàn bộ đều quỳ xuống hô vang.

"Hoàng phi người thật anh minh, hoan hô hoàn phi."

Nghe thế nàng cũng đành cười gượng cho qua, nàng bị người dân bu quanh người để cảm tạ may nhờ có sự giúp đỡ của Qrwe và những thị vệ của anh nên nàng và ba tỷ nữ của mình mới có thể thoát khỏi đám đông, sau đó mấy người bọn nàng đi về phía nhà bà cụ để cảm ơn. Bà cụ nhìn thấy nàng rất vui mừng, nàng cũng đã mời bà cụ đi dự hôn lễ và tất nhiên bà cũng đã đồng ý, bà cụ vui vẻ tiễn nàng về sau đó cả đám cùng nhau quay về hoàng cung đi giữa đường thì gặp được một người. Y thấy nàng lập tức quỳ xuống cung kính.

"Hoàng phi cảm ơn người đã cứu thảo dân, thảo dân không có gì để báo đáp ơn trời bể này của người, bất quá thảo dân có chút võ học có thể đi theo bảo vệ cho người, xin người hãy để thảo dân được trả ơn cứu mạng này cho người."

Nàng nhìn kỹ khuôn mặt của nam nhân kia thì mới nhận ra đây chính là vị thanh niên lúc chiều đã can đảm nhắc cho nàng biết về chuyện của tên tham quan, anh ta tuy mặt trên người y phức rách nát thân thể thì bị trầy xước khá nặng nhưng nhiều đó cũng không giấu đi vẻ soái ca tuấn tú đã có, anh ta có mái tóc xoắn châu phi điển hình, nàng nghe anh ta nói thế suy nghĩ một chút bỗng Qaey kẻ tai nói nhỏ với nàng.

"Công nương, người hãy nhận anh ta đi, anh ta đã có lòng dũng cảm và võ thuật, sẽ có ích cho người."

Nàng nghe lời của Qaey cảm thấy vô cùng có lý, lúc đó có cả trăm người đang ở hiện trường nhưng chỉ có duy nhất một mình anh ta lên tiếng, quả thật rất là dũng cảm, nàng gật đầu vui vẻ nói.

"Được rồi anh đứng dậy đi, ta sẽ nhận anh, à phải rồi anh tên là gì hãy nói ra cho dễ xưng hô."

Anh ấy đứng dậy cúi đầu tự giới thiệu.

"Bẩm hoàng phi, thần tên là Awr Temaru thần vốn là một quân lính canh gác lăng mộ sau này bị bắt làm nô lệ ạ."

"Ừm tốt lắm, chào anh Awr tên ta là Dạ Tịch Dao, còn ba cô nương này lần lượt là Qaey, Reave và Adead, bọn họ đều là tỷ nữ thân cận nhất của ta, còn đây là Qrwe đội trưởng đội cấm quân của hoàng cung, hy vọng sau này chúng ta quân thần một lòng."

Awr theo thói quen làm nô lệ lại cúi đầu tuân mệnh của nàng.

"Vâng hoàng phi, thần sẽ suốt đời đi theo người, ai muốn đụng tới người thì phải đi qua xác của thần trước."

Nàng cười nhẹ rồi sau đó cả bọn lại tiếp tục lên đường đi tới khu dân lúc này, dân chúng khu này toàn bộ đứng qua hai bên đường tạo một con đường nhỏ cho nàng đi, tất cả đều cúi đầu tạ ơn nàng, vùng này bao nhiêu năm nay bị tên tham quan đó chiếm cứ, cái gì cũng dâng lên cho hắn hết, lòng người ai ai cũng hận hắn, oán trách, nhưng lại không dám lên tiếng, bọn họ chỉ là dân đen bình thường làm gì mà có quyền có thể chứ, hôm nay may mà có nàng không thì không biết nơi này còn phải chịu đựng thêm lão tham quan đó bao lâu nữa.

Cũng nhờ chuyến đi lần này mà nàng càng hiểu hơn về cái trách nhiệm trên vai của mình, nàng tự hứa sẽ cố gắng giúp đỡ dân thường và nô lệ nhiều hơn nữa, danh ngôn sống của nàng là câu nói: Bọn họ là con người, bọn họ có quyền sống và được sống. Qua chuyến đi lần này nàng đã thu thập được rất nhiều thứ: lòng tin của dân thường, kinh nghiệm thực tế và quan trọng hơn hết nàng có thêm một cận vệ trung thành.

●●●●●Hết Chương 19●●●●●

Chương 20: Những vị khách không mời (thượng)

Khi nàng về tới cung điện Ai Cập bầu trời đã xế chiều, Tịch Dao lúc này mới nhớ tới Merity, dám đi chơi hết một ngày mà không thèm thông báo cho anh một tiếng, nàng nghĩ đến khuôn mặt của anh khi biết nàng rời cung mà không xin phép chắc chắn là rất đáng sợ, khi đi tới phòng mình nàng đã thấy đám hậu cận của hân đang đứng chờ ngoài cửa là biết hân đã tới tìm nàng và rất giận dữ là chuyện khác, nàng cố gắng trấn tĩnh bản thân tìm một lý do chính đáng cho mình rồi đường đường chính chính bước vào bên trong, nhưng khi nàng bước vào bên trong nàng không cảm nhận được sát khí ngập trời như bản thân tưởng tượng mà chỉ có Merity đang dựa mình trên ghế sofa mà nàng làm để nghỉ ngơi, chiếc ghế sofa đó là do nàng làm ra bằng cách mua lông cừu rồi dùng long cừu làm đệm rồi dán đệm lên ghế, tuy không được đẹp mắt cho lắm nhưng trên cả thiên hạ này không có cái thứ hai đâu. Nghe thấy tiếng bước chân Merity mở mắt tỉnh dậy nhìn nàng sau đó cao giọng nói.

"Cái ghế này nằm thích lắm sau này làm cho ta một cái với nhé, à đúng rồi hôm nay đi chơi vui không?"

Lời này Merity nói ra khiến Tịch Dao nàng có chút ngạc nhiên, Merity không những không la rầy nàng còn hỏi nàng đi chơi vui không, lúc này nàng mới nhớ tới sự xuất hiện của Qrwe thì ra không phải là Qrwe tình cờ xuất hiện ở đó mà là Merity đã cử anh ta tới đó hộ tống nàng, nàng có chút cảm động bước tới chỗ Merity dịu dàng nói.

"Ừm ta rất vui, cảm ơn chàng đã kêu Qrwe đến hộ tống ta."

Nói xong nàng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Merity, lúc này Merity bỗng lên tiếng.

"À phải rồi ta đã nghe về chuyện lúc chiều rồi, nàng làm tốt lắm, chưa làm hoàng phi chính thức đã giúp ta xử lý một tên tham quan."

Tịch Dao cảm quả nho trên bàn bỏ vào miệng vừa nhai vừa nói.

"Đó là những gì ta nên làm thôi, sau chuyện lần này chàng cũng nên biết phải làm thế nào rồi nhì."

Merity biết nàng đang muốn nhắc tới việc gì, anh lập tức gật đầu nói chắc như đinh đóng cột.

"Ừm là ta quá sợ ý, đợi sau khi hôn lễ kết thúc ta sẽ cải cách hành chính lại, tuyệt đối sẽ không

để bọn chúng làm cản thêm nữa, à phải rồi nàng nghỉ ngơi một lúc rồi đi thay y phục đi lát nữa đi cùng ta ra ngoài đại điện."

"Đại điện?" Nàng có chút khó hiểu hỏi ngược lại hân, Merity trả lời.

"Ừ, hết hôm nay thì chỉ còn hai ngày nữa là hôn lễ cử hành rồi, rất nhiều vương công tôn tử từ rất nhiều quốc gia tới đây chúc mừng, nên ta đã sai người dọn một bữa tiệc tẩy trần cho họ."

Phải rồi, nàng quên mất lễ cưới này có rất nhiều sứ thần của các đất nước lớn nhỏ tham dự, thảo nào sau khi quay về hoàng cung nàng nhìn thấy có rất nhiều người không phải người Ai Cập ở trước công hoàng cung, an ninh của hoàng cung cũng đã được thắt chặt hơn rất nhiều, đây cũng là cơ hội tốt cho những thành phần xấu xa hoạt động nhất là vì hung thủ của hai lần bỏ độc trước vẫn chưa bị bắt. Tịch Dao gật đầu quay người đi chuẩn bị tắm rửa, Merity cũng đã trở về cung điện của mình, bước xuống hồ nước nóng nàng vừa ngâm vừa suy nghĩ, lần này cũng không biết là có biến cố gì xảy ra đây, nếu như lại bỏ độc thì...

Tịch Dao mãi suy nghĩ không để ý tới phía sau mình từ lúc nào đã xuất hiện 4-5 con rắn hổ mang chúa đang chờ cơ hội táp mình. Nữ quan Raery cảm y phục để ở thành hồ cho nàng mới nhận ra phía sau nàng có rắn bà Raery lập tức hét lên. Reave và Adead cảm hương liệu đợi hầu ngoài tắm màn nghe tiếng hét lập tức chạy vào nhìn thấy rắn hai người họ rút con dao nhỏ dưới ống giày ném vào đầu con rắn, hai dao hai con nhưng vẫn còn hai con, nàng nhanh tay cầm lấy tấm màn kéo xuống để che đi thân thể phi người lên thành hồ rút con dao trên xác một con rắn ra ném một phát trúng đầu hai con chết ngay, lúc này Awr mới chạy vào nhìn thấy hiện trường, anh lập tức thông báo cho Qrwe, Qrwe lập tức cho cấm vệ quân phong tỏa toàn bộ khu hậu cung, không cho bất kỳ ai ra ngoài. Merity biết được chuyện, anh chạy ngay đến hiện trường, Merity nhìn thấy mớ hỗn loạn này mà cực kỳ tức giận, anh quát to.

"Một đám các người sao lại không ai để ý tới những con rắn này hả, lập tức tìm ra hung thủ cho ta, ta phải phân thân hân ra thành ngàn mảnh!"

Merity tới chỗ nàng nắm lấy tay nàng, anh muốn kiểm tra xem nàng có bị sao không, nàng cười nhẹ lắc đầu, nhìn thấy hoàng cung hỗn loạn vì đi tìm hung thủ bỗng một tý nữ nhảy xuống sông, một lúc sau tỳ nữ kia đã ngoi lên bờ hội họp cùng một đám người, cô ta bước tới cúi đầu trước một người đàn ông che mặt chỉ để lộ một đôi mắt sắc hơn mắt của chim ưng.

"Bẩm bệ hạ như những lời nữ hoàng Ariana đã nói, cô ta quả không phải là kẻ bình thường, thân thủ cực kỳ nhanh nhạy."

Người đàn ông nghe vậy mà cười to, mang theo giọng nói kiêu ngạo.

"Haha không sao, con mồi càng cứng đầu ta mới có hứng để săn bắt chứ."

Người đàn ông đó là ai? Một trong những vị khách không mời của Ai Cập.

●●●●●Hết Chương 20●●●●●

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Những vị khách không mời (hạ)

Ánh trăng lên cao, bữa tiệc cũng đã chuẩn bị bắt đầu nhưng sự canh phòng trong hoàng cung không những không giảm mà càng được thắt chặt hơn nữa, Merity và Tịch Dao cùng nhau đi đến tiệc rượu, Merity như thường lệ vẫn là mặc quần khổ ngắn và áo choàng đen vàng lộng lẫy, đầu đội vương miện chim ưng cũng bằng vàng nốt, còn nàng thì mặc một bộ váy trắng may theo kiểu cách Ai Cập cổ đại, tóc nàng thắt rít đội một cái vương miện có hoa văn là những bông hoa, Merity và nàng lần lượt ngồi ở vị trí cao nhất nhì, sứ thần, vương công tôn tử của các đất nước khác, những kẻ chưa từng thấy nàng đều bị vẻ đẹp của nàng làm cho mê mẩn, cả bọn bắt đầu xì xầm.

"Trước khi tới đây ta nghe nói vị tân hoàng phi này của Ai Cập có sắc đẹp không thua gì so với nữ hoàng Ariana, giờ nhìn thấy mới biết được nàng ta còn đẹp hơn Ariana rất nhiều."

"Đúng vậy, một khuôn mặt dịu dàng dễ thương, không quá lạnh lùng như Ariana lại mang một nét gì không giống người Ai Cập, da dẻ láng mịn, đúng là quốc sắc thiên hương a."

"Nghe đồn nàng ta còn là tuyệt thế thần y nữa đó, quả đúng là tài sắc vẹn toàn."

"Thật vậy sao, nếu như nàng là hoàng hậu nước ta thì..."

.....

Tiếng xì xầm chưa dứt, tiệc đã khai bồng ngoài cửa có một tiếng hô to vang lên.

"Hoàng đế và hoàng hậu của đế quốc Babylon đến thăm!"

Đang ngồi kính rượu nghe hết câu truyền đó, Tịch Dao và Merity đều giật mình, khách quý tới thăm a. Các triều thần kinh ngạc một lúc rồi đều đứng hết dậy cung kính chào đón hoàng đế và hoàng hậu của xứ Babylon. Ngoài cửa bước vào hai bóng hình mỹ nam mỹ nữ, vua Babylon thấy Merity liền cười to.

"Ha ha Merity đã lâu rồi không gặp nhỉ?"

Merity gật đầu, hai người họ còn hữu nghị ôm nhau, Merity mời hai người họ ngồi xuống, sau khi thấy được cử chỉ thân thiết này của hai người họ, Tịch Dao có chút khó hiểu quay đầu hỏi nữ quan Raery.

"Hai người họ quen nhau à?"

Nữ quan Raery đưa đồ ăn lên, nghe nàng hỏi vậy mà khẽ khẽ tai nói nhỏ với nàng.

"Vâng thưa công nương, hai người họ từng có một mối ân nghĩa ở chiến trường, lúc trước Pharaoh cũng đã từng qua Babylon để chúc mừng lễ cưới của hoàng đế và hoàng hậu bên đó."

"Thì ra là thế, thảo nào họ lại thân nhau như thế."

Nàng chưa nói xong câu, Merity chưa kịp kính rượu hai bị khách kia thì một tiếng thông báo lại vang lên một lần nữa.

"Hoàng đế của đế quốc La Mã đến thăm!"

Tịch Dao nàng và mọi người từ trên xuống dưới đều cứng miệng, ngay cả Merity cũng không thể ngờ hoàng đế La Mã Fagi Phagar lại tới đây cả, y chính là anh họ của nữ hoàng Ariana và cũng là kẻ đã cho người thả rắn vào tấm điện của Tịch Dao lúc này. Fagi Phagar vẫn chưa bước vào đại điện bữa tiệc thì lại có một tiếng thông báo vang lên.

"Thái tử điện hạ của Đế chế Hittite đến thăm!"

Một phen hú hồn, hôm nay là ngày gì mà đế vương của ba đất nước đứng đầu vùng Trung Đông thời cổ đại, đều có mặt ở đây cho nàng chiêm ngưỡng thế này. Vua của đế chế Babylon anh tuấn tiêu sái, lại dịu dàng với vợ của mình, còn thái tử của Hittite lại thư sinh trẻ trung, còn hoàng đế La Mã thì lại

lạnh lùng đúng chất đế vương, đúng là cực phẩm của cực phẩm, hoàng hậu của Babylon cũng rất xinh đẹp lại dịu dàng, không giống như Tịch Dao nàng hung dữ, khắc khe, haizzz đây là tự mình chê mình ư?

Bốn vị đế vương ngồi chào hỏi nhau rồi cùng ngồi chung một chỗ cùng uống một bình rượu vui vẻ nói chuyện đây là chuyện có một không hai, có lẽ đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng vì bản thân nàng biết cuối cùng họ sẽ đi tới chiến tranh tàn khốc và người sống sót chỉ có mỗi mình Merity. Đang khê buồn thì nàng bị tiếng cười độc ác của nữ hoàng Ariana làm hết hồn. Nàng ta ăn mặc vô cùng sắc sỡ, vương miện, vòng tay, vòng cổ, nhẫn thậm chí cả y phục của nàng ta đều là một màu vàng sáng chói, nàng ta ngồi xuống bên cạnh Fagi Phagar.

"Á chà chà đúng là chuyện hiếm, hoàng đế Phagar anh cũng đến đây sao?"

Phagar nhìn Ariana cười, hai anh em nhà này đều có giọng cười khiến người ta lạnh gáy.

"Haha, Ariana em lớn thế này rồi sao, hôm nay anh tới đây trước để dự lễ cưới của Merity sau là thăm em đây Ariana."

Phagar nói như thế Tịch Dao bỗng nhớ ra hai người họ là anh em họ, các vị khách đã yên vị tiệc lại tiếp tục diễn ra, một lúc sau những sứ thần bắt đầu đem lễ vật lên dâng tặng, nào là chân châu, đá quý, dị bảo cái gì cũng có, ai ai cũng cố gắng lấy lòng Merity và nàng, bữa tiệc an bình đi tới nửa đêm, thì quan tư tế Styte vui vẻ chạy tới tiệc mừng thông báo.

"Bẩm pharaoh, năm nay nước sông Nin lên sớm, dòng nước lại chảy rất ôn hòa, chứng tỏ thần linh cũng đang muốn chúc mừng cho người và công nương Tịch Dao đó ạ."

Tất cả những đại thần và quân lính của Ai Cập có mặt ở đây nghe thế đều đồng loạt vui mừng hò vang, bởi sông Nin là mẹ của Ai Cập nếu không có sông Nin sẽ không có Ai Cập ngày nay, mỗi năm tất cả mọi người ở đất nước này đều trông chờ tới ngày thủy triều của sông Nin lên vì chỉ có như thế mới có phù sa để trồng trọt canh tác, dân chúng dưới thành đều hết sức vui mừng vì việc này, họ thức cả đêm chỉ để chúc mừng và hò reo niềm vui.

●●●●●Hết Chương 21●●●●●

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Âm mưu của nữ hoàng

Đêm khuya tiệc tàn, mọi người ai nấy cũng lần lượt trở về phòng của mình. Ở cung điện phía nam nữ hoàng Ariana đặc biệt mời hoàng đế La Mã Phagar tới để nói chuyện, bề ngoài là để hỏi thăm nhau nhưng thật ra là để bàn tính âm mưu. Về tới cung điện của mình, Ariana trực tiếp nói thẳng vào vấn đề.

"Như những gì anh đã thấy, Ai Cập bây giờ rất hùng mạnh, nếu chúng ta liên thủ trong ngoài không sợ không lấy được Ai Cập."

Hoàng đế Phagar ngồi trên ghế lạnh lùng nhìn cô ta. Ánh mắt sắc nhọn nham hiểm.

"Nếu em đã nói thế vậy thì hợp tác, có điều ta có một điều kiện."

Ariana cũng đã tính trước chuyện Phagar sẽ ra điều kiện, cô ta tỏ ra bình tĩnh quay mặt đối diện Phagar hỏi.

"Điều kiện là đương nhiên, vấn đề là anh muốn thứ gì?"

Phagar lạnh mặt suy nghĩ một chút, sau đó cười nhẹ lời nói chắc như đinh đóng cột.

"Một nửa Ai Cập, vì thương em nên ta chỉ lấy hạ Ai Cập thôi, chịu không?"

Ariana cũng đã tính toán được điều kiện này của Phagar, tuy trong lòng không muốn lắm nhưng vẫn là chấp nhận điều kiện này.

"Tuồng chuyện gì, một nửa Ai Cập là chuyện nhỏ, hợp tác vui vẻ."

Ariana đưa tay ra tỏ ý muốn bắt tay hữu nghị với anh, Phagar cũng là vui vẻ bắt tay với cô ta.

"Ừ hợp tác vui vẻ, thời trời tối lắm rồi, ta không tiện ở lại nơi này lâu thêm nữa, ta đi đây."

Dứt lời Phagar rời khỏi cung điện, đi tới đại điện chỗ bữa tiệc họp mặt với một vài binh sĩ của mình đang đợi Phagar ở chỗ bữa tiệc, sau khi Phagar đi khỏi Ariana âm thầm cho gọi tướng quân Steba vào cung. Khoảng nửa nén hương giờ sau, từ ngoài cửa đã xuất hiện một người đàn ông, tầm khoảng 30 tuổi, gầy gầy trên người bộ quần áo quân nhân Ai Cập cô đại khá xộc xệch, đầu tóc được để khá dài, gầy đeo vàng bạc châu báu đầy người, gầy ta là vị tướng quân duy nhất nghe theo lời của Ariana bởi vì gầy ta chết mê chết mệt sắc đẹp của cô nàng, gầy bước đến chỗ chiếc ghế dài mà Ariana đang nằm nghỉ, trực tiếp quỳ một chân xuống đất, một phần tỏ ra cung kính, nhưng điệu bộ lại tỏ ra hơi vô lễ.

"Kính thưa nữ hoàng diễm lệ của ta, nàng tìm ta không biết là vì việc gì?"

Ariana vốn đã quen cái thói ngang ngược hỗn xược này của gã, cô ta không tức giận mà giống như lúc nãy trực tiếp nói vào việc chính.

"Ngày mốt đã là tổ chức hôn lễ rồi, theo thông lệ pharaoh và tân hoàng phi sẽ cùng ngồi trên thuyền đi tới đền thờ của vị vua quá cố để tế lễ, ngay đêm trước ngày hôn lễ người hãy cho người đục thủng chiếc thuyền sẽ chở hai người bọn chúng cho ta, ta muốn hai đứa nó phải chết, nếu như sau vụ này mà hấn chết

vậy thì ta cũng không cần phải chia nửa Ai Cập cho Phagar nữa."

Tên tướng quân nhận lệnh, gã đứng dậy nhưng không lui ra ngoài mà trực tiếp bước tới chỗ của Ariana đang nằm, giọng nham hiểm thêm phần háo sắc nói lên.

"Nữ hoàng ta sẽ luôn luôn làm theo ý của nàng, nhưng nàng sẽ trả cho ta cái gì đây?"

Ariana liếc gã, bộ dạng cực kỳ háo sắc của gã hiện lên cực kỳ rõ ràng, Ariana biết rõ gã muốn gì nhất, nàng ta đứng dậy cởi cái áo khoác mỏng mà bản thân đang mặc bỏ xuống đất, lạnh nhạt nói.

"Thứ người muốn ta tất nhiên sẽ cho người, có điều người phải nhớ kỹ người vĩnh viễn chỉ là một con chó dưới chân của ta mà thôi, nhớ rồi chứ?"

"Vâng nữ hoàng thân luôn nhớ rõ, hahahaha."

Gã cười to liếm môi trông cực kỳ kinh tởm, gã bước đến ôm eo vị nữ hoàng thanh cao ngạo mạn đó, rồi bỗng nàng ta đưa lên chiếc giường lớn giữa cung điện, màn ngủ rơi xuống từng lớp áo của cả hai bị gã quăng xuống sàn, trong phòng vang lên điệu cười hết sức đáng sợ và biến thái của gã.

- - - - -

Bên trong kinh thành Memphis tại căn lữ quán lớn nhất kinh thành, nơi ở lại của các vương tôn quý tộc tới dự hôn lễ lần này, trong căn phòng trọ của mình, Phagar vẫn chưa ngủ yên nhìn lên ánh trăng trên cao bỗng nhớ về hình bóng của một người, người đó không ai khác mà chính là nàng Dạ Tịch Dao, dù chỉ gặp lần đầu nhưng hấn đã không thể nào quên được nàng, một cô gái xinh đẹp đến lạ lùng nàng có dung mạo hoàn mỹ không tỳ vết, khuôn mặt hiện rõ sự cân bằng hoàn hảo không quá dễ thương, không quá lạnh lùng cũng không quá cao ngạo, lại có một nét đẹp lạ thường mà hấn chưa từng được gặp, đôi đồng tử xám nhẹ, ánh mắt long lanh như những vì sao, hấn muốn có được nàng, cả nàng và cả Ai Cập này hấn đều muốn.

Vẫn trong lữ quán, thái tử của Hittite anh ta cũng đang suy nghĩ một số chuyện, hấn ngược mắt nhìn khung cảnh đang vui mừng như ăn tiệc của thủ đô Memphis tráng lệ giàu có, hôm nay hấn đã nhìn thấy được một Ai Cập hùng mạnh bậc nhất, một pharaoh ngông cuồng ngạo mạn, những thứ đó hấn đều nhìn thấy rõ, hấn lúc này rất muốn tiêu diệt Ai Cập, anh ta muốn tiêu diệt tất cả mọi thứ, tất cả.

Nhìn từ vẻ bề ngoài có lẽ hấn sẽ là một gã thư sinh yếu đuối, nhưng không đằng sau vẻ thư sinh yếu đuối ấy là một con quỷ cực kỳ mưu mô và xảo quyệt, trong quá khứ hấn đã tự tay giết chết hơn 12 người anh em của mình chỉ vì muốn ngồi lên ngôi vị thái tử, thậm chí hấn ta đã tự tay đưa ly rượu độc cho mẫu hậu của mình vì bà ta đã biết được mọi chuyện mà hấn đã và đang làm, hấn ta còn đã đầu độc một loại chất độc thần kinh khiến cho vua của Hittite - phụ hoàng của hấn vĩnh viễn không thể đi lại và nói chuyện được nữa, với mục đích trở thành thái tử giám quốc, Rehire - hấn là loại người không từ bất kỳ một thủ đoạn nào miễn là để chiến thắng, hấn thậm chí có thể hy sinh hết những người xung quanh mình để đạt được điều mà bản thân hấn muốn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Cử hành hôn lễ (thượng)

Sáng sớm hôm sau, cách ngày cử hành hôn lễ còn đúng một ngày, hôm nay cả hoàng cung đều bận rộn, ai nấy cũng có công việc riêng của mình, nữ quan, tỷ nữ, tư tế, binh lính, Tịch Dao và cả Merity. Theo như thông lệ hôm nay Tịch Dao nàng phải tới thần điện nơi ở của các tư tế để học cho hết các nghi lễ sau đó nàng sẽ ở lại trong thần điện để cầu phúc cho Ai Cập cũng như lễ cưới được diễn ra suôn sẻ, còn Merity thì lại phải đi tới khu rừng ở phía bắc thủ đô cùng với một đoàn binh sĩ, Merity có nhiệm vụ phải bắt ít nhất là mười món lễ vật như heo rừng, bò rừng, nai, hươu, thậm chí là sư tử để gửi đến tế cho những đền thờ những vị thần.

Kinh thành Memphis chìm trong sự hân hoan chào mừng lễ cưới, kinh thành đông nghẹt người, những thương buôn từ những quốc gia lân cận cũng tới, an ninh hoàng cung vì thế mà cũng được thắt chặt thêm, đại tướng quân Larar Pozd - anh là đại tướng quân chỉ huy gần như hơn một nửa binh lính của Ai Cập, anh là con trai của nữ quan Raery và là bạn thân nhất của Merity, anh cho binh sĩ chia làm 4 đội nhóm, mỗi nhóm có 500 binh sĩ, từng nhóm có một nhiệm vụ riêng, từ trong ra ngoài tất cả đều được canh phòng hết sức cẩn thận, những kẻ muốn ra vào hoàng cung phải có giấy thông hành, chớp mắt đã tới muộn, nhưng hoàng cung thì lại càng bận rộn hơn Tịch Dao nàng đã từ thần điện trở về, nhưng Merity thì vẫn chưa, nàng mệt mỏi nhắm mắt nằm lên giường và ngủ thiếp đi, hôm nay các sứ thần, vương tôn công tử của các đất nước gần như không ai rời khỏi lữ quán, ngay cả bốn vị khách quý kia cũng vậy, mọi chuyện hôm nay đều trong tầm kiểm soát, ngoài chuyện nửa đêm bỗng có một nhóm binh sĩ đi tới bến tàu của hoàng cung và đục thủng một chiếc thuyền ra.

Lại một bình minh bắt đầu, bình minh hôm nay lên sớm hơn lại thường. Merity đã hoàn thành xong nhiệm vụ của mình từ tối qua, bắt quá vì trời khá tối và theo thông lệ anh phải ở lại thần điện thờ thần Ra - vị thần của mặt trời và sáng tạo để cầu nguyện cũng như làm lễ tế thần, sáng sớm sau khi đã hoàn thành hết những nghi thức ở thần điện Merity cùng với đội cận vệ của mình trở về hoàng cung nhanh nhất có thể, còn Tịch Dao từ sáng sớm đã dậy và phải ngồi trên bàn trang điểm suốt một canh giờ để thay y phục và trang điểm. Hôm nay kinh thành Memphis còn đông người hơn hôm qua gấp 2 lần, người dân từ khắp nơi trên cả đất nước đổ về đây để ăn mừng lễ cưới, Merity trở về hoàng cung nhưng lại đi bằng cửa sau để tránh gây tắc đường, Merity quay về cung điện tắm rửa, thay y phục và ăn một chút đồ ăn sáng, lúc này anh đang nghĩ đến nàng, bên trong phòng của mình Tịch Dao vừa cảm thấy hào hứng vừa có chút hồi hộp, nàng cũng không ngờ rằng ngày này lại tới nhanh như thế, nàng sắp trở thành hoàng phi của Ai Cập và sắp làm vợ của Merity thấy nàng lo lắng nữ quan Raery khẽ trấn an nàng.

"Hoàng phi, người không cần phải quá lo lắng, hít thở thật sâu vào, thần Hathor* sẽ luôn luôn dõi theo người và phù hộ người."

Tịch Dao gật đầu lấy lại tương thần nàng đứng dậy mặc bộ lễ phục vào, bộ này không phải là bộ lễ phục chính, nó khá đơn giản nhưng vẫn có đầy đủ sự long lẫy và cao sang, bộ váy màu trắng nhạt được đính thêm trên tà váy một số bông hoa đai đeo được thêu các hình hoa văn Ai Cập, nàng để thả tóc tự nhiên, trên đầu đội một chiếc vương miện nhỏ bằng vàng, đang trang điểm một vị tư tế tới thông báo.

"Bẩm công nương đã tới giờ rồi ạ."

Bên Merity và các đại thần, sứ thần vương tôn quý tộc cũng được thông báo y như vậy, mỗi người đều rời khỏi phòng mình đi đến sảnh chính cung điện, theo như lệ thường những vị đại thần cũng cùng đôi tân nhân đi tới thần điện Source để chứng kiến hôn lễ, còn những vị quan viên có cấp bậc thấp bé hơn và những sứ thần, vương tôn quý tộc của các đất nước khác sẽ trực tiếp đi tới sảnh chính của cung điện hoàng cung ngồi đợi, đôi tân nhân sau khi hoàn thành nghi lễ ở thần điện Source sẽ đến nơi đây để tổ chức tiệc mừng với các sứ thần và các quan viên.

Nàng và Merity đi từ phòng mình đi tới chính cung, hai người gặp được nhau, cả hai đều khẽ nhìn trộm đối phương, rồi lại tự khen đối phương ở trong lòng, Merity nắm lấy tay nàng sau đó cả hai cùng bước ra cổng chính của hoàng cung, lúc này ở trước cổng đã có một cỗ xe ngựa không nóc, dân chúng cũng đã đứng qua hai bên đường để tạo ra một con đường thẳng cho đôi tân nhân, Merity cùng nàng leo lên chiếc xe ngựa Merity ôm chặt eo nàng sau đó thúc ngựa, xe ngựa rời khỏi hoàng cung đi tới thần điện nơi mà các quan tư tế và đại thần đã chờ sẵn ở đó khi đôi tân nhân tới nơi thì nghi thức cũng đã bắt đầu, Merity và Tịch Dao được các quan tư tế dẫn đường, đi giữa đường thì gặp hai con đường được chia ra hai căn phòng khác nhau để đi, mỗi bên đều có một hồ nước nóng, được bố trí rất nhiều hương liệu, nàng và hân phải tách nhau ra, đi tới hồ nước nóng cả hai đều phải lội qua dòng nước ấy như một cách để tẩy đi bụi trần, sau đó hai người sẽ thay bộ lễ phục khác, bộ này mới là bộ lễ phục thật sự, y phục của cả hai đều được làm bằng vàng thật, đây là bộ mà Merity đã cho người làm ra tặng nàng, tóc nàng được thắt lại, đầu đội vương miện cũng bằng vàng, cả hai người bây giờ thật giống sao sáng trên trời a, sau khi đã chỉnh trang y phục xong, hai người lại được các vị tư tế dẫn đường đi một lúc cuối cùng cả hai đã gặp lại nhau, lúc này cả hai mới khẽ nói chuyện với nhau.

"Hôm nay nàng đẹp lắm, Tịch Dao."

Nàng nhìn hân cũng lại cúi mặt e thẹn nói nhỏ.

"Vàng phu quân của em cũng soái ca lắm."

Hai người nhìn nhau cười, sau đó không nói gì nữa tỏ ra nghiêm trang đi vào bên trong đại sảnh thần điện, nơi các tư tế và các quan đại thần có cả tế tướng Seti và nữ hoàng Ariana đã chờ sẵn ở đó. Trưởng quan tư tế Styx bước tới chỗ nàng và Merity lúc này các vị tư tế dẫn đường đã lui xuống, quan tư tế Styx khẽ giọng nói.

"Pharaoh, hoàng phi mời đi bên này."

Cả hai bước tới trước điện thờ, lúc này nàng theo nghi thức mà quý xuống Merity dùng nước trên bàn tế rảy lên người nàng như một nghi thức, sau đó cả hai cùng nhau cầm lấy ngọn nến thấp lửa cho những chiếc đèn đã được chuẩn bị trước trên bàn tế, sau khi thắp xong các chiếc đèn trên bàn tế hai người họ quay mặt lại một vị quan tư tế khác đem lên một đôi quyền trượng, thông thường các pharaoh khi lên ngôi sẽ được trao cho bốn cây quyền trượng với hình thù của bốn loại hoa khác nhau tượng trưng cho bốn mùa của Ai Cập, khi lập hoàng phi pharaoh sẽ đích thân trao hai cây quyền trượng cho tân hoàng phi đó như là một minh chứng, chứng minh vị tân hoàng phi này đã có quyền điều hành và quyết định mọi chuyện trên dưới Ai Cập thay cho pharaoh. Merity cầm đôi quyền trượng đưa qua cho nàng, nàng quý một chân xuống đất để tiếp nhận quyền trượng, rồi Merity đỡ nàng lên, anh cao giọng tuyên bố với những đại thần có mặt ở đây.

"Từ nay về sau, Tịch Dao nàng ấy sẽ trở thành hoàng phi của Ai Cập, ta lấy danh nghĩa là pharaoh trao cho nàng ấy đôi quyền trượng này, bắt đầu từ bây giờ nàng ấy có quyền hành và phán quyết bất kỳ điều gì trên dưới Ai Cập thay cho ta, nếu như ta chết nàng ấy có đủ tư cách để trở thành người kế vị."

Lời này của Merity nói ra khiến cho nàng đỡ khóc đỡ cười, mới có ngày đầu kết hôn mà hân đã nói tới việc sống chết thật là... Các vị đại thần và tư tế cùng nhau quý xuống hô vang.

"Chúng thần tham kiến hoàng phi, chúc pharaoh và hoàng phi vạn niên thiên tuế."

Nàng cười nhẹ, rồi lại thờ dãi nghiêm nghị bởi vì nàng biết bắt đầu từ bây giờ nàng đã không còn là một người tự do tự tại, có thể thích làm gì thì làm nữa mà nàng đã trở thành vợ của người ta, là hoàng phi của Ai Cập nàng cũng cảm nhận được trách nhiệm trên vai của mình, các quan tư tế khác bước ra trước mặt Tịch Dao và Merity họ đang hóa trang thành những vị thần của Ai Cập, từng người bọn họ thay phiên nhau ban tặng những lời chúc tốt lành

nhất dành cho đôi tân nhân. Nghi lễ ở thần điện Source chính thức kết thúc.

Chú thích: Nữ Thần Hathor = bà được người Ai Cập tôn sùng và kính trọng, bà là vị thần bầu trời, tình yêu, niềm vui, sắc đẹp, nghệ thuật, phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Cử Hành Hôn Lễ (Trung)

Tất cả quan viên đại thần đều tới thần điện Source để tham dự hôn lễ và tất nhiên có cả Ariana, sau khi nghi lễ kết thúc, nàng ta lập tức bước tới chỗ Tịch Dao và Merity, trước là chúc mừng sau là đặt bẫy.

"Chúc mừng hoàng huynh, hoàng tẩu, giờ thì hai người đã là phu thê rồi, theo thông lệ đôi tân nhân sau khi làm xong nghi lễ phải tới đền thờ của tiên đế để cúng tế, ta có ý này chỉ bằng hai người hãy đi thuyền đi, một là không bị tắc đường, hai là có thể nhận được những lời chúc của người dân hai bên sông, ý ta là như vậy hai người cảm thấy thế nào?"

Nàng nhìn Merity, anh cũng không phản đối gì cả, tướng quân Pozd ra lệnh cho binh sĩ đem thuyền tới, Tịch Dao cùng Merity bước lên con thuyền lớn và sang trọng nhất, còn các đại thần thì lên một chiếc thuyền lớn khác, riêng Ariana thì lại xin không đi vì lý do say sóng, thật ra là do nàng ta cố tình không đi để dễ dàng kiểm soát được tình hình trong cung, nếu Merity và nàng thật sự bị chết chìm mà thôi.

Thuyền bắt đầu nhỏ neo rời cảng, thuyền của đôi tân nhân đi trước, đi được một lúc nàng đã nhìn thấy được những người dân đứng trên hai bên bờ hồ reo, chúc phúc cho nàng. Nàng và Merity đứng ở mũi thuyền vẫy tay lại với mọi người, trên thuyền hiện giờ ngoài đôi tân nhân ra còn có 6 binh lính và 4 người chèo thuyền nhưng không ai có thể ngờ chiếc thuyền này đang bị thùng và nước đang chảy vào, dân chúng họ kéo đến đứng hai bên sông hoan hô vui vẻ, ca hát để chúc mừng cho hôn lễ tất cả đều rất vui vì có được một hoàng phi tài đức vẹn toàn, từ lần giải cứu nô lệ lần trước ai ai trong kinh thành cũng đều quý mến và ủng hộ nàng hết lòng, sau một hồi đứng trước mũi thuyền nhận lời chúc của người dân, Tịch Dao và Merity vui vẻ cùng nhau vào trong thuyền nghỉ ngơi lúc này cả hai mới phát hiện ra nước đã ngập tới gần đầu gối và con thuyền đang chìm dần, Merity lập tức ra lệnh cho toàn bộ binh lính nhảy xuống thuyền sau đó hấn nhìn nàng, ý như muốn ôm nàng nhảy xuống cùng nhưng khuôn mặt của nàng có chút áp úng nói.

"Merity, ta... không biết bơi cũng không biết lặn."

Cha sinh mẹ đẻ nàng ra trời không sợ đất không sợ chỉ sợ có mỗi dòng nước, nàng đứng là một con vịt cạn chính hiệu, hấn cười nhìn nàng nói.

"Trông gì, nàng chỉ cần nhắm mắt lại hít thật sâu vào, việc còn lại cứ để ta."

Tịch Dao nghe theo lời Merity, nàng hít thật sâu vào sau đó hấn bế nàng nhảy xuống sông, lúc này tàu đã chìm hơn một nửa, thuyền đang đi giữa lòng sông cách bờ sông gần 20m, thủy triều lên nước chảy khá siết, những người dân hai bờ sông đều lo lắng cho hai người, có một vài người dân là dân chài đã nhảy xuống ứng cứu, binh sĩ trên tàu của các quan đại thần cũng nhảy xuống sông tìm kiếm nhưng không gặp, bên dưới làn nước sâu thẳm của sông Nin, nàng gần như không thể chịu thêm được nữa nàng muốn được thở ngay lập tức, thân thể nàng theo bản năng cố gắng bơi lên bỗng nàng lại được một vòng tay quen thuộc ôm lấy, trong lúc nàng cảm thấy oxy trong phổi đang dần cạn kiệt không thể cố thêm được nữa thì lại cảm nhận được cái gì đó ấm áp kê vào môi mình truyền lại oxy vào trong, nàng mở mắt nhìn nam nhân kia, nàng nhận ra được nam nhân đó là Merity, Merity ôm chặt nàng chân anh đạp nước bơi lên trên mặt nước, một hồi sau cuối cùng hai người bọn nàng cũng đã ngoi lên mặt nước thành công, cũng may là gần chỗ các binh sĩ nên đã được cứu ngay lập tức, nàng và Merity được vớt lên bờ, thuyền của các vị đại thần cũng đã hạ neo dừng lại, sau đó Merity quyết định cho tất cả cùng nhau quay về đại điện còn chuyện tế bái tiên đế được dời vào mấy ngày sau. Khi đám binh sĩ tới đại sảnh thông báo chuyện vừa rồi và chuyện pharaoh và hoàng phi vẫn bình an, Ariana tức lộn ruột hận không thể tự tay giết hấn, á ta âm thầm gửi thư tới cho tướng quân Steba, dặn gã rằng đêm nay phóng hỏa tâm điện của pharaoh và hoàng phi, nàng ta lần này bằng mọi giá không thể để cho hấn và nàng sống thêm được nữa, nàng cùng Merity và các vị đại thần trở về hoàng cung, nàng được nữ quan Raery dẫn về hậu cung thay y phục, sau khi nàng thay xong y phục thì ở phía bắc hoàng cung Merity cũng vừa bắt xong một con sư tử dùng để tế thần, nàng nghe được tin ấy lập tức đi tới chỗ Merity đang ở, khi nàng tới nơi Merity cũng vừa rời khỏi khu săn bắt, Tịch Dao nhìn thấy hấn không sao mà chỉ bị trầy da một chút, lòng nàng liền cảm thấy nhẹ nhõm, nàng chạy tới chỗ hấn, nhìn hấn với khuôn mặt vô cùng lo lắng.

"Sao chàng lại ngốc như vậy, dám chơi cả sư tử, sau này không cho nghịch đại thế nữa biết không hả?"

Merity lau đi mồ hôi cười nhẹ nói.

"Mấy con sư tử đó đối với ta thì nhảm nhỏ gì kia chứ. Hơn nữa chỉ là nghi lễ thôi mà."

Thấy Merity có ý cãi lý lại với mình, nàng tức giận nói lớn.

"Dù là như vậy đi nữa, ta cũng không cho phép chàng nghịch đại nữa biết không?"

Merity biết nàng lo lắng cho mình, lòng anh rất vui, anh nắm lấy tay nàng hôn lên mu bàn tay nói nhỏ.

"Vâng, ta biết sai rồi."

Nàng gật đầu, Merity rời đi cùng nàng, vừa đi Merity vừa liếc mắt ra hiệu với đội trưởng Qrwe, Qrwe nhận lệnh anh ra lệnh cho người thủ tiêu xác của mấy chục con rắn hổ mang và hàng chục rết độc đã bị Merity giết chết này đi và căn dặn những binh sĩ có mặt ở đây không ai được nhắc lại chuyện này nữa, Merity đi cùng Tịch Dao đến đại sảnh hoàng cung nơi tất cả mọi người đang chờ, Merity nắm lấy tay nàng mặt đối diện với toàn thể người dân đang đứng trước cổng ngoài cung điện, anh to giọng tuyên bố.

"Bắt đầu từ hôm nay, nàng ấy - Dạ Tịch Dao sẽ trở thành tân hoàng phi của Ai Cập, người có quyền lực sánh ngang với pharaoh!"

Lời này nói ra khiến tất cả mọi người dân ở đây đều hoan hô vui mừng, chúc mừng cho đôi tân nhân, đám sứ thần thì lại xì xầm, hầu như tất cả đều vui mừng duy chỉ có hai người không vui về gì cả, đó là nữ hoàng Ariana và hoàng đế Phagar, Rehire (thái tử của Hittite) thì lại khề cau mày.

●●●●●Hết Chương 24●●●●●

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Cử hành hôn lễ (hạ)

Merity và Tịch Dao đứng trước bàn dân để nhận lời chúc phúc của mọi người, những người dân đứng trước cổng hoàng cung đồng loạt quỳ xuống một dãy dài, họ hô to.

"Pharaoh vạn tuế, hoàng phi thiên tuế, chúc pharaoh và hoàng phi tân hôn vui vẻ, vạn phúc thiên an!!!"

Merity cùng nàng gật đầu tỏ ý đã nhận lễ, sau đó đôi tân nhân đi vào bữa tiệc, thấy đôi tân nhân bước vào các vị khách mời đồng loạt đứng dậy lời chúc mừng không ngớt, vẫn theo thông lệ pharaoh và tân hoàng phi là người ngồi ở chính giữa và là vị trí cao nhất của bữa tiệc, bên tay trái là các sứ thần, vương tôn công tử, bên phải là triều thần Ai Cập cứ như thế đoàn người ngồi dự lễ đông cứng cả đại sảnh hoàng cung, Merity vui vẻ lên tiếng.

"Để mọi người phải chờ lâu rồi, nào khai tiệc đi!"

Lời này của Merity nói ra bữa tiệc cũng đã chính thức bắt đầu, tất cả những cung nữ tỷ nữ đều bận rộn đem đồ ăn thức uống dọn lên bữa tiệc, ngoài kia dân chúng vẫn đang vui mừng hạnh phúc, hát hò rền vang, những chiếc thuyền đầy ắp những lễ vật của các nước, các vị sứ thần từ các nước phương xa cũng đã đến, trong đó có cả sứ thần Trung Hoa cổ đại, tất cả các vị khách mời đều tới đầy đủ hết, nữ hoàng Ariana, hoàng đế Phagar, thái tử Hittite và hoàng đế, hoàng hậu của đế quốc Babylon cũng đều đã tới. Những vị khách mời bắt đầu nói lời chúc, Phagar nhanh miệng nói trước.

"Merity chúc mừng huynh đã có một hoàng phi tài sắc vẹn toàn a, chúc phu thê hai người bách niên hảo hợp, ta không có gì tặng chỉ có thể tặng mười xe xu vàng."

Merity gật đầu kính rượu Phagar, vua Babylon cũng lên tiếng.

"Ta thì không có được dẻo miệng như Phagar, bất quá mấy ngày trước có được một viên trân châu màu hồng, cực kỳ quý giá, mong tân hoàng phi nhận cho."

Nói xong vua Babylon đã lấy từ trong tay áo ra một chiếc hộp nhỏ, y mở chiếc hộp ra bên trong có một viên trân châu có màu hồng phấn, quả thật là giá trị liên thành a, mọi người đang uống rượu trò chuyện với nhau cũng bị vẻ đẹp kỳ lạ của viên trân châu làm cho chú ý, Tịch Dao nhìn viên trân châu quả thật rất đẹp, nàng cảm lấy nó rồi vui vẻ đáp.

"Rất cảm ơn huynh hoàng đế Rarash (vua Babylon), lòng thành của huynh ta xin nhận, có điều viên trân châu quý giá này phải ở trong tay một người vừa xinh đẹp lại vừa dịu dàng như hoàng hậu đây mới là hợp tình hợp lý, vì thế ta xin được tặng lại viên trân châu này cho hoàng hậu, mong hoàng hậu nhận cho."

Merity khó hiểu nhìn nàng, rõ là nàng rất thích viên trân châu đó vậy thì tại sao lại tặng nó lại cho hoàng hậu xứ Babylon, Tịch Dao cười thầm quả thật nàng rất thích viên trân châu đó nhưng nếu có thể dùng nó để thêm phần hữu nghị nổi tốt quan hệ với Babylon thì 100 viên như thế nàng cũng sẵn sàng tặng.

Còn riêng về phần hoàng hậu Babylon thì lại rất vui, hào hứng nhận lại món quà quý giá, hoàng hậu cười nắm tay nàng.

"Cảm ơn hoàng phi rất nhiều, tấm lòng này của hoàng phi ta xin nhận."

lúc này Merity mới nhận ra được ý đồ thật sự của nàng anh không thắc mắc gì thêm nữa, hoàng đế Babylon cũng rất lấy lòng cảm kích nàng, thái tử Hittite cũng nhân cơ hội này mà tặng quà.

"Ta không có dẻo miệng như Phagar cũng không có hồng ngọc trân châu như Rarash, ta chỉ có thứ này mong Merity và tân hoàng phi không chê cười."

Nói xong Rehire (Thái tử Hittite) phát tay áo cho người mang một cái hộp khá lớn vào, nắp hộp đập kín, thái tử nói.

"Đây là tim của hổ tuyết ở vùng tây bắc của bọn ta, người bị bệnh ăn vào có thể trị hết bệnh ngay, người không bệnh ăn vào có thể thọ thêm 10 năm a."

Nàng nghe xong phần tặng quà này của thái tử Hittite mà khẽ cau mày, trong vòng một giây nàng lấy lại nụ cười vui vẻ đáp.

"Cảm ơn thái tử nhiều quá là một món quà hiếm có, bất quá ta nghe nói quốc vương của nước ngài đã bệnh nặng nhiều năm chưa khỏi, chi bằng thái tử hãy đem tim hổ này về làm thuốc cho phụ vương người uống đi vậy."

Bỗng lúc này không khí trên dưới đại sảnh đều lạnh toát cả mồ hôi, những người tinh ý đều có thể nhận ra hàn ý không tốt của Rehire khi lại đem tặng một món đồ máu me như vậy trong lễ cưới và cũng có thể nhận ra rằng Tịch Dao đang trả khéo quà lại cho Rehire, Rehire cau mày nhưng hần cũng không tỏ ra không vui hần gượng cười, nói.

"Cảm ơn lòng tốt của hoàng phi, đợi khi nào phụ vương ta khỏe lại, ta nhất định sẽ nói cho ông ấy biết việc này để tạ lễ với người sau."

Merity này giờ ngồi yên không nói gì, một là để thăm dò thái độ của Phagar và Rehire bởi anh muốn biết là kẻ nào đã bỏ hàng chục con rắn và rết độc vào trại săn sư tử lúc chiều, cũng may mắn là anh nhận ra được việc đó sớm nên đã gần như không có việc gì lớn xảy ra, kẻ mà anh nghi ngờ nhất cho đến hiện tại là Phagar và Rehire, hai là anh muốn xem thử nàng sẽ ứng phó như thế nào, không khí sặc mùi hành tởi khiến cho Merity phải lập tức lên tiếng.

"Những món này quả đúng là kỳ trân dị bảo a, thật sự cảm ơn các huynh rất nhiều, ân tình này Merity ta sẽ khắc ghi rất rõ."

Merity trực tiếp nhấn mạnh câu "sẽ khắc ghi rất rõ" khiến tất cả những người có mặt ở đây đều có thể cảm nhận được sự đáng sợ trong câu nói của Merity, bọn họ ai yếu tim sẽ cảm thấy rung mình, kẻ bạo gan cũng cảm thấy lời nhắc nhở nhẹ ở đây, lập tức mùi hành tởi nhanh chóng biến mất, tể tướng Seti một lần nữa lên tiếng giải vây.

"Nếu các vị đã tặng quà hết rồi, vậy thì tới lượt các sứ thần lớn nhỏ khác đem lễ vật vào tặng a."

Một câu này của tể tướng Seti khiến mọi chuyện trở nên dễ thở hơn rất nhiều, các sứ thần cũng nhân cơ hội này đem lễ vật vào, các nước đều có kỳ trân dị bảo riêng, những loại bảo vật đến từ các vùng miền quốc gia trên khắp các bán đảo từ nam chí bắc, qua nửa canh giờ ngồi nhận lễ vật và lời nịnh hót bỗng nàng nhận ra được có một đoàn sứ thần từ Trung Hoa cổ đại tới, nàng lập tức hào hứng cho gọi đoàn sứ thần đó vào, sứ thần Trung Hoa thấy nàng và Merity lập tức hành lễ.

"Thần là sứ thần đến từ Đại Đường tới đây dâng tặng lễ vật, mong hoàng phi và pharaoh thích nó."

Nói xong lão sứ thần đem lên một chiếc hộp khá dài, mở nắp hộp ra là một cây nhân sâm dài tầm nửa mét, nàng cũng thừa biết thế nào lão sứ thần cũng sẽ tặng nhân sâm bởi vì người Trung Quốc rất thích việc tặng nhân sâm cho nhau, nàng cho tỳ nữ nhận quà rồi vui vẻ hỏi thêm vài câu hỏi.

"Xin hỏi sứ thần, bên nước ngài hiện đang là thời nhà Đường sao?"

Vị sứ thần kia có chút ngạc nhiên khi nghe nàng hỏi như vậy, ông đáp.

"Bẩm hoàng phi, quả đúng là thời nhà Đường a."

Nàng nghe thế liền tiếp tục hỏi.

"Là Đường Thái Tông hay Đường Cao Tông?"

"Dạ bẩm hoàng phi, Thái tông đã mất gần 20 năm rồi a."

Nghe thế nàng biết ngay đây là thời đại của Đường Cao Tông Lý Trị, nếu tính theo thời gian thì chắc đã có Võ Hậu rồi.

"Vậy sao, nếu vậy thì nhờ người bẩm lại với Võ hậu, ta rất hâm mộ bà ấy, hôm nào rảnh ta nhất định sẽ tới thiên triều để gặp bà ấy."

Sứ thần nhà Đường nghe vậy rất vui vẻ, khom lưng cung kính nói.

"Vâng, thần nhất định sẽ chuyển lời, cũng thay thiên triều Đại Đường chào mừng hoàng phi trước."

Sau màn hành tởi nồng nặc và màn tặng lễ vật dường như tất cả mọi thứ đã đầu vào đấy, Phagar và Rehire cũng là an phận ngồi ăn tiệc thi thoảng lại kính rượu với nhau, Ariana từ đầu đến cuối cũng không nói gì nàng ta chỉ ngồi đó xem kịch, đầu sao nàng ta cũng đã chắc chắn Merity và Tịch Dao sẽ không sống được hết đêm nay, cứ thế đêm đến tiệc đã bắt đầu tàn, tuy nhiên ngoài cổng hoàng cung dân chúng vẫn đang ca múa ăn mừng, lần lượt các vị sứ thần đều dần dần cáo lui, Ariana cũng lấy lý do không khỏe mà trở về sớm, lúc này gã tướng quân Steba cũng giả bộ say rượu mà rời khỏi buổi tiệc, mục đích thật sự là để cài lính của mình vào đám lính ngự quân đi tuần.

Merity lúc này cũng đã ngà ngà say sau màn thi uống rượu với vua của sứ Babylon, anh lão đảo bước đến phía nàng, nắm lấy tay nàng trực tiếp bế nàng lên, mọi người thấy thế liền cười trộm bọn nàng, có vài tên vì men rượu mà ăn nói khá thâm ý.

"Pharaoh phải "chăm sóc" hoàng phi thật tốt a, đừng phụ lòng mỹ nhân a."

"Đúng vậy, người ta là quốc sắc thiên hương mà hahaha"

Merity đang say rượu nên không nổi nóng với bọn họ ngược lại anh còn đáp lại bọn họ nữa chứ.

"Haha mọi người cứ yên tâm, thôi mọi người ở lại vui vẻ ta xin cáo từ."

Merity bỗng nàng rời khỏi bữa tiệc, anh không hề để ý tới khuôn mặt đang đỏ như gấc kia của nàng, Merity trực tiếp ẵm nàng vào trong phòng tân hôn, Qaey và Adead đang ngồi dưới bàn tiệc vừa cạp miếng đùi gà Adead vừa nói.

"Vây là công nương đã trở thành hoàng phi rồi, cũng đã là vợ người ta, haizzz khi nào mình mới lấy chồng đây?"

Nghe Adead nói thế Qaey liền cười to.

"Như tỷ, có mà ế* cả đời."

Adead nghe Qaey nói thế hết sức tức giận, cô đứng dậy giành lấy miếng đùi gà trong tay của Qaey, Qaey cũng không phải dạng vừa lập tức giành lại, lúc này Reave đem súp từ nhà bếp lên nhìn thấy hai người họ đang giành nhau, Reave bỏ tô súp xuống nói to.

"Thôi đủ rồi hai đứa đừng có nghịch nữa, ăn hết tô súp rồi cùng nữ quan Raery dọn dẹp phần còn lại của bữa tiệc, các vị sứ thần đang chuẩn bị về hết rồi."

Nghe Reave nói thế hai người kia ngồi nghiêm chỉnh ăn hết mấy miếng gà và tô súp, vừa ăn họ vừa nghĩ tới tình lang trong mộng của mình không biết là người thế nào. Còn hai vị cận thần Qrwe và Awr vì muốn bảo vệ an toàn cho hoàng phi và pharaoh mà hai anh không hề uống rượu hay nghỉ ngơi, hai người họ chia ra hai đội canh gác đi tuần suốt thời gian buổi tiệc diễn ra.

- - - - -

Chú thích nhỏ = Ế kia là từ mà nu9 dạy cho mấy cô nàng nhà mình.

- Vây là hôn lễ đã diễn ra hết sức là kịch tính và khá buồn sê, các bạn đang hỏi nam - nữ chính đang làm gì và ở đâu mất tiêu rồi, bật mí nè: Bù cho mọi người một đêm tân hôn hoành tráng, haha các vị độc giả cứ tưởng tượng thoải mái há.

- Lời than nhỏ: nhiều chữ quá, gần như sửa hết toàn bộ chương này rồi.

●●●●●Hết Chương 25●●●●●

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Đêm tân hôn

Mặc kệ những chuyện bên ngoài, Merity trực tiếp bế nàng vào trong tẩm cung, cánh cửa khẽ đóng lại đồng nghĩa với việc nàng đã không còn đường lui nữa, nàng quay mặt lại nhìn phòng tân hôn mà có chút ngại ngùng, căn phòng được trang trí bắt mắt không đồ chơi như hôn lễ của Trung Hoa, căn phòng được trang trí khá đơn giản và sang trọng, những bình hoa và lưu hương được đặt khắp phòng tỏa ra một mùi hương thanh thoát dễ chịu không hề nồng nặc, căn phòng này chỉ có một cửa sổ nằm giáp với sông Nin, giữa căn phòng là một cái giường bằng vàng lớn và rộng, còn có mấy tấm màn ngủ đang bay phất phơ trên giường có hai gối một chần trên chần còn có vài mảnh hoa tạo cảm giác lãng mạn, nhưng mà sao lúc này tâm trạng của nàng không cảm thấy lãng mạn mà là lo lắng, Merity đề nàng lên giường, nhưng lại không trực tiếp đề lên nàng như lần trước mà lại ngồi kế bên nàng, nàng ngồi đó khẽ lấy lại tinh thần nhìn Merity nói nhỏ.

"Chàng... chẳng lẽ cứ ngồi thế này sao?"

Merity cười nhẹ quay mặt đối diện với nàng, nắm lấy tay nàng dịu giọng nói.

"Tịch Dao nếu nàng sợ vậy thì để lần sau cũng không sao."

Nàng nhìn Merity khuôn mặt anh lúc này cũng có phần hơi xấu hổ, nàng lấy hết can đảm nói.

"Không cần phải là lần sau đâu, cứ là trực tiếp ở đây là được."

Merity nghe được câu nói này của nàng như mở cờ trong bụng, anh ôm lấy nàng khẽ vào tai nàng nói.

"Nàng đã là hoàng phi của ta, cũng là vợ của ta, nàng yên tâm ta hứa sẽ trọn đời bên cạnh nàng, sẽ không bao giờ để nàng phải buồn lòng hoặc khóc vì

ta đầu."

Lời này của hắn khiến cho nàng đỏ mặt nàng khẽ đẩy y ra, nói nhỏ.

"Ta...ta đã là vợ của chàng thì sẽ làm thật tốt sẽ không để chàng thất vọng hay xấu hổ, thông thường ta sẽ là thê tử chăm lo việc nhà cho chàng như nếu chàng cần ta sẽ là trợ thủ giúp chàng vượt qua khó khăn, chúng ta sẽ ở bên cạnh nhau cùng nhau đi hết quãng đời còn lại."

Merity rất cảm động, lúc này hai người đã bị tình cảm chi phối, trong vô thức mà chạm đến môi của đối phương, nụ hôn nóng bỏng bắt đầu, tay Merity thuận thế kéo dây thắt lưng của nàng rơi ra, nàng và hắn mất trọng tâm cả hai nằm xuống, nàng nằm dưới hắn, Merity rời khỏi môi nàng bắt đầu duy chuyển những chỗ khác, Merity bỏ chiếc áo choàng của mình xuống đất, nàng ngược mắt nhìn Merity quả thật lúc này hắn rất giống một con sư tử đang chuẩn bị làm "thịt" bữa ăn của mình vậy, nụ hôn ấy từ giây đi chuyển xuống ngực trái của nàng, nàng không tự chủ được khẽ run, miệng nàng khẽ rên.

"Ừm~~ Merity"

Tiếng rên rỉ của nàng nhỏ như tiếng mèo kêu, tiếng rên rỉ ấy càng khiến cho hắn thêm phần hưng phấn, tay trái luồn vào đùi nàng bằng đường váy, nàng khẽ giãy giụa, chớp mắt y phục đã rời khỏi thân thể, một thân hình trắng hồng nõn nà, chuẩn từng đường cong hiện lên trước mặt Merity, anh nhìn cô gái đang nằm dưới thân thể mình kia lúc này nàng đã tự lấy tay mà che đi một phần nửa khuôn mặt đang đỏ ửng, hơi thở của cả hai dần dần trở nên gấp gáp hơn rất nhiều.

Sau hồi dạo đầu đầy hưng phấn, Merity trở lại đối diện với nàng, hắn khẽ nói vào tai nàng một câu.

"Tịch Dao... nàng không hối hận thật chứ?"

Nàng nuốt nước bọt đã tới giây phút này rồi mà Merity vẫn có đủ lý trí để hỏi nàng câu đó ư? Nàng cảm thấy rất hạnh phúc, nàng mở mắt nhìn Merity, hơi thở gấp gáp hơi nhiều.

"Ta... em không hối hận... tuyệt đối không.. ừm~~~ chàng làm đi."

Sau giây phút ấy khoảng 3 giây Tịch Dao cảm nhận được một cơn đau như xé thịt, mặc dù như thế nàng vẫn không thấy hối hận, tới giây phút này nàng mới biết, mình đã yêu hắn đến như thế nào, vị pharaoh vĩ đại nhất lịch sử.

- Còn lại là do mọi người tưởng tượng ha.

----Hết Chương 26-----

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Hỗn loạn đêm hôn lễ

Phía ngoài hoàng cung dân chúng vẫn tiếp tục múa hát xuyên đêm, những vị sứ giả cũng từ từ rời khỏi cung điện quay về lễ quán để nghỉ ngơi, hoàng đế La Mã Phagar cũng quay về lễ quán, hắn nhìn lên ánh trăng tròn trên trời cao tựa như đang tiếc nuối một thứ gì đó, riêng thái tử Hittite vẫn là uống rượu một lúc sau hắn mới rời đi, vừa đi ra khỏi khu vực hoàng cung, hắn đã hợp mặt với một nam nhân.

"Ruke, đám rắn rết nguoi chuẩn bị khi sáng vẫn còn chứ?"

Nam nhân kia là cận vệ thân cận nhất của hắn tên của y là Ruke, y chính là kẻ đã bỏ hàng chục con rắn, rết, bò cạp vào trong khu săn bắt sư tử lúc chiều, Ruke đáp lại lễ phép.

"Bẩm thái tử, vẫn còn khoảng 50 con các loại."

"Tốt, hãy đem những con còn lại này bỏ vào tầm cung của hoàng đế Ai Cập, ta xem lần này hắn có thể sống nổi không?"

Ruke gật đầu hắn lên vào trong hoàng cung, còn về Rehire hắn thông thả trở về lễ quán để tránh bị nghi ngờ, tên Ruke sau khi vào được hoàng cung, y lập tức trà trộn vào trong đội ngũ quân lính canh gác của hậu cung, khi đi đến tầm cung của pharaoh thì y lên rồi khỏi đoàn lính, y núp ở trong bóng tối và mở rọ tre thả từ trong đó ra những con bò sát cực độc bò cạp, rắn, rết, bọn nó từ từ đi theo mùi hương dần dần tiến vào sau bên trong mà quân số có tới gần mấy mươi con, sau khi hành động xong Ruke lặn đi mất, trong tầm điện Tịch Dao đã ngủ say giấc chỉ có Merity vẫn là chưa ngủ, có lẽ anh vẫn chưa quen việc có người ngủ bên cạnh.

Bên phía gã tướng quân Steba, gã đã sớm canh chừng đội ngự lâm, ngay khi đội ngự lâm đổi ca trực, gã cho người trà trộn vào bên trong, đi tới trước tầm cung của pharaoh đâm lính của gã nhân cơ hội một tay phóng hỏa, mỗi lửa thả vào tầm mắt của tầm cung lại cộng thêm khí hậu nóng bức của Ai Cập càng có thêm nhiều cơ hội cho đám cháy, sau khi phóng hỏa xong đám thù hạ của Steba lập tức rút lui để mặt cho lửa cháy một ngày một lớn, mặt khác nữ hoàng Ariana đang trong điện thờ của mẹ mình, nàng ta cười như điên như dại.

"Merity... Merity cuối cùng... cuối cùng ngày này cũng đã tới, ta đã có thể giết chết được người cùng với con nô tỳ đó... hahaha hôm nay sông Nin nước chảy rất siết, dầu cho người có tài giỏi tới cỡ nào cũng không thể nào thoát được, tuyệt đối không thể nào thoát được.... Hahaha mầu phi con... con đã trả thù được cho người rồi... con đã làm được rồi, từ nay về sau ta chính là nữ hoàng thật sự của Ai Cập, cả Ai Cập này sẽ là của ta ahahaha."

Tiếng cười của nàng ta lạnh tới thấu xương, khiến cho những tỳ nữ đang quỳ bên ngoài thần điện của nàng ta run rẩy hoảng sợ, ai nấy cũng chỉ dám cúi thấp đầu, họ chỉ mong pharaoh và hoàng phi không sao, bỗng...

"Choảng...!!!"

Ariana và những tỳ nữ quay người lại thì nhìn thấy một nữ tỳ của thần điện, cô ấy đang run rẩy vì đã nghe được những gì mà Ariana nói, run rẩy tới mức đã làm vỡ bình hoa trên tay của mình, chưa đợi Ariana và các tỳ nữ của nàng ta có hành động gì, nữ tỳ đó đã chạy thật nhanh tới chỗ của tể tướng Site thông báo vụ việc, tể tướng đang ngồi nói chuyện với tướng quân Pozd, tỳ nữ đó chạy tới vừa thở hổn hển vừa nói.

"Tể tướng, pharaoh... và hoàng phi... có kẻ muốn giết chết... họ."

Tể tướng và đại tướng quân Pozd nhìn nhau, họ có chút khó hiểu hỏi lại.

"Là chuyện gì, người hãy bình tĩnh nói lại ta nghe."

Tỳ nữ kia hít một hơi thật sâu, nói lớn.

"Pharaoh và hoàng phi gặp nạn, có kẻ muốn giết họ."

Tể tướng nhìn là biết tỳ nữ kia không nói dối, ông và đại tướng quân lập tức chạy đi và điều thêm một đám binh sĩ, nhưng tất cả đã quá muộn khi bọn họ tới lửa đã bao phủ hết toàn bộ căn phòng, đại tướng quân lập tức cho người dập lửa, lúc này Qrwe và Awr cũng đã nhận được tin, họ nhanh chóng chạy tới hiện trường khi họ tới căn phòng đã cháy hoàn toàn, Awr muốn nhảy vào trong đó để cứu người nhưng lại bị Qrwe ngăn cản, lúc này hai người họ lại nghe tiếng nước đổ, họ quay mặt nhìn thấy Reave và Adead dùng thùng nước đổ lên người, chưa kịp định hình được chuyện gì, hai bóng hình ấy đã lao vào trong ngọn lửa đang cháy lớn ấy không hề ngần ngại, Qaey và nữ quan Raery cũng vừa đến, tướng quân Pozd thấy Qaey cũng có ý muốn lao vào ngọn lửa, anh lập tức ngăn cô lại, tướng quân Pozd nói lớn.

"Mọi người bình tĩnh lại đi, căn phòng này có cửa sổ, với sự thông minh và tài trí của mình, ta tin pharaoh và hoàng phi sẽ không bị kẹt lại trong đó đâu."

Qaey nhìn anh, ánh mắt của anh một lần nữa khẳng định điều đó, lúc này cô và Awr mới từ bỏ ý định nhảy vào biển lửa, khoảng 1 phút sau đã thấy Reave và Adead trở ra, nữ quan Raery lập tức cho gọi ngự y, thân thể của họ bị lem luốc bởi than và tro, nhưng hầu như không bị bỏng nặng, Qaey nhìn họ cô hỏi trong sự lo lắng.

"Thế nào có thấy họ không, có không?"

Reave lắc đầu, Awr hỏi lại giọng anh to tiếng.

"Đã thật sự tìm hết chưa, dưới tủ gầm giường... đã tìm..."

Lời của Awr chưa nói xong đã bị một bàn tay tát mạnh.

"Bốp...!"

Mọi người khó hiểu, người tát Awr là Adead, thân thể của cô đều bị lấm lem, nước mắt cô chảy xuống giọng cô khàn khàn.

"Anh im đi, chúng tôi đã tìm hết rồi, quả thật họ không còn ở đó, tôi biết anh lo lắng nhưng anh không thể không tin chúng tôi."

Một lời này khiến cho mọi người đều lặng thinh, Awr cũng đã lấy lại bình tĩnh, tiếng tát nước vẫn không ngại, ngọn lửa đã dần dần bị phai đi, cho tới nửa tiếng sau ngọn lửa đã thật sự tắt hẳn, lúc này tướng quân Pozd và mọi người mới vào kiểm tra và xác định rằng hai người bọn nàng đã thật sự rời khỏi căn phòng này, tể tướng Seti lập tức cho toàn bộ binh lính đi tìm xung quanh sông Nin, mọi người chia ra ba tổ đội đi tìm.

Ariana sau khi nhận được thông báo về việc Tịch Dao và Merity không bị chết cháy nàng ta vô cùng tức giận, nàng ta đã cho người bắt nữ tỳ to gan dám thông báo tin tức cho tể tướng, một hồi sau nữ tỳ kia đã bị bắt lại và đem tới chỗ của Ariana, Ariana cho gọi tất cả tỳ nữ và nữ quan của mình tới, trước mặt bọn họ mà một tay bóp cổ nữ tỳ kia, nữ tỳ kia cố gắng gượng dậy kêu cứu trong khó khăn, nhưng không ai cứu, đám tỳ nữ và nữ quan kia thì im lặng không một ai dám lên tiếng. Ariana gằn giọng.

"Sau này còn có đứa nào lẻo mép, thì sẽ có kết cục giống như nó!"

Dứt lời Ariana thẳng tay bóp mạnh, nữ tỳ kia gục xuống, đám còn lại thì sợ thấu xương run rẩy đáp.

"Vâng, chúng thần xin nhớ rõ ạ"

Ariana buông thi thể kia xuống, phôi tay giọng nói lạnh như băng.

"Đem cái xác này quăng xuống hồ cho cá sấu ăn."

- - - - -

Trời mờ mờ sáng kiến cho công việc tìm kiếm càng trở nên thuận lợi, chưa mất một canh giờ sau đó một nhóm binh sĩ đã tìm ra được Merity đã ngất xỉu nằm ở trên bờ cách hoàng cung gần 300m, đám binh sĩ lập tức đem Merity trở về hoàng cung để ngự y chữa trị, nhưng họ mất cả ngày hôm đó vẫn không thể nào tìm thấy được nàng - Tịch Dao.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Hoàng phi mất tích

[Ai Cập - 3 ngày sau kể từ đêm xảy ra hỏa hoạn]

Đã 3 ngày trôi qua, công việc tìm kiếm hoàng phi không hề được dừng lại, binh lính và người dân đều đồng loạt thay phiên nhau tìm kiếm khắp nơi, từ thượng nguồn sông Nin tới hạ nguồn sông nhưng vẫn không thể nào tìm ra được Tịch Dao, Merity từ khi được tìm thấy đến bây giờ vẫn hôn mê bất tỉnh, lại một ngày trôi qua Merity mơ hồ tỉnh dậy, đầu của anh đau vô cùng, cảm thấy như muốn nổ tung, miệng thì khát khô, cơ thể thì mệt mỏi cực kỳ, Merity khẽ mấp máy giọng anh khàn khô.

"Tịch... Dao... ta khát nước... Tịch... Dao..."

Nữ quan Raery ngồi cạnh Merity bà nghe được tiếng gọi của anh lập tức cho gọi ngự y tới xem tình hình, ngự y sau khi xem xét xong vui vẻ nói.

"Pharaoh đã qua cơn nguy kịch, nữ quan bà hãy cho pharaoh uống nước đi, nhớ cẩn thận đừng để bị sặc."

Nữ quan Raery nghe vậy mà thở phào nhẹ nhõm, bà cho người đi thông báo với tể tướng Seti biết tin mừng, tể tướng Seti lập tức báo tin này cho toàn bộ bá quan văn võ trong triều đình biết và đương nhiên cũng có cả Ariana, nàng ta vì chuyện này mà tức tối vô cùng, lại vì chuyện Merity còn sống mà nổi cơn thịnh nộ đập hết tất cả những thứ có thể đập p73 trong điện riêng của mình.

Các vị sứ thần đã lần lượt trở về đất nước của mình, hoàng đế Phagar và thái tử Rehire cũng đã lên đường trở về, vốn là hai người bọn hần tính ở lại thêm mấy ngày, nhưng lại bị tể tướng Seti đuổi khéo buộc họ phải đi về, hiện giờ có ba nhóm người đi tìm nàng, một là nhóm người của triều đình Ai Cập, một nhóm là của Ariana phải đi với nhiệm vụ thấy là giết ngay và nhóm người của Phagar để lại với một mục đích thấy người thì cướp đi đưa về La Mã, cứ như thế ba phe thay nhau tìm kiếm nhưng tìm kiếm suốt mấy ngày qua cũng không thể nào tìm thấy một chút tung tích gì của Tịch Dao. Merity sau một ngày điều dưỡng sức khỏe cuối cùng cũng đã thật sự tỉnh lại.

"Tịch Dao...!!!"

Đang chìm trong giấc ngủ Merity hét lớn tên nàng và tỉnh lại, nữ quan Raery lập tức chạy tới hỏi han sức khỏe của anh, Merity nhìn thấy bà lập tức hỏi trong sự gấp gáp.

"Tịch Dao... nữ quan Raery Tịch Dao nàng ấy đâu?"

Nữ quan Raery không trả lời câu hỏi này của hần chỉ cảm một bát súp nóng tới chỗ hần.

"Pharaoh, người ăn chút gì đi đã, đã hơn 4 ngày rồi người vẫn chưa ăn uống gì cả."

Merity cảm thấy nữ quan Raery đang cố nói lảng sang chuyện khác, nhưng anh cũng cảm thấy vô cùng đói bụng nên cầm bát súp ăn trước rồi nói, ăn xong Merity mới một lần nữa hỏi lại.

"Nữ quan, bà hãy nói cho ta biết Tịch Dao nàng ấy ở đâu?"

Nữ quan Raery biết không thể nào giấu được hần nữa, bà ấy ngồi xuống giường giọng có chút ấp úng nói.

"Pharaoh ta biết ngài lo cho hoàng phi, nhưng dầu thế nào ngài cũng phải bình tĩnh, hiện giờ Pozd và hơn 1 vạn quân lính đã đi tìm hoàng phi, đã đi tìm gần 4 ngày rồi nhưng vẫn không có bất kỳ tung tích gì."

Merity cố gắng nuốt lấy sự tức giận đến tận cùng này trong lòng, tay trái siết chặt tấm chăn, Merity nhìn nữ quan Raery giọng anh khàn khàn.

"Ta muốn ở một mình, nữ quan hãy ra ngoài nói với tể tướng rằng bất luận cho dù có như thế nào, nhất định cũng phải tìm ra được nàng ấy, sống phải thấy người, chết phải thấy xác."

Nữ quan Raery gật đầu rời khỏi căn phòng, cánh cửa khẽ đóng lại Merity tức giận hét to một tiếng.

"Tại sao...?!!"

Đêm có hoảng loạn xảy ra, hần cùng nàng nhảy xuống sông, lúc đó hần đã ôm chặt nàng rồi, nhưng tại sao, tại sao hần lại không thể nào kéo nàng lên cùng, rõ hần biết nàng là vịt cạn mà tại sao... tại sao, lúc này hần - Merity rất hận bản thân mình tại sao lại không bảo vệ được nàng, thấy nữ quan Raery từ phòng của pharaoh bước ra, Qaey và Adead muốn vào trong xin thỉnh tội với hần, nhưng lại bị Reave và nữ quan Raery ngăn cản, Reave vừa ngăn cản vừa nói.

"Pharaoh và tất cả mọi người đều đã mệt lắm rồi, sự việc này không ai có thể đoán trước được, hai người đừng loạn thêm nữa có được không? Bây giờ quan trọng là tìm được hoàng phi, đó mới là cách mà chúng ta chuộc tội."

Nhờ vào câu nói này mà hai người kia coi như đã bình tâm lại được, ba người họ cùng nữ quan Raery rời khỏi khu cung điện đó để cho Merity nghỉ ngơi và bình tâm lại, ba người đi xuống khu hậu cung vừa đi Adead vừa hỏi.

"Có ai thấy Awr đâu không, đã mấy ngày nay tôi không thấy anh ta rồi."

Hai người kia lắc đầu, nữ quan Raery cầm bánh mì đưa cho ba người họ ăn, rồi nói.

"Nghe Pozd nói là Awr và Qrwe chia ra hai đoàn binh lính nhỏ, mỗi người đi về một hướng nam bắc để tìm kiếm hoàng phi rồi."

Và quả thật như vậy Awr và Qrwe chia ra mỗi người dẫn hai đoàn binh lính nhỏ, chia ra hai hướng nam bắc sông Nin để tìm nàng, tất cả những binh sĩ còn lại thì theo bờ sông đi về hạ lưu.

- -----Hết Chương 28-----

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Trở về thế kỷ 21

Tịch Dao cố trở mình, cô muốn mở mắt tỉnh dậy nhưng thân thể lại cảm thấy vô cùng mệt mỏi đau đớn, cô dần dần tỉnh giấc thì nghe thấy có một giọng nói dịu dàng quen thuộc, giọng nói ấy đang không ngừng gọi tên cô, giọng nói kia tuy rất quen thuộc nhưng đó không phải là giọng của Merity cũng không phải của bà Raery mà hình như là.... Cô mở mắt tỉnh dậy người mà cô nhìn thấy đầu tiên chính là người mẹ đã cách biệt gần nửa năm của mình, bà ấy nhìn thấy cô mở mắt vui mừng cho người đi gọi bác sĩ sau đó quay mặt nhìn cô với khuôn mặt ngấn lệ.

"Tịch Dao là mẹ đây con, con còn nhớ chuyện gì đã xảy ra không, đầu con thân thể con không sao chứ?"

Tịch Dao cố ngồi dậy, mẹ cô lập tức đỡ cô, giọng cô khàn khàn.

"Con... con cũng không biết nữa, con..."

Bỗng lúc này có đoạn ký ức hiện lên trong trí nhớ của cô, nó khiến cho Tịch Dao nhớ lại những chuyện đã xảy ra, cô nhớ được việc bản thân mình đã xuyên không về Ai Cập cổ đại, làm nữ quan ở đó rồi còn trở thành hoàng phi của Ai Cập cổ đại nữa. Tịch Dao có chút rối loạn cô không biết đây là mơ hay là thật, là quá khứ hay là tương lai, đầu cô như muốn nổ tung, lúc này cánh cửa phòng bệnh mở ra một nữ bác sĩ người Trung và một số y tá người Ai Cập đã tới, bác sĩ bước tới giường bệnh kiểm tra thân thể và trí nhớ của Tịch Dao tầm khoảng nửa tiếng đồng hồ, bác sĩ sau khi chuẩn đoán cho cô xong, bà ấy cầm ảnh chụp MRI não của Tịch Dao, bắt đầu nói.

"Dạ phu nhân như bà đã thấy, phần não của Dạ tiểu thư không chịu bất kỳ tổn thương nào cả, chẳng qua là thân thể bị bỏ đói và khát lâu khiến cho thân thể của cô ấy yếu đi, chỉ cần điều dưỡng phần ăn và luyện tập thích hợp sẽ khỏe lại ngay thôi."

Nghe bác sĩ nói như thế, mẹ cô hết sức vui mừng cảm điện thoại rời khỏi phòng bệnh gọi điện thoại báo tin cho cha của cô biết, sau khi đám y sĩ tiêm thuốc xong ra ngoài, bà ấy mới quay về bộ dạng nghiêm túc trực tiếp hỏi thẳng vào vấn đề.

"Tịch Dao, con hãy nói cho mẹ biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mấy tháng trước con đột nhiên mất tích ở giữa đoàn thám hiểm, ba con đã huy động cả một lực lượng để tìm con nhưng không thể nào tìm thấy, thế nào mấy ngày trước lại thấy con ngất xỉu trong một cơ quan bí mật trong lăng mộ Roumoter mà lại không có bất kỳ tổn thương nào, một người bình thường sao có thể không ăn không uống sống suốt mấy tháng chứ?"

Tịch Dao vẫn còn đang bối rối về phần ký ức kia, cô lắc đầu nói trong sự mệt mỏi.

"Mẹ, giờ đầu con đau lắm, con muốn nghỉ ngơi một lát có gì để sau nói được không ạ?"

Dạ phu nhân lúc này cũng cảm thấy mình có phần hơi vội vàng khi hỏi thẳng như thế, bà đứng lên rót cho Tịch Dao ly nước ấm rồi cười nhẹ.

"Ừ mẹ quên mất, con cứ nghỉ ngơi đi đã, chuyện này từ từ rồi tính, mẹ để điện thoại của con ở trên bàn có gì thì gọi cho điều dưỡng phòng bệnh và mẹ ngay biết không?"

Tịch Dao cầm ly nước gạt đầu cho mẹ mình an tâm.

"Dạ, con biết rồi, mẹ yên tâm."

"Ừm, thôi mẹ đi đây."

Nói rồi Dạ phu nhân quay người rời khỏi căn phòng, nghe thấy tiếng cánh cửa đóng lại, cô mới bắt đầu thật sự quan tâm đến những khoảng ký ức mà cô vừa nhớ ra ấy, rốt cuộc cô đã trải qua những thứ gì trong mấy tháng qua, những ký ức ấy là nằm mơ hay là sự thật, nếu như là mơ tại sao lại có thể chân thật đến như vậy, nếu như là thật vậy... vậy phải làm sao? Nếu như là thật thì Merity anh ấy nhất định đang đợi cô, thậm chí với tính cách của anh ta sợ là sẽ lập ngược Ai Cập lên để tìm cô mất, rốt cuộc là như thế nào, đâu mới là sự thật, có thật là cô đã xuyên về cổ đại hay không? Một tá câu hỏi vì sao vẫn tiếp tục quanh quẩn trong đầu cô, Tịch Dao chịu không nổi nữa cô quyết định kê gối lên mà ngủ, mặc kệ có chuyện gì thì ngày mai hãy tính vậy, không ngờ chưa kịp chợp mắt một lát cô lại bị một giọng nói quen thuộc làm tỉnh giấc, giọng nói đó không phải là của cha cô cũng không phải là mẹ cô, mà lại là hân chính là hân - Merity, Tịch Dao nghe được hân đang gọi mình, lời nói đó tuy chỉ có một nhưng lại cứ vang vọng trong đầu của cô.

"Tịch Dao, nàng đang ở đâu, Tịch Dao! Tìm.. tìm hết cho ta, nếu kẻ nào nói không tìm được ta bắt kẻ đó phải chôn thầy nơi sa mạc."

●●●●●Hết Chương 28●●●●●

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Truy tìm hoàng phi

Bên kia quá khứ nơi cách thế kỷ 21 2000 năm, mặc dù đã là 3 tuần trôi qua kể từ khi Tịch Dao mất tích, nhưng Merity vẫn cho người đi tìm kiếm khắp cả Ai Cập, mỗi ngày anh chỉ đi thượng triều sau đó lại cưỡi ngựa đi dọc hai bên bờ sông Nin để tìm kiếm nàng, Merity từ khi tỉnh dậy, hầu như anh không hề ngủ nghỉ, ăn uống thì rất ít, dù cho bà Raery và tể tướng Seti có khuyên nhủ như thế nào đi nữa.

Những tỷ nữ và cận vệ thân thiết nhất của nàng, bọn họ cũng mất ăn mất ngủ mà đi tìm kiếm nàng, họ tự đổ lỗi cho bản thân vì thế đã tự hứa với lòng mình bằng mọi giá cũng phải tìm được nàng. Merity vừa thượng triều xong, mệt mỏi mà ngã lưng lên ghế khẽ chợp mắt thì bỗng có một vị tướng quân tầm 40 tuổi, mặc triều phục Ai Cập, ông ta ánh mắt mang phần xảo trá, bước đến chỗ của Merity cúi đầu xuống nói nhỏ nhẹ.

"Pharaoh, hoàng phi Tịch Dao đã mất tích được gần 3 tuần rồi, những gì chúng ta cần làm cũng đã làm rồi, chi bằng người hãy bớt đau thương, nhi nữ của thần năm nay vừa tròn 18 tuổi tài sắc cũng coi là vẹn toàn, nếu người muốn có thể nhận nó làm thứ phi để hầu hạ."

Lời lão ta vừa dứt đã cảm thấy được một luồng sát khí cực nặng, Merity mở mắt ngồi dậy ánh mắt của anh lúc này còn sắc bén hơn điều hầu gấp nhiều lần, tay anh nắm lấy cổ của tên tướng quân kia lực tay bóp mạnh, gã tướng quân kia cố gắng giãy giụa, giọng hân khó khăn.

"Pha...raoh... thần... sai rồi, xin người tha... chết cho thần...a"

Merity ném mạnh gã xuống đất, gã tướng quân tưởng rằng mình đã có thể thoát được kiếp này, nhưng không lời nói của Merity phán ra một cách lạnh như băng.

"Binh sĩ, đem tên phản thần này nhốt lại, sáng sớm ngày mai đem hân đi "phân sa*".

Nói xong Merity đứng dậy quay đi mặc cho lời van xin của gã tướng quân kia, tể tướng Seti ở ngoài điện nghe được những gì diễn ra bên trong mà thờ dài, gã tướng quân bị binh lính đưa đi đến ngục giam lại đi ngang qua chỗ của tể tướng Seti, gã tướng quân kia lập tức nắm lấy vạt áo của tể tướng, gã nói trong sự sợ hãi.

"Tể tướng, ngài tể tướng... xin ngài hãy cứu ta, ta biết sai rồi, ta xin ngài hãy cứu ta."

Tể tướng nhìn gã lắc đầu, giọng ông tỏ ra mệt mỏi.

"Bình thường những kẻ dám nhắc tới chuyện hoàng phi chết đều không thể qua khỏi, nay ông còn to gan dám đề nghị việc để con gái mình vào cung hầu hạ, thế có khác nào kêu pharaoh bội nghĩa quên tình với hoàng phi, tội này của ông... thứ cho ta không thể cứu nổi rồi."

Tể tướng Seti dứt lời đám binh sĩ lập tức kéo gã tướng quân kia đi, tể tướng lại thờ dài.

"Chỉ trong vòng 3 tuần mà có đến hai mươi cái mạng phải mất đi chỉ vì dám nói rằng hoàng phi đã chết, haizzz Tịch Dao ơi nếu con còn không trở về, ta e rằng ngài ấy sẽ trở lại bản tính máu lạnh trước đây mất."

Trong kinh thành Memphis không là toàn thể Ai Cập, ai ai cũng bàn tán về chuyện này, họ cùng nhau phối hợp với binh lính để đi tìm nàng nhưng vẫn không tìm ra kết quả, tất cả mọi người đều lo lắng cho nàng, quốc vương và hoàng hậu của Babylon trước khi về nước cũng đã an ủi hẳn rằng sẽ sớm tìm ra được nàng thôi, nhưng mà mỗi ngày một trôi qua thì hy vọng đó một ngày một lụi tàn. Những người dân đều buồn thay cho vị hoàng phi bất hạnh của bọn họ, có rất nhiều người mỗi ngày đều tới thần điện của các vị thần để cầu phúc cho nàng, tất cả đều hy vọng rằng nàng sẽ bình an trở về, để rồi từng ngày trôi qua những lời cầu phúc ấy lại trở thành những lời cầu mong cho nàng lên đường bình an.

[Thế kỷ 21 - Cairo - Ai Cập]

Ở thế kỷ 21, Tịch Dao vẫn đang phải tập luyện vật lý trị liệu để hồi sức, những ngày qua cô chưa từng cảm thấy vui vẻ gì, lúc nào trong đầu cô cũng có những hình ảnh của quá khứ, tiếng gọi của Merity, tiếng gọi của những thần dân Ai Cập, cô không biết phải làm như thế nào. Nhưng Tịch Dao có thể biết chắc chắn rằng những ký ức đó không phải là một giấc mơ nó hoàn toàn là sự thật, nhưng lúc này cô đang bị kẹt ở giữa hai bên, một bên chính là phụ mẫu thân sinh của cô còn có những người bạn, người thân ở thế kỷ 21 này, còn một bên là Merity, Ai Cập và những thần dân của cô. Tịch Dao không biết nên phải lựa chọn thế nào cho đúng, chữ hiếu hay chữ tình, cô gần như tự nhốt mình trong phòng.

Mấy ngày sau khi xuất viện, cô được đưa về Trung Quốc về nhà của mình để nghỉ ngơi, mỗi ngày bạn bè, người thân đều đến thăm hỏi động viên tinh thần cho Tịch Dao, người thân của cô ai nấy đều muốn cô vui vẻ trở lại nhưng không thể, Dạ phu nhân im lặng nhìn thấy thế liền thờ dài, lúc đầu bà cứ tưởng Tịch Dao bị khủng hoảng tinh thần, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là sẽ khỏi bệnh, nhưng đã hơn 2 tuần mà bà chỉ thấy tình trạng càng ngày càng tồi tệ hơn, nên bà không thể im lặng được nữa, trời tối Tịch Dao vẫn ở trong phòng riêng của mình, cô ngước mắt nhìn về phía đông nam xa xôi, cánh cửa phòng mở nhẹ, Tịch Dao quay đầu nhìn thấy mẹ mình đã ở trong phòng. Dạ phu nhân năm nay đã tròn 40 tuổi, nhưng vẫn giữ được nét trẻ trung riêng của bản thân, bà tay cầm nắm thức ăn để lên bàn, bước tới chỗ Tịch Dao ngồi xuống giường, dịu giọng hỏi.

"Tịch Dao, tới nước này rồi con vẫn chưa muốn nói cho mẹ biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì sao?"

Tịch Dao ngẩng đầu quay lại nhìn mẹ mình, bà là người hiểu cô nhất, từ trước tới giờ nếu cô có việc gì cũng đều nói với bà ấy hết không hề giấu giếm, Tịch Dao lúc này cảm thấy sống mũi cay cay, cô đã không chịu được nữa, Tịch Dao ôm chặt lấy mẹ mình, hai hàng nước mắt không tự chủ được mà chảy xuống. Dạ phu nhân hơi ngạc nhiên, đã 15 năm rồi kể từ lần cuối cùng mà cô khóc, Dạ phu nhân tự hỏi rốt cuộc là có chuyện gì khiến cho một người mạnh mẽ như Tịch Dao phải khóc đến bi thảm thế này, bà xoa đầu Tịch Dao, khẽ vỗ về an ủi.

"Tịch Dao ngoan, nói cho mẹ nghe đã xảy ra chuyện gì? Con cứ giấu trong lòng như thế, không những không tốt hơn được, ngược lại chỉ khiến cho con đau khổ thêm mà thôi."

Chú thích: Phân sa là một loại hình phạt dành cho tù nhân bị tử hình, nó là một loại hình phạt đặc trưng chỉ có ở vùng sa mạc, người bị tử hình sẽ bị trói tứ chi và phần cổ vào 5 chiếc trụ được đóng ở giữa sa mạc, đặc biệt dây trói phạm nhân là một loại dây thừng làm từ rong biển, khi trói nạn nhân sợi dây thừng ấy sẽ được những nước, sau khi trói nạn nhân xong những binh sĩ thi hành nhiệm vụ sẽ trở về, bỏ lại phạm nhân ở đó, nạn nhân sẽ bị phơi khô tới chết, nhưng chưa kịp chết vì phơi khô, phạm nhân có thể đã phải chết vì bị dây thừng rong biển vì khô mà siết chặt cổ tới chết. Phân = phân thay, sa = sa mạc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 31: Sự lựa chọn khó khăn

Tịch Dao lấy lại bình tĩnh, cô lau đi nước mắt, nắm lấy tay mẹ mình, bắt đầu kể về những chuyện đã xảy ra.

"Ngày đó con đi cùng đoàn thám hiểm tới lăng mộ Roumoter, sau đó con tìm được một mật thất bí ẩn, rồi con nhìn thấy một cỗ quan tài...."

.....

"Và cuối cùng khi con tỉnh dậy thì con đã ở bệnh viện cùng với mẹ rồi."

Dạ phu nhân nhìn Tịch Dao, ánh mắt kiên định của cô làm cho bà khẳng định cô không hề nói dối, càng không hoang tưởng, bà biết hiện giờ cô đang đấu tranh tư tưởng rất nhiều, bà nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, giọng nói dịu dàng.

"Tịch Dao, con bây giờ hãy suy nghĩ cho thật kỹ rốt cuộc cái thứ mà con quý trọng nhất là gì? Thứ mà con thật sự quan tâm, con đã lớn rồi cũng đã có tình yêu và sự lựa chọn riêng của mình, mẹ không ngăn cản con, càng không ép buộc con, đâu cho sự lựa chọn của con là gì đi chăng nữa, thì ba mẹ vẫn sẽ luôn ủng hộ con."

Dạ phu nhân xoa đầu cô rồi khẽ lặng lẽ rời khỏi căn phòng để Tịch Dao ở lại một mình cho cô suy nghĩ thật kỹ. Trong màn đêm, căn phòng tối được soi sáng bởi những ánh đèn từ ngoài phố chiếu vào, ngay lúc này đây Tịch Dao đã suy nghĩ rất nhiều về những chuyện đã xảy ra, cho dù trái tim cô muốn

quay về Ai Cập cổ đại đi chẳng nữa nhưng cô làm sao có thể quay về nơi đó được nữa, tất cả những chuyện đã xảy ra chỉ là một tai nạn tình cờ và bây giờ cô đã quay về đây - thế kỷ 21 này thì cô phải trở lại với thế giới của mình bắt đầu lại một cuộc sống mới, đầu là bản thân cô biết việc đó vô cùng khó khăn, giống như lúc cô bắt đầu làm quen với thế giới cổ đại vậy.

Sau khi nghe xong những gì cô kể, Dạ phu nhân trở về phòng, bà lập tức kể lại chuyện Tịch Dao đã xuyên không cho cha cô nghe, ông ấy nhìn bà và cũng biết rõ con gái mình sẽ không nói dối, ông nắm tay bà nhìn lên ánh trăng trên cửa sổ, giọng ông trầm ấm

"Như em đã nói, đầu cho con bé có lựa chọn như thế nào, thì chúng ta cũng sẽ ủng hộ con bé."

Bà cười nhẹ, ánh mắt dịu dàng nhìn lên trời cao.

"Đúng vậy, con gái của chúng ta, nó đã trưởng thành rồi, hãy cho nó tự quyết định số phận của bản thân, em tin con bé sẽ có quyết định tốt nhất."

Sáng ngày mai, mới 6 giờ sáng mà Tịch Dao đã vui vẻ cầm cặp xuống nhà ăn sáng, cha và mẹ của cô thấy thế ngăn người, họ không tin vào mắt mình, cô con gái mới đêm qua còn tự nhốt mình trong phòng sao hôm nay lại vui vẻ thế. Nhưng họ cũng rất vui vì thấy cô đã vui vẻ trở lại, sau khi ăn sáng xong cô tự mình lái xe đến bảo tàng khảo cổ quốc gia để làm việc, cha cô đã chuyển giao hồ sơ giáo sư khảo cổ thực tập của cô từ Ai Cập về Trung Quốc, từ nay về sau cô có thể ở viện bảo tàng này làm việc là một nhà khảo cổ a. Khi tới nơi, bảo tàng đã đông nghẹt người. Cô chen lấn lăm mới vào được bảo tàng, bình thường bảo tàng không đông đến thế, ắt hẳn là có một cổ vật mới vừa được đưa tới bảo tàng, cô đi tìm viện trưởng, hỏi về chuyện bảo tàng hôm nay sao lại đông đúc đến bất thường thì ông ấy vui vẻ trả lời.

"À chuyện đó à, bảo tàng nào nhiệt từ 5 ngày trước rồi cơ, chúng ta vừa mượn của chính phủ Ai Cập một cổ quan tài cổ đại thần bí, hiện vẫn chưa biết người nằm trong cổ quan tài kia là ai, thông thường họ sẽ không cho mượn nhưng vì chiếc quan tài này là do đám người của cha cô tìm được, nên họ mới cho mượn, quý lắm đấy chỉ còn hai ngày nữa là trả về rồi."

Tịch Dao ngạc nhiên hỏi viện trưởng Trần.

"Cha tôi... tìm được sao?"

"Ừ thì cha cô, ông ấy vẫn chưa nói gì với cô sao, cách đây gần một tháng khi đoàn tìm người của cha cô tìm được cô ở trong một mật thất bí ẩn dưới lăng mộ Roumoter và cùng lúc đó họ cũng đã tìm ra cổ quan tài Ai Cập cổ đại bí ẩn đó."

Tịch Dao kinh ngạc, cô lập tức chạy tới nơi đang tập trung đông người kia chen lấn vào sau một hồi chen lấn thì cuối cùng cô đã nhìn thấy một cổ quan tài làm bằng vàng ròng, bên trên nắp quan tài được khắc hình một cô gái đầu đội vương miện, tay cầm quyền trượng để tay bắt chéo sang hai bên vai, không thể lăm được đây quả thật chính là chiếc quan tài, thứ đã khiến cô xuyên không về Ai Cập cổ đại.

●●●●●Hết Chương 31●●●●●

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chiến nhẫn không gian

Tịch Dao không nhìn lầm đó đích thật chính là cổ quan tài ở trong mật thất lăng mộ kia, cô kinh ngạc tới mức té ngã xuống sàn nhà, một hồi sau mới trấn tĩnh bản thân, cô quay lại phòng viện trưởng Trần, xin nghỉ vì lý do một mối, rồi cô rời khỏi viện bảo tàng trở về nhà, lúc này ba của cô đã đi đến công ty, còn mẹ cô thì ở trong phòng của mình, Tịch Dao về phòng khóa cửa lại, cô bước đến giường ngồi xuống nhưng lại như ngã xuống giường, cô lúc này cứ như một tượng sáp không hề có biểu cảm gì khác trên khuôn mặt ngoài sự lo lắng và bối rối, giờ đây cô lại phải trở lại suy nghĩ xem xem phải chọn lựa thế nào, lúc trước cô chọn ở lại đây là vì không có cách để về Ai Cập cổ đại, nhưng bây giờ cô đã tìm được chiếc quan tài cổ xưa đó, thứ có khả năng có thể đưa cô quay về Ai Cập cổ đại nhưng cô phải làm sao đây? Cô lại phải lựa chọn thêm một lần nữa, hiểu và tình, cô biết chữ hiểu đi trước chữ tình nhưng đó là cả Ai Cập cổ đại của cô, ở đó còn có những thân dân của cô, những bằng hữu, những ước mơ lớn lao mà cô đã và đang xây dựng từ những nền móng đầu tiên và quan trọng hơn hết là ở đó có Merity. Chỉ còn 2 ngày nữa chiếc quan tài đó sẽ được trả về bảo tàng quốc gia của Ai Cập tới lúc đó muốn tiếp cận nó e rằng rất khó vì những nhà khảo cổ Ai Cập và lịch sử học còn phải đưa nó đi nghiên cứu nữa, cô rốt cuộc phải làm sao đây, phải lựa chọn như thế nào đây?

Dạ phu nhân rời khỏi phòng nhìn thấy xe của cô ngoài sân, bà đã cảm thấy không ổn, tới bữa trưa cũng không thấy cô xuống ăn uống gì cả, Dạ phu nhân cũng biết là lại có chuyện gì đó, bà thờ dãi lên phòng Tịch Dao thấy khóa cửa vì sợ cô có chuyện nên bà dùng chìa khóa sơ cua mở cửa phòng, cánh cửa mở ra Dạ phu nhân chỉ thấy Tịch Dao lại ngồi một góc trên giường, bộ mặt thần thờ như ma nơ canh, Dạ phu nhân lắc đầu bước tới chỗ cô, giọng nói bà dịu dàng

"Hôm nay ở bảo tàng đã xảy ra chuyện gì sao? Tại sao con lại về sớm như thế, tại sao lại tự nhốt mình trong phòng, không ăn uống gì?"

Tịch Dao lúc này khuôn mặt mới biến sắc, hai hàng nước mắt không tự chủ được mà tuôn rơi.

"Con không biết phải làm sao nữa mẹ ơi, lúc trước con lựa chọn ở lại nơi này là vì con tưởng không có cách nào để quay về Ai Cập cổ đại nữa, nhưng..."

nhưng hôm nay con đã phát hiện cổ quan tài bí ẩn, cái thứ đã đưa con trở về Ai Cập cổ đại, nó đang ở bảo tàng, bây giờ con... con phải lựa chọn thêm một lần nữa và con không biết phải lựa chọn thế nào nữa, anh ấy vẫn đang tìm kiếm con, con biết anh ấy vẫn đang cho người tìm kiếm con khắp nơi, con rất muốn quay về đó nhưng..."

Dạ phu nhân thở dài, ôm nhẹ Tịch Dao vào lòng, xoa nhẹ vai cô.

"Nhưng con lo cho cha con và mẹ đúng không? Thôi nào con gái, từ nhỏ mẹ đã dạy con rồi, sát thủ thì phải vô tình, phải làm theo đúng mục tiêu đã đề ra của mình, nếu con đã chọn Ai Cập thì con hãy đi đi, từ ngày mẹ sinh con ra mẹ biết con không thể ở bên cạnh mẹ vĩnh viễn, con gái lấy chồng thì như bát nước đổ đi, con đã lấy chàng trai đó thì hãy đi theo anh ta, mẹ sẽ luôn luôn chúc phúc cho hai con."

Tịch Dao nhìn mẹ mình, cô biết bà nói như thế chính là muốn giúp cô đưa ra sự lựa chọn mà cô mong muốn nhất, chẳng qua cô vẫn là không thể an tâm.

"Mẹ, con... con không yên tâm, ba mẹ hai người phải làm sao?"

Dạ phu nhân lắc đầu, bà cười nhẹ an ủi.

"Cha mẹ sinh ra con không mong con báo đáp, chỉ cần con hạnh phúc thì được rồi."

Dứt lời bà lấy trong túi áo ra một cái hộp đựng nhẫn, mở ra đưa chiếc nhẫn cho Tịch Dao.

"Con hãy cầm lấy chiếc nhẫn này đi, chiếc nhẫn này là do một vị cố nhân tặng cho gia tộc Nguyệt thị* chúng ta, nó chẳng khác nào là chiếc nhẫn gia truyền của dòng tộc ta vậy, chỉ có những người mang dòng máu Nguyệt thị mới sử dụng được nó, mà Nguyệt thị ta đời đời đơn truyền, tới đời mẹ cũng chỉ có con, con hãy cầm lấy nó đi, nó không phải là một chiếc nhẫn bình thường đâu."

Tịch Dao nhìn chiếc nhẫn đó, nó cũng giống những chiếc nhẫn bình thường mà thôi, khuôn nhẫn làm từ vàng trắng, trên chiếc nhẫn có đính một đóa hồng liên (tức hoa sen đỏ) được chạm khắc từ đá quý màu đỏ. Tịch Dao không hiểu nó có cái gì quý giá lắm đâu chứ? Dạ phu nhân nhìn ánh mắt nghi hoặc của cô cười, đưa tay cầm lấy chiếc nhẫn đeo vào ngón giữa tay trái của mình, bà lấy hai ngón tay phải chạm vào đóa hồng liên bên trên chiếc nhẫn, ngay sau đó 1 giây trên tay phải của bà đã cảm một chiếc máy sấy tóc nhỏ. Tịch Dao ngạc nhiên hỏi bà.

"Mẹ học diễn ảo thuật từ khi nào thế ạ?"

Dạ phu nhân cười gõ đầu cô, tháo chiếc nhẫn ra đưa cho cô vừa giải thích.

"Đây không phải là ảo thuật, mà là năng lực của chiếc nhẫn này, chiếc nhẫn này là một chiếc nhẫn thần kỳ, bất kỳ ai đeo nó sẽ có thể lấy được tất cả những thứ mà họ muốn ở trong không gian của chiếc nhẫn, nhưng phải là thứ mà họ biết sử dụng mới được."

Tịch Dao kinh ngạc, không tin vào những lời mẹ mình nói hỏi lại một lần nữa.

"Là sao vậy mẹ, ý mẹ đây là một chiếc nhẫn không gian á."

Dạ phu nhân gật đầu.

"Ừ có thể hiểu nôm na là như vậy, nhưng như mẹ đã nói chiếc nhẫn chỉ giúp ta lấy được thứ mà ta sử dụng được thôi, có nghĩa là con chỉ có thể lấy ô tô chứ không thể lấy được máy bay vì con không biết sử dụng máy bay."

Nghe xong những lời nói đó, cô cũng tin mẹ cô không lừa mình, cô đeo chiếc nhẫn lên sau đó chạm vào đóa hồng liên, lập tức trước mắt cô xuất hiện rất nhiều thứ, cứ như một cái siêu thị cực lớn chứa tất cả mọi thứ vậy, nhưng đúng như lời mẹ cô nói, ở đây chỉ có những thứ cô sử dụng được, chứ không có những thứ mà cô không biết sử dụng. Cô chạm tay vào con gấu bông, sau đó cô đã trở lại với căn phòng của mình, mẹ cô nói thêm

"Mỗi lần con vào đây thời gian sẽ dừng lại, chỉ khi con đã lấy xong một thứ trở về thì thời gian mới tiếp tục trôi, mà đồ con lấy con dù có để lại hay vứt đi, thì sáng ngày mai nó cũng sẽ trở lại chỗ đó và không bao giờ hết, đó chính là lý do mẹ có thể trở thành sát thủ giỏi nhất thế giới."

Chú thích: Nguyệt thị = họ nhà ngoại của nu9, đơn truyền = chỉ sinh một hài tử.

●●●●●Hết Chương 32●●●●●

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Lưu lạc xứ người

Tịch Dao kinh ngạc, cô đưa chiếc nhẫn lại cho mẹ mình.

"Một vật quý giá như thế con... con không thể nhận đâu."

Dạ phu nhân lắc đầu đưa lại chiếc nhẫn.

"Nha đầu gối này, tuy nói vật này quý giá nhưng cùng trời cuội đất duy chỉ có gia tộc Nguyệt thị ta mới sử dụng được, những người không mang dòng máu Nguyệt thị không thể nào sử dụng được năng lực của chiếc nhẫn này, mà Nguyệt thị chúng ta đòi đòi chỉ độc tôn, tới đòi của mẹ chỉ có mình con, mẹ không cho con thì còn cho ai, hơn nữa con ở bên đó chiến tranh liên miên, cũng phải có thứ để mà phòng thân chứ, chỉ có khi con nhận thứ này thì mẹ mới an tâm mà cho con ra đi."

Dạ phu nhân không biết thế giới đó hỗn loạn thế nào, nhưng bà không thể để con gái của mình chịu bất kỳ một tổn thương nào, bà hy vọng chiếc nhẫn này có thể bảo vệ cho cô được bình an, cô cầm lấy chiếc nhẫn đeo vào tay, sau đó ôm lấy người Dạ phu nhân khẽ nức nở khóc.

"Mẹ ơi, con gái bất hiếu không thể phụ dưỡng cha mẹ, hy vọng cha mẹ ở đây sống tốt, con nhất định cũng sẽ sống tốt ạ, Merity anh ấy đối với con rất tốt, mẹ cứ yên tâm."

Bà vỗ vai cô, cười nhẹ an ủi.

"Ừ mẹ tin con nhất định sẽ sống tốt, hãy sống cho thật tốt nha con."

Hai mẹ con đang ôm chầm nhau thì có tiếng mở cửa ngẩng mặt nhìn thì mới biết đó là ba cô, hai mẹ con ngồi nói chuyện này giờ cũng đã tầm 3 giờ chiều, lúc này khi đi làm về ông tìm không thấy 2 mẹ con đâu, vừa đi lên phòng đã nghe hai mẹ con ngồi ôm nhau khóc, ông cũng đã biết được sự lựa chọn thật sự của Tịch Dao là gì, Dạ lão gia là một người tính tình phóng khoáng, ông đã 50 tuổi trên mặt cũng đã dần xuất hiện sự lão hóa của thời gian, ông nhìn thấy cảnh khóc của hai mẹ con mà thờ dãi bước tới ôm chầm lấy hai mẹ con, giọng ông trầm thấp mà ấm áp.

"Con hãy hạnh phúc, ba mẹ sẽ vĩnh viễn ủng hộ con, đi chúng ta đi ăn cơm sau đó ta sẽ lái xe chở con đi đến bảo tàng."

Cả 3 người cùng nhau xuống nhà ăn bữa cơm có thể nói là ly biệt, không khí lúc này tĩnh lặng người làm trong nhà đều đã cho về hết, cơm và thức ăn này đều là do Dạ phu nhân nấu, có lẽ như không ai muốn phá hủy bầu không khí yên tĩnh này cho tới khi tiếng đặt đĩa xuống bàn vang lên, ăn xong cơm mọi người vẫn lặng thinh, dọn xong chén bát Dạ lão gia ra xe khởi động máy chờ Tịch Dao và Dạ phu nhân. Sau đó ba người cùng nhau khởi hành tới bảo tàng, lúc này đã là 5 giờ chiều bảo tàng chỉ còn mở cửa cho nhân viên đi lại, ba người bọn cô nhân lúc vắng người đi tới chiếc quan tài cổ đó, Tịch Dao nhìn cổ quan tài, rồi quay lưng ôm lấy ba mẹ mình, lúc này sự yên lặng mới được phá bỏ.

"Ba, mẹ... hai người phải保重, con sẽ luôn luôn nhớ hai người."

Tịch Dao quay lưng khẽ từ biệt cha mẹ mình, sau cô đưa tay sờ vào chiếc quan tài, mắt của chiếc quan tài lại phát sáng thêm một lần nữa, khi cha mẹ cô mở mắt thì cô đã không còn ở đó nữa, mẹ cô ôm lấy cha cô khóc, ông ấy cố gắng an ủi.

"Em đừng buồn, anh tin con gái của chúng ta sẽ sống tốt, sẽ sống thật hạnh phúc, anh quên chưa nói với em, chồng của nó là Pharaoh Isara II là vị pharaoh vĩ đại nhất trong lịch sử loài người."

Một mạch ở quá khứ Merity vẫn cho người đi tìm Tịch Dao dấu đã một tháng trôi qua, tất cả mọi người đều âm thầm từ bỏ nhưng Merity và những cận vệ, từ nữ thân cận nhất của nàng vẫn không hề từ bỏ, họ biết nàng không phải người bình thường, nhất định sẽ không sao, nhất định họ sẽ tìm được nàng.

Bên kia ở đế chế La Mã, hoàng đế Phagar đã cho người rút về Ai Cập chỉ để lại một nhóm với nhiệm vụ theo dõi, hẳn đã từ bỏ việc đi tìm kiếm nàng. Bên này nữ hoàng Ariana cũng âm thầm cho nhóm người tìm kiếm dừng việc tìm kiếm lại, hầu như từ trên xuống dưới thế giới cổ đại, ai nấy cũng tin việc Tịch Dao nàng đã chết rồi. Tịch Dao mở mắt tỉnh dậy cảm thấy mình đang nằm trong một căn nhà hoang được làm bằng đá và gỗ, Tịch Dao rời khỏi căn nhà đi được vài bước đã thấy mình đang ở một nơi rất là đông đúc nhưng không phải là Ai Cập cổ đại, một nơi mà đối với cô nó rất quen thuộc, cô kinh ngạc nhìn xung quanh một lúc sau mới nhận ra rằng nơi đây chính là Trung Hoa cổ đại, thời nhà Đường.

- - - - -

Lưu ý cực to: Truyện mình viết là truyện giả sử cho nên các nền văn minh tồn tại thế nào, sụp đổ ra sao đều không liên can gì đến lịch sử hết, chỉ biết là cách thế kỷ 21 này 2000 năm thôi, năm ở Ai Cập cổ đại là Meti thứ 5, Meti = Merity, thứ 5 = Merity đã trị vì Ai Cập được 5 năm rồi.

●●●●●Hết Chương 33●●●●●

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Dân tị nạn

Tịch Dao ngẩng đầu khi cô từ trong căn nhà gỗ kia bước ra, trước mặt cô là một cái cổng thành bằng đá cực kỳ to lớn và vững chãi, trên cổng thành đề ba chữ lớn.

"Thành Trường An"

Đây chính là kinh đô của thời nhà Đường, nhưng tại sao nàng lại nhìn thấy trước cổng thành lại hỗn loạn tới mức như vậy, một nhóm tầm cả trăm người đang đứng hò hét dưới cổng thành, già, trẻ, lớn, bé đều có, bọn họ ai nấy y phục cũng rách nát, y phục và cơ thể lấm lem bùn đất, thân thể thì ốm như que củi, đám binh sĩ thì chặn bọn họ lại không cho bọn họ tiếp cận cổng thành quá ba mét, lúc này một đại thúc mặc quân phục từ cổng thành bước ra, đứng trước mặt toàn bộ người dân nói to.

"Triều đình có lệnh, dân tị nạn chỉ được ở lại ngoại thành, kẻ nào quy phạm xử chết không tha."

Nghe tin này người dân đứng trước cổng thành nháo nhào lên, một vị huynh đài nói to.

"Không cho chúng tôi vào? Bộ muốn chúng tôi chết đói ở đây sao?"

Một đám người hòa theo nói lớn.

"Đúng vậy, muốn chúng tôi chết đói sao?"

"Ừ, muốn chúng tôi chết đói hả?"

"..."

Thấy hỗn loạn vị đại thúc kia lại lên tiếng trấn an.

"Mọi người bình tĩnh, triều đình biết năm nay nước Hoàng Hà lên sớm khiến cho mọi người gặp phải khó khăn, phải đi lưu lạc, nhưng kinh thành đất chật người đông thật sự không thể ở lại trong đó, mọi người hãy chịu khó ở lại ngoại thành này đi, đúng giờ Mùi trưa nay (khoảng 13 giờ trưa) triều đình sẽ phân phát cháo và lương thực cho mọi người được chứ?"

Đám người kêu rao sáng giờ cũng đã mệt mỏi nghe thấy vị đại thúc kia nói lời trấn an như vậy, cũng không ai đứng trước cửa thành làm gì nữa, mọi người đi tìm bóng mát mà nghỉ ngơi. Lúc này Tịch Dao cũng đã nắm rõ được tình hình, cứ mỗi năm tới mùa mưa thì sông Hoàng Hà lại ngập lụt kéo theo đó là nhà cửa và ruộng vườn của hàng trăm ngàn nhà dân sống hai bên sông, những người này phải đi tìm những thành phố khác để mưu sinh và trở thành dân tị nạn, có một số người lại đi đến kinh đô mong được đổi đời, bất quá có quá nhiều người tị nạn mà triều đình thì sợ kinh đô hỗn loạn nên không cho vào.

Tịch Dao vốn tính lên đường đi về Ai Cập giờ lại gặp cảnh này, nàng nghĩ bụng: Xem ra phải ở lại ngoại thành đêm nay vậy. Một canh giờ sau cổng thành đã mở, binh sĩ đẩy ra một xe cháo và mấy bao được cho là lương thực, người dân tị nạn thấy vậy mà vui mừng, họ nhào tới xe cháo như hổ đói thì bị binh sĩ chặn lại, lại là vị đại thúc khi nãy lên tiếng, có lẽ ông ấy là đại tướng quân phụ trách dân tị nạn lần này.

"Mọi người hãy bình tĩnh, ai rồi cũng sẽ có, hãy xếp thành hai hàng đi nào."

Đám người dân bị đói và khát làm hành hạ, họ không nháo nhào nổi nữa, xếp thành hai hàng dọc dài từng người bước lên nhận cháo và lương thảo, Tịch Dao nhìn thấy dân tị nạn quá đông nên không định vào xin, thì bỗng nàng đụng phải một hài tử tầm 6-8 tuổi, tiểu hài tử y phục rách nát, tay cầm một cái bát mẻ, hài tử kia lập tức xin lỗi.

"Tỷ tỷ, ta xin lỗi vì đã đụng trúng tỷ, tỷ đừng đánh ta."

Nàng nhìn tiểu hài tử kia, xoa xoa cái đầu nó, cười nhẹ.

"Tỷ tỷ không đánh ngươi, ngươi đừng sợ, phải rồi nương thân ngươi đâu sao lại chỉ có một mình ngươi thế này?"

Cậu bé chỉ tay về bóng mát dưới tán cây, dưới cây là một người phụ nữ và hai đứa hài tử nhỏ nữa, người phụ nữ kia ốm như bộ xương, tay bế một đứa nhỏ tầm 2-3 tuổi, bên cạnh là một đứa nhỏ khác tầm 3-5 tuổi, Tịch Dao đoán được đó là gia đình của tiểu hài tử đây, nàng cảm lấy chiếc bát mẻ của cậu bé nói nhỏ nhẹ.

"Ngươi nhỏ và lùn như vậy, xe cháo lại cao như thế, người ta không thể thấy được ngươi đâu, để tỷ tỷ nhận giúp ngươi nhé, chịu không?"

Tiểu hài tử gật gật cái đầu nhỏ của mình, nàng cười đẩy nhẹ thẳng nhóc về phía mẹ nó, ý bảo nó hãy tới chỗ mẹ mình đi, còn nàng thì lẩn vào hàng người đợi phát lương thảo, khi sắp tới lượt nàng nhận, một vị đại thúc là dân tị nạn vừa mới nhận xong tô cháo, ông ta đã đập ngay tô cháo xuống đất nói lớn.

"Mẹ kiếp, cháo gì mà cháo chẳng khác nào như nước gạo, một hạt cháo cũng không có!"

Lúc này đám người đã và đang nhận cháo lập tức nổi giận, họ đập bát xuống đất, hô hào.

"Phải đấy, cháo thì lỏng như nước gạo, lương thực thì như cám, làm sao mà ăn."

"Đúng vậy, tương bọn này là heo chực."

"...."

Người dân lúc này lửa giận bùng bùng, họ nhào tới làm đổ cả xe cháo, có vài người chạy tới xé bao lương thực, cầm tù trong bao chảy ra, đám binh sĩ thì sợ quá chạy vào trong thành rồi đóng cổng lại, gã tướng quân lúc này đã chạy lên trên thành, gã giống như đối một bộ mặt khác, hét to vào mặt những người dân dưới kia.

"Cái lũ dân đen các ngươi, cho ăn đã là quý hóa lắm rồi còn bày đặt chê khen, ta nhốt các ngươi ở ngoài thành mười ngày nửa tháng xem các ngươi có chết mệt thây hay không, lính đầu canh phòng cẩn thận, kẻ nào dám leo thành hay nói lời hỗn láo thì bắn chết cho ta!"

Những người dân là thanh niên trai tráng thì vẫn đứng đó chửi mắng, những người phụ nữ và trẻ con thì lo hốt lại mớ cám trên đất, một số người thì mệt mỏi đi tìm bóng mát để nghỉ ngơi, Tịch Dao vẫn đang cầm trên tay bát cháo vừa xin được, nàng hút thử một ngụm quả thật là nước gạo, nàng lắc đầu, cầm bát cháo tới chỗ 4 mẹ con của tiểu hài tử lúc này, tiểu hài tử thấy nàng mà vui mừng, kéo nàng vào trong bóng mát vui vẻ hỏi.

"Tỷ xin được rồi sao? Nương thân tỷ tỷ đã xin được rồi này."

Nữ nhân kia thấy vậy mà vui vẻ, cầm bát cháo bón cho tiểu hài tử còn đang bồng lên tay, nàng nhìn cảnh này mà thấy xót xa, sau đó người phụ nữ kia đưa phần còn lại cho hai đứa nhỏ trong khi bản thân không hề uống một ngụm nào hết, hai đứa nhỏ kia thì vui vẻ cầm lấy bát cháo chia nhau hút, người phụ nữ kia thở khó khăn nhưng vẫn nói lời cảm tạ nàng.

"Đa tạ cô nương đã giúp đỡ, nhìn cách ăn mặc ta đoán cô nương chắc không phải là người vùng này."

Lúc này Tịch Dao mới nhận ra việc mình đang ăn mặc khác người như thế nào, nàng gãi gãi cái đầu cười gượng.

"Ừ đúng vậy, ta không phải là người vùng này."

Nữ nhân kia cười nhẹ.

"Vây chắc cô nương là con nhà giàu có, ta thấy cô nương trang điểm xinh đẹp, y phục tuy ít nhưng lại thơm tất, gọn gàng lại đeo nhẫn vàng đá quý, mùa này thường loạn lạc, cô nương tốt nhất nên ở nhà thì hơn."

Lời này của người phụ nữ kia nói ra khiến cho nàng nhớ đến một chuyện vô cùng quan trọng, trên tay nàng đeo nhẫn đây không phải là chiếc nhẫn bình thường mà nó là chiếc nhẫn không gian, vậy mà từ sáng tới giờ nàng đã quên đi sự tồn tại của nó, Tịch Dao lúc này vừa dở khóc dở cười, vừa tự trách bản thân đáng trí, chẳng lẽ nàng xuyên không nhiều quá tới nỗi đáng trí rồi?

- -----Hết Chương 34-----

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Cứu Giúp Dân Tị Nạn (Thượng)

Tịch Dao cười trừ với người phụ nữ kia, bỗng nàng cảm thấy đứa trẻ đang trong tay người phụ nữ ấy cả khuôn mặt đỏ ửng, hơi thở khó khăn, nàng lập tức đưa tay sờ trán đứa bé đang được bồng trên tay nữ nhân, nàng kinh ngạc bởi trán em bé quá nóng.

"Xin lỗi, ta có thể ẵm em bé không?."

Người nữ nhân kia ban đầu không muốn nhưng nhìn ánh mắt lo lắng của nàng, bà ấy đưa đứa bé cho nàng, nàng để em bé xuống đất cời vài đang bọc người đứa bé ra, từ trong không gian lấy ra một cái nhiệt kế y tế, nàng cho vào miệng đứa bé đợi một vài phút sau thì lấy ra, Tịch Dao bị kinh hồn.

"39 độ C."

Tịch Dao cố gắng trấn tĩnh bản thân, nàng ẵm đứa bé đứng dậy nói với mẹ nó.

"Hiện giờ đứa trẻ này đang bị sốt cao, cô hãy ẵm nó đi đến mái nhà tranh kia đi, ta là đại phu ta có thể chữa bệnh cho nó."

Người phụ nữ kia nghe nàng nói thế mà giật mình, đưa tay sờ trán cậu bé, bà ấy tỏ ra lo lắng hỏi.

"Vây nó không sao chứ? Có chữa được không?"

Tịch Dao cau mày, đưa đứa trẻ lại cho mẹ nó, cố gắng trấn an người phụ nữ kia.

"Cô yên tâm, chắc chắn sẽ chữa được, nào chúng ta hãy đi tới nhà tranh kia đã."

Nói xong nàng cho dời bốn mẹ con đi tới căn nhà tranh cũ nát mà nàng đã rơi xuống lúc sáng, rồi nàng núp ở một bóng cây lấy từ trong không gian một

bộ y phục và mũ cài nam giới cổ đại ra sau đó mặc chồng lên y phục bây giờ, tóc thì búi lên trong chóp mắt nàng trở thành một chàng công tử tài hoa tuấn tú, rồi nàng lại lấy ra một lượng lớn hủ tiểu và phở cùng với một lượng lớn bánh bao và mận tàu, rồi cộng thêm một số lượng lớn tô đá, dưa tre và muống làm từ đất nung, thêm cả hai cái nồi đất loại lớn nhất, và thêm một lượng lớn bình nước lọc loại 20 lít mỗi thùng, lấy xong rồi nàng cầm lấy một cái loa di động cầm tay, đứng trước tất cả mọi người ở đây nói lớn.

"Bọn họ không cho chúng ta ăn, vậy thì chúng ta tự kiếm ăn, bọn họ muốn tiện đường sống của chúng ta, vậy chúng ta sẽ sống cho thật tốt cho bọn họ lộ mặt, tại hạ là một thương buôn đến từ phương nam xa xôi, trùng hợp thay tại hạ bán hủ tiểu và mì sống, vốn dĩ tính vào trong kinh thành để bán cho những quán ăn của tiệm, nào đâu gặp phải cảnh này, tại hạ ở đây xin gộp chút tâm lòng, mọi người hãy dùng số hủ tiểu và bánh bao này của tại hạ ăn đỡ vậy."

Lời nói kia của Tịch Dao khiến cho những người dân tị nạn ở đây vừa vui mừng nhưng lại có phần lo lắng, một vị đại thúc bước đến hỏi nàng.

"Vị công tử này, bọn ta có thể lấy hàng hóa của cậu ăn sao?"

Nàng một lần nữa khẳng định cho họ thấy an tâm.

"Vâng, đương nhiên có thể, tại hạ đảm bảo sẽ không lấy một xu nào của các vị cả, số lượng này đủ cho tất cả mọi người vì thế làm ơn đừng tranh dành hãy từ từ rồi ai cũng sẽ có thôi."

Một lời khẳng định mà khiến cho trái tim của hàng trăm con người cảm thấy như được sưởi ấm, họ hoan hô đồng vang, một số nữ nhân tầm 40-50 từ trong đám người bước ra nói trong hạnh phúc.

"Cảm ơn công tử rất là nhiều, không biết cao danh quý tánh của công tử là gì, bọn ta cả đời tuyệt đối không quên."

Nàng bị hỏi câu này nhất thời nghĩ đại một cái tên.

"Tại hạ Dạ Ân, tự là Minh Ảnh."

Mọi người nghe vậy lại một lần nữa đa tạ rồi rích.

"Thì ra là Dạ công tử, ân tình này chúng tôi xin ghi nhớ cả đời."

"Đúng vậy, chúng ta những người ở đây xin ghi nhớ công ân trời bể này cả đời."

"..."

Nàng cười trừ, đỡ những người đang tính quỵ lạy mình đó đứng dậy, nàng nhắc bọn họ chuyện hiện tại.

"Mọi người có gì để sau hãy nói, có vị nào biết nấu mì không, xin nhờ đi nấu giúp mọi người với."

Một vị đại bá thân to như gấu, bước lên nói lớn.

"Tại hạ Tam Lư, làm nghề nấu mì đã gần mười năm, nếu mọi người không chê, tại hạ xin được trở tài cho mọi người thưởng thức."

Hầu như không ai phản đối gì cả, nàng cũng yên tâm giao lại việc nấu mì cho vị đại bá Tam Lư này, nàng dặn dò thêm mấy bà cô đi phụ giúp nấu ăn về việc phải chia đều và hỏi han tình hình sức khỏe mọi người giúp nàng, dặn xong mọi người nàng lập tức đi tới chỗ căn nhà tranh, vừa đi vừa lấy trong không gian ra một hộp thuốc giám sát cho trẻ em và một hộp sữa, khi thấy nàng tới tiêu hài tử lớn nhất đã chạy ra đón nàng.

"Tỷ tỷ, tỷ tới rồi, ủa mà tại sao tỷ lại thành nam nhân rồi?"

Nàng xoa nhẹ đầu cậu bé, vừa theo cậu bé vào nhà tranh vừa nói.

"Để dễ dàng hành tẩu giang hồ, nào bây giờ hai đứa đi ra ngoài kia đợi một lát sẽ có mì và bánh bao ăn, không được tới đây làm phiền tỷ tỷ nghe không?"

Hai hài tử đang đói bụng mà nghe "mì và bánh bao" lập tức sáng mắt hoan hô rồi dẫn nhau đi ăn mì, nàng bước tới chỗ người phụ nữ kia, tay đang đỡ đứa bé nàng hỏi nhỏ.

"Quen biết cũng lâu mà chưa hỏi cô à không tỷ tên họ là gì, ta tự giới thiệu ta họ Dạ tên là Tịch Dao."

Người phụ nữ kia ngược mắt nhìn nàng, mém chút nữa là không nhận ra nàng, từ một vị cô nương xinh đẹp ăn mặc có chút kỳ lạ nay đã trở thành một vị công tử tài hoa điển trai, người phụ nữ kia khẽ trấn tĩnh bản thân cười nhẹ.

"À, ta tên là Kỳ Phụng, ba đứa nhỏ này lần lượt là Kỳ Anh, Kỳ Tú, Kỳ Liên chính là đứa nhỏ này."

Nàng nghe vậy thấy hơi kỳ lạ, gia đình bốn mẹ con mà không thấy phụ thân của những đứa trẻ này đâu, chẳng lẽ nào đã chết trong lũ lụt. Nàng không dám đề cập tới việc này, chú tâm quay về với bệnh nhân nhỏ tuổi của mình.

Chú thích nhỏ: Bằng chứng lâu đời nhất về việc tiêu thụ mì là từ 4.000 năm trước tại Trung Quốc. Năm 2005, một nhóm các nhà khảo cổ báo cáo đã tìm thấy một chiếc bát bằng đất nung chứa mì 4000 năm tuổi. Trong quãng thời gian này, những người phụ nữ ở vùng này thay vì nhào bột mì đem nướng thành bánh, họ đã xắt mỏng thành những sợi mảnh. Và như thế món mì đầu tiên của nhân loại ra đời.

- Mì thần và bánh bao là hai loại khác nhau, bánh bao là loại có nhân bên trong, còn mì thần thì ngược lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Cứu giúp dân tị nạn (hạ)

Tịch Dao lấy từ trong không gian ra một cái cốc nước ấm rồi nàng bỏ thuốc bột vào khuấy đều, đưa cho Kỳ Phụng.

"Tỷ cho Tiểu Liên uống hết cốc nước này đi, đây là thuốc bù nước cho nó."

Kỳ Phụng bón thuốc cho con bé không hỏi gì thêm, nàng lúc này lại lấy một bình sữa và một cốc nước ấm lấy nước pha sữa rồi đổ thuốc bột vào trong sữa để cho dễ uống hơn, đưa bình sữa cho Kỳ Phụng để cho đứa trẻ uống, uống xong sữa tiểu nha đầu đã ngoan ngoãn ngủ đi trong lòng mẹ, Kỳ Phụng vui mừng rồi quay mặt hỏi nàng.

"Con bé nó...?"

Nàng cười sờ nhẹ trán của đứa bé, nàng cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

"Không sao rồi, con bé chỉ bị sốt bình thường, không có gì nặng cả, đây là thuốc và sữa của nó, tỷ cứ làm như lúc này ta đã làm pha nước ấm bỏ sữa và bỏ thuốc vào khuấy đều cho nó uống, sữa thì sáng trưa chiều tối khuya đều cho uống, thuốc thì uống trưa và tối thôi, nhất định phải là nước ấm đấy nhớ không?"

Kỳ Phụng hết lòng vui mừng, bỏ đứa bé xuống đất định quỳ xuống cảm tạ nàng, nàng thấy vậy liền đỡ lấy nàng ta, Kỳ Phụng khóc trong nước mắt.

"Đa tạ cô nương hết lòng tương trợ, cô đã cứu ba mẹ con chúng tôi, đời này chúng tôi sẽ không bao giờ quên ơn này của cô đâu, không biết phải làm sao mới có thể trả được công ơn trời bể này của cô nương?"

Nàng gãi gãi cái đầu cười gượng.

"Không cần trả ơn, ta là đại phu công việc là cứu giúp người khác, tỷ chỉ cần chăm sóc ba nhóc này sống tốt là ta yên tâm rồi, à phải rồi tỷ hãy cầm lấy số ngân lượng này đi."

Vừa nói nàng vừa lấy trong không gian ra nơ bạc tầm 100 lượng bạc, số tiền này đủ để mẹ con họ sống cuộc sống xung túc suốt 10 năm và hai lon sữa cho em bé nữa tức nhiên là đã khai sẵn nắp lon giúp, Kỳ Phụng thấy vậy lập tức lắc đầu.

"Không được, như vậy thì cô nương phải sống thế nào, số ngân lượng này quá lớn quá nhiều ta không dám nhận đâu."

Nàng đưa cho Kỳ Phụng khẳng định cho nàng ta yên tâm.

"Không sao, tỷ cứ nhận đi, coi như là ta tặng cho ba đứa nhỏ, tỷ hãy rời khỏi kinh thành này tìm một thị trấn yên bình, mở một quán trà hay buôn bán gì đó, số tiền này sẽ giúp ích cho tỷ dễ dàng trang trải cuộc sống hơn, nhận đi."

Kỳ Phụng tay cầm số ngân lượng nhưng vẫn đắn đo nàng cười nhẹ cô ấy mới chấp nhận lấy số tiền, nàng coi vậy cũng là yên lòng, lúc này hai đứa nhỏ cầm một bát mì chạy vào trong nhà tranh vừa vui mừng nói lớn.

"Nương thân, có mì này, tụi con đã ăn rồi còn đem về cho người một bát đây, người mau ăn đi cho nóng."

Kỳ Anh và Kỳ Tú chạy vào trong nhà tranh mới nhớ tới sự hiện diện của nàng, Kỳ Anh áp úng nói nhỏ.

"Xin lỗi tỷ tỷ, đệ quên lấy về cho tỷ một tô rồi, mà ở ngoài đó đại bá mệp làm nhiều lắm tỷ tỷ đi ăn đi kéo nguội."

Nàng xoa đầu hai đứa nhóc, nụ cười hiền từ.

"Tỷ không đói, mau đem bát mì lại cho nương thân ăn đi."

Hai đứa nhóc vâng lời chạy đưa chỗ nương thân tụi nó đưa bát mì cho mẹ, Kỳ Phụng cảm thấy hạnh phúc khi có được những đứa con hiếu thảo thế này, cô ôm lấy hai anh em nước mắt chảy xuống.

"Ngoan, nương thân sẽ ăn, sau này nương sẽ không để ba anh em con phải đói khổ nữa đâu, nghe lời nương thân lập tức cúi đầu tạ ơn tỷ tỷ đi."

Hai đứa nhỏ nghe vậy quay mặt về phía nàng, cúi thấp đầu xuống nhất có thể, nói lớn.

"Đa tạ tỷ tỷ!"

Nàng cũng cảm thấy hạnh phúc thay cho gia đình bọn họ, để cho ba mẹ con có thời gian tâm sự nàng rời khỏi căn nhà tranh lúc này cũng đã tầm 4-5 giờ chiều, những người dân sau những ngày đói và khát đều đã thấm mệt sau khi ăn uống xong đều nằm ngã lưng dưới gốc cây và tường thành mà nghỉ ngơi, các vị cô di và Tam Lư thúc kia thì vẫn còn làm việc, người thì dọn chén bát kê thì rửa xoong nồi có vẻ như vị đại bá Tam Lư ấy rất thích hai cái nồi lớn này lắm thì phải, đói khát đã lo xong hiện tại vấn đề là phải cho họ một khối đầu mới, Tịch Dao giả thân nam nhi lấy từ trong túi một số lượng lớn túi vải và ngân lượng rồi chia đều mỗi túi một trăm lượng bạc và một số lượng lớn vải vóc, ngũ cốc và gia vị lấy xong tất cả nàng lại một lần nữa dùng loa di động đứng trước tất cả mọi người nói lớn.

"Nào mọi người, chúng ta không thể cứ ở lại ngoại thành này được, bọn chúng không cho chúng ta vào thì chúng ta sẽ dọn đi nơi khác ở, tại hạ ở đây có một số lượng lớn vải vóc, ngũ cốc và gia vị, các vị hãy lấy và đem bán để làm vốn kinh doanh hoặc để lại sử dụng, ngoài ra mỗi hộ gia đình tại hạ còn tặng thêm một trăm lượng bạc nữa, chỉ mong mọi người có thể làm lại từ đầu."

Đám người kia kẻ không tin người không thể tưởng tượng được lại có một người dám vì bọn họ mà bỏ ra nhiều như thế, lời nói kia không hề dối trá, một lời nói chắc như đinh đóng cột, cả đám nhìn nhau rồi lại là vui mừng hạnh phúc, bởi họ biết là nàng sẽ không lừa họ càng sẽ không nói dối, họ đồng loạt quỳ xuống chân thành cảm tạ nàng.

"Dạ công tử, đại ơn đại đức của cậu, chúng tôi vĩnh viễn không bao giờ quên."

"Đúng vậy, tuyệt đối là không bao giờ quên, đa tạ Dạ công tử."

"Đa tạ cậu rất nhiều, Dạ công tử."

"..."

Lời cảm tạ van lên không dứt, nàng lập tức kêu bọn họ đứng lên.

"Nào mọi người, hãy đứng dậy đi, không cần phải làm như thế đâu, ta cho dù giúp cũng chỉ có thể giúp mọi người tới đây thôi, từ giờ đi như thế nào sống ra làm sao đều là do mọi người quyết định, mọi người có thể sống thật tốt thật hạnh phúc thì ta cũng cảm thấy rất vui rồi, mọi người sau đêm nay có thể chúng ta không còn gặp lại nữa, nhưng hãy nhớ đừng bao giờ từ bỏ, ông trời sẽ luôn có mắt!"

Mọi người đứng dậy hết, nàng bắt đầu phát ngân lượng và những yếu phẩm cho mọi người, đêm nay tất cả sẽ ngủ lại ngoại thành này, sáng sớm ngày mai ai nấy cũng sẽ có một con đường riêng cho bản thân mình kể cả nàng.

- -----Lời Tác Giả-----

Mik đạo này phải nói là cực kỳ bận, vì vậy mình sẽ đăng theo lịch nhé các bạn cứ vào thứ 2-4-6 nhất định sẽ ra chương mới, còn những ngày kia còn phải tùy, mong các bạn thứ lỗi giúp ạ.

- -----Hết Chương 36-----

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Con đường tơ lụa (thượng)

Trời dần chuyển tối, những người dân ở trước cổng thành cũng đã đóng lửa lên để sưởi ấm, họ cùng nhau ngồi bên cạnh đống lửa mà vui vẻ hát ca, lũ nhỏ chạy tới chạy lui chơi trò đuổi bắt, tâm trạng mọi người ai nấy cũng tràn ngập sự vui vẻ và hạnh phúc, ai ai cũng mong ngày mai hãy tới thật sớm để họ rời khỏi nơi này bắt đầu một cuộc sống mới, Tam Lư đại bá cùng với một số cô di đang chuẩn bị bữa tối cho mọi người, đã có sẵn gạo lại cộng thêm thịt và cá khô mà nàng vừa bỏ ra thêm nữa, khiến cho bữa ăn tối nay vừa ấm áp lại vừa ngon miệng. Tịch Dao đi đến chỗ nấu cơm nhìn thấy Tam Lư thúc đang xới cơm lên nàng vui vẻ hỏi.

"Tam Lư thúc, sau khi rời khỏi kinh thành này, thúc tính làm gì?"

Tam Lư đẩy nắp nồi cơm lại, lau tay nghỉ ngơi rồi cười to.

"Haha ta tính sẽ mở một quán bán mì và cơm, ta sẽ cứu giúp cho những người đói và thiếu việc làm, ta tính sẽ làm một cửa tiệm thật to, tới lớn đó mọi người nhớ ủng hộ nha."

Đám người đang ngồi sưởi ấm chờ cơm nghe vậy nói to.

"Đương nhiên rồi, nếu có cơ hội bọn này sẽ tới ủng hộ huynh."

"Nhất định phải ủng hộ rồi, phải không mọi người."

"Nhất định, sẽ ủng hộ hết lòng."

"..."

Tiếng cười vang lên xuôi đi con đoi và khát cùng những đau khổ của những ngày qua, Kỳ Phụng cùng ba hài tử của mình cũng có mặt ở đó, một lúc sau cơm đã chín, thức ăn cũng đã chuẩn bị xong, mỗi người đều một tô cơm lớn, cùng ăn cùng nói chuyện với nhau, những đứa nhỏ tuổi thì có cháo thịt riêng, nhỏ lắm thì có sữa ai ai cũng có phần, không tranh giành mà còn chia sẻ với nhau, chớp mắt một cái đêm đã tàn giờ khuya đã đến, ai nấy cũng tìm chỗ ngủ cho bản thân, những đứa trẻ và người già được ưu tiên ngủ trong căn nhà tranh kia, Tịch Dao cũng đã hỏi thăm sức khỏe của toàn bộ những người ở đây, chỉ có một vài người bị bong gân và thiếu dinh dưỡng, người bị bong gân nàng đã cho cao điều trị, người bị thiếu dinh dưỡng nàng đã cập nhật cho họ biết về những loại thức ăn mà họ nên ăn nhiều trong thời gian tới, vòng đi vòng lại cũng mất 2 canh giờ, sau khi nhìn thấy mọi người đã an giấc Tịch Dao cũng là thờ phào nhẹ nhõm nàng nhảy lên một cành cây mà chợp mắt, vừa mới nhắm mắt lại nàng đã nhìn thấy hình bóng của Merity, tai của nàng còn vang vọng tiếng của anh đang gọi mình.

"Tịch Dao, nàng đang ở đâu? Tịch Dao, nàng rốt cuộc đã ở đâu?"

Bên kia Ai Cập hầu như tất cả mọi người đều nghĩ nàng đã chết bởi vì đã gần một tháng hay chính xác hơn là 25 ngày kể từ khi nàng mất tích, mọi cách tìm kiếm đều không có kết quả, nhưng Merity và những tỷ nữ, cận vệ thân cận nhất của nàng vẫn còn đang tìm kiếm, Merity mất ăn mất ngủ để tìm kiếm nàng, mỗi ngày có 24 tiếng thì 16 tiếng anh đã vùi đầu vào việc tìm kiếm, 5 tiếng ngủ nghỉ còn 3 tiếng còn lại thì để giải quyết mọi chuyện lớn nhỏ của vương triều Ai Cập.

"Tịch Dao, nàng rốt cuộc đang ở đâu, Tịch Dao."

"Merity!"

Giọng nói của Merity gọi nàng trong mơ, nàng mơ hồ đáp trả lại rồi giật mình tỉnh giấc, trước mắt nàng vẫn là thành Trường An tráng lệ nhưng hung tàn, giàu có nhưng tàn khốc, khi nàng tỉnh giấc trời cũng đã mờ mờ sáng, những người dân tị nạn có vài người không quen chỗ nên cũng dậy rất sớm, họ người quen thì ngồi nói chuyện với nhau, người không quen thì trầm lặng ngồi một mình nhìn người thân, hài tử của mình nghi ngại rồi đôi lúc lại vì một chút sự hạnh phúc này mà tự cười một mình.

Thành Trường An đêm dài đã qua, ánh hùng đông đã ló dạng, đêm tàn đã qua như là sự kết thúc và mở đầu cho một câu chuyện mới, con đường mới cho tất cả những người dân có mặt ở đây, Tịch Dao biết rõ dân tị nạn Hoàng Hà năm nay không chỉ có nhiều người đây mà còn có hàng trăm người khác nữa, nhưng nàng cũng không thể ở lại nơi này mãi được, nàng thừa biết rõ mỗi đất nước đều có một cái khổ riêng của bản thân mình và không phải muốn loại bỏ cái khổ ấy là được, đại Đường và Ai Cập là một ví dụ cụ thể nhất, Ai Cập có thừa phù sa, không ngập lụt nhiều nhưng họ chỉ có thể sống nhờ nước của sông Nin, những nơi khác thì càng ngày càng bị sa mạc hóa, quan viên thì tàn bạo có kẻ bóc lột, còn đại Đường tuy sông ngòi và đất đai nhiều và tốt nhưng hệ thống kênh rạch còn quá yếu kém cộng thêm thời gian này sông Hoàng Hà bắt đầu đổi nhánh gây lũ lụt cho nhiều vùng đất thấp rồi nạn tham nhũng xảy ra từ trên xuống dưới, không chỉ một người mà là một đám quan hệ dây mơ rễ má trên triều, hậu cung, dù cho có phá thì kẻ bị bắt cũng chỉ là những kẻ tép riu còn những kẻ đầu đàn tự nhiên sẽ thoát được tội.

Cái loại tham nhũng này, Tịch Dao nàng có muốn giúp cũng giúp không nổi, chỉ mong Võ hậu có thể suy xét xử thì xử cho hết, còn nàng phải tìm cách để quay về Ai Cập nhưng tới giờ nàng vẫn chưa nghĩ ra được một cách nào cả. Mãi suy nghĩ Tịch Dao không để ý tới những người dân tị nạn đã khăn gói đầy đủ chuẩn bị lên đường rời khỏi nơi này, một vị đại thúc tới gốc cây chỗ nàng đang nằm nói to.

"Dạ công tử, bây giờ chúng tôi phải đi rồi, sau này không biết có còn gặp lại được ngài không, chúng tôi ở đây xin một lần nữa cảm tạ ngài rất nhiều."

Dứt lời những người dân và cả vị đại thúc ấy quỳ một chân xuống đất chấp tay cảm tạ nàng, cả đám đồng loạt hô to.

"Dạ công tử, ơn nghĩa này chúng tôi nợ ngài, cả đời này tuyệt đối không quên, mong Dạ công tử thượng lộ bình an!"

Nàng cũng gần như đã quen cái vụ bái lạy này rồi, nhảy từ trên cây xuống đỡ vị đại thúc kia dậy, chấp tay nói to.

"Các vị chúng ta tạm biệt tại đây, chỉ mong mọi người có thể bình an sống tốt, tại hạ cũng đã cảm thấy vui lòng, các vị xin cáo từ!"

Lời nói ấy cất lên như lời tạm biệt, những người dân dần dần rời khỏi nơi này, họ chia ra thành từng nhóm cùng nhau đi đến những thị trấn, thành phố lớn nhỏ, ai cũng có ước mơ của riêng mình, nàng cười hạnh phúc bỗng Kỳ Anh chạy tới ôm chân nàng.

"Tỷ tỷ, chúng ta phải chia tay nhau, hy vọng sau này chúng ta sẽ gặp lại."

Nàng cười ngồi xổm xuống đất xoa đầu thằng bé.

"Nhất định sẽ gặp lại, tỷ tỷ sẽ luôn nhớ về đệ."

Kỳ Phụng ôm Kỳ Liên và Kỳ Tú đi đến chỗ nàng, Kỳ Phụng đưa Kỳ Liên cho Kỳ Anh bế rồi nắm lấy tay nàng, giọng nói mang theo vạn phần lời cảm

tạ.

"Dạ cô nương, cảm ơn cô rất nhiều, thật sự tôi không biết phải nói làm sao cho hết..."

Nàng lắc đầu vỗ vỗ tay của Kỳ Phụng, nhìn sang ba đứa nhỏ cười dịu dàng.

"Tỷ không cần phải nói lời cảm tạ, Tiểu Liên đã hết sốt rồi chứ."

Kỳ Phụng ôm con bé đưa cho nàng xem thử, nàng sờ trán quả thật đã hết sốt, nàng gật đầu đưa con bé lại cho Kỳ Phụng rồi vỗ tay chào tạm biệt bốn mẹ con, đoàn người tầm cả 500 người đã dần dần rời khỏi, chỉ còn lại thấp thoáng những hình bóng, lúc này cổng Trường An bỗng nhiên mở ra tầm vài phút sau đó một đoàn thương nhân cưỡi ngựa tầm 7-9 người mặt y phục che kín cả mặt mũi đi tới cổng thành, một đám binh sĩ từ thành xuống kiểm tra hàng hóa, một lúc sau đám thương nhân được cho vào bên trong, Tịch Dao nhìn sơ qua cách ăn mặc và nói chuyện của bọn họ biết ngay bọn họ không phải là người Trung Hoa, xe hàng của bọn họ lại là chở dầu thơm và hương liệu, bỗng lúc này Tịch Dao mới nhớ ra một chuyện, vào thời xưa có một con đường giúp liên kết và buôn bán hàng hóa giữa Trung Hoa và các đất nước Trung và Tây Á thậm chí là Bắc Phi và cả Đông Âu đó chính là Con Đường Tơ Lụa.

- -----Hết Chương 37-----

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Con đường tơ lụa (trung)

Nhân cơ hội kinh thành mở cửa Tịch Dao đi vào bên trong Thành Trường An, cảnh vật bên trong này khác hoàn toàn so với vẻ hoang sơ vắng lặng bên ngoài kinh thành, một màu sắc đỏ như lễ hội, quây hàng có mặt khắp nơi, những quán trọ, quán ăn còn có cả những từ lâu lớn nhỏ, từ ngoài cổng thành nhìn thẳng vào có thể nhìn thấy hoàng cung thời Đường nguy nga tráng lệ hơn gấp nhiều lần so với chính nó khi ở thế kỷ 21, không như Từ Cẩm thành là một màu đỏ chói, tường thành đại Đường lại là màu của đá vôi nguyên thủy, không chói lóa nhưng đủ độ nguy nga, Tịch Dao đi dạo trên phố, chưa được 50 bước chân đã phát hiện được những đối tượng của mình, đó chính là những thương nhân người nước ngoài, tất cả bọn họ có tổng cộng 8 người và 12 con ngựa, mỗi người đều che kín mặt mũi và đội một cái nón rộng vành làm bằng lá rom che nắng, họ đã dừng lại và bán dầu thơm cùng hương liệu lại cho một tiệm bán mỹ phẩm lớn, sau khi nhận xong tiền bạc bọn họ vào trong một nhà trọ lớn để nghỉ ngơi và cho ngựa ăn, nàng lúc này vẫn giả trang nam nhi cũng vào trong quán để nghỉ ngơi, khi vào trong quán trùng hợp thấy bọn họ đang ngồi dưới lầu ăn uống, nàng lấy một chiếc quạt xếp bằng giấy ra, dáng vẻ thư sinh tiếp cận hỏi thăm.

"Nhìn trang phục của các vị, tại hạ biết ngay các vị không phải là người của đại Đường ta, xin hỏi các vị tới từ đâu?"

Một người trong đó có vẻ là trưởng đoàn thấy Tịch Dao hỏi thế liền cười đáp.

"Haha công tử hiểu những gì mà chúng ta nói ư?"

Tịch Dao tay phải phe phẩy cây quạt giấy cười nhẹ, đến cả nàng cũng không biết tại sao từ khi xuyên không về Ai Cập nàng không những có thể nghe và hiểu được tiếng của Ai Cập mà còn là tất cả các loại từ ngữ, riêng vùng Bắc Phi, Tây Á và Đông Âu bọn họ hầu như đều có thể hiểu được tiếng nói của nhau, có lẽ là người chung một vùng chăng? Nàng cũng không biết, Tịch Dao thu lại cái quạt ngồi xuống khoảng ghế còn trống đáp lại.

"Tại hạ có thể hiểu được những gì các vị nói, một lần nữa xin hỏi các vị tới từ đâu?"

"Bọn ta? Bọn ta tới từ Ba Tư quốc, chẳng hay công tử có việc gì?"

Trưởng đoàn buồn vừa trả lời lại hỏi nàng, nàng suy nghĩ một tý cười to.

"Haha cũng không có gì to tát, bất quá ta lại muốn đi sang Ba Tư cùng các vị, không biết liệu có được hay không?"

Trưởng đoàn ngạc nhiên tám người bọn họ nhìn nhau, trưởng đoàn lại hỏi thêm một lần nữa cho chắc ăn.

"Vị công tử này không đùa đấy chứ, từ đại Đường này mà đi tới Ba Tư chậm thì một tháng nhanh thì cũng mất hơn 20 ngày, nhìn cậu biết ngay là công tử nhà giàu cậu làm sao chịu khó chịu khổ đi theo bọn tôi được, thôi thôi tốt nhất nên bỏ đi."

Nàng có giải thích cho bọn họ hiểu.

"Ta thật ra... à thì ta vốn là một thế gia công tử, từ đầu đến cuối đại Đường này ta đều đi hết rồi, chỉ còn có một ước nguyện là được rời khỏi đất đại Đường, coi như ta xin các vị đi được không? Ta bảo đảm sẽ không gây phiền phức cho các vị, ta chết kệ ta vậy được rồi chứ?"

Một tên trong bọn họ nói nhỏ với trưởng đoàn.

"Đại ca, cho hấn đi cùng đi, chúng ta có thể kiếm được 1 số tiền không nhỏ nếu hộ tống hấn, tháng này làm ăn thất bát quá."

Tên trưởng đoàn nghỉ ngơi một hồi rồi gật đầu đồng ý, Tịch Dao hết lòng vui vẻ, nàng cũng đã nghe được những gì hai tên kia vừa nói với nhau nên lập tức lấy ra 50 lượng vàng đưa cho bọn họ, rồi chấp tay thủ lễ.

"Tạ tạ các vị rất nhiều, đây là một chút quà mọn mong các vị nhận cho, tại hạ họ Dạ Ân tự là Minh Ảnh xin hỏi cao danh quý tánh của các vị cho dễ dàng xưng hô."

Trưởng đoàn cầm lấy 50 lượng vàng lập tức vui vẻ ra mặt lão còn cắn thử miếng vàng, thử xong rồi đổi giọng nịnh hót ngay.

"Haha Dạ công tử quá lời rồi, bọn ta là người nước ngoài tên khó gọi lắm, mà tên của bọn ta toàn là theo số, cứ gọi lão đại, lão nhị... là ok rồi."

Nàng cười mỉm, coi như kế hoạch đi nhờ đã thành công mỹ mãn, nàng quay về vấn đề hỏi trưởng đoàn.

"Vậy lão đại, chừng nào chúng ta sẽ xuất phát?"

Trưởng đoàn lấy tay ra tính, lại suy nghĩ một chút rồi bất ngờ kêu lên.

"Thôi xong rồi, chuyện này chúng ta đi trễ tới 3 ngày làm giờ chúng ta phải đi ngay ngày mai mới kịp với chuyến hàng mới."

Một tên khác lên tiếng giọng hấn lo lắng.

"Vậy đại ca, chẳng lẽ chúng ta phải đi ngay ngày mai sao? Tụi em còn chưa nghỉ ngơi gì hết mà."

Trưởng đoàn đập tay xuống bàn, tỏ ra uy phong nói lớn.

"Nghĩ cái đầu mày, có biết là tại vì tụi bây suốt ngày xin nghỉ ngơi nên mới trễ lịch tới ba ngày không hả?"

Dứt lời tên trưởng đoàn quay mặt lại chỗ nàng dịu giọng lại cười nhe răng.

"Tình hình là vậy đó Dạ công tử, nếu cậu cảm thấy gấp quá thì thôi vậy."

Nàng nghe tin này thì lại vui mừng là chuyện khác, Tịch Dao tỏ ra vô cùng hứng khởi.

"Đi ngay ngày mai sao, được chứ sao không? Mọi việc ta đã thu xếp xong rồi, phòng trọ ta cũng đã đặt, sáng ngày mai liền có thể xuất phát."

Trưởng đoàn cũng đã yên tâm khi nghe nàng nói như thế, lão gật đầu rồi lại quay mặt về phía đám đàn em của mình hét to.

"Nghe thấy chưa, đêm nay ngủ sớm sáng ngày mai lên đường!"

Đám đàn em thì hơi tỏ ra thất vọng nhưng cũng tràn đầy hứng khởi vì bỗng nhiên ở trên trời rơi xuống 50 lượng vàng, nhờ số tiền đó họ gọi một bữa ăn no nê còn nàng cáo một không tham gia ăn cùng, ở trong phòng nàng chuẩn bị một tay nải cho có, bên trong có vài mẫu bạc vụn và một thanh chủy thủ nhỏ dùng để phòng thân, nàng biết lần này đi đường vất vả lại là đi cùng đám đàn ông, nên trong phòng mà tắm trước đã gần 2 ngày chưa tắm rồi, tắm xong nàng lấy vải cứu thương băng ngực lại cố gắng ép nhất có thể sau đó mặc bộ hắc y nam tử vào, bộ này không xa hoa như bộ lúc này nàng mặc, tạo hình của nó giống như mấy hắc y nhân trong mấy bộ phim kiếm hiệp, tóc buộc lên gọn gàng, lấy phấn nền tô đen da mặt, lấy bút chì tô to chân mày, xong xuôi tất cả nàng tự nhìn vào gương đồng, nàng ngạc nhiên bởi đến cả nàng cũng không thể nhận ra được bản thân mình nữa rồi. Vậy là mọi thứ đã chuẩn bị xong, chỉ đợi sáng sớm ngày mai lên đường đi tới để chế hung mạnh một thời Ba Tư.

- -----Hết Chương 38-----

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Con đường tơ lụa (hạ)

Tịch Dao nằm trong phòng trọ riêng trực chờ cả đêm, nàng chỉ ngủ được có vài tiếng, khoảng canh tư nàng đã tỉnh giấc, lại theo thói quen ngược nhìn cửa sổ về phía tây nam xa xôi như đang nhớ về một người nào đó.

Trong phòng ánh nến dần cháy hết báo hiệu một đêm dài đã qua, kinh thành Trường An mới hừng đông đã nhộn nhịp tiếng của những người dân chuẩn bị cho một ngày mới, phía dưới phòng trọ Tịch Dao nghe được tiếng hí của ngựa, nàng từ trên lầu hai nhìn xuống thì thấy đám thương nhân Ba Tư đang chất mớ hàng hóa công kênh lên những con ngựa, tầm nửa tiếng sau khi đã chất xong hàng hóa và đồ đạc, A Đại (trưởng đoàn) liền chạy lên phòng của nàng, gõ cửa tiếng từ ngoài đó vọng vào.

"Đại công tử, chúng tôi đã chuẩn bị xong hết rồi, mời cậu thức dậy chuẩn bị đồ đạc, đúng nửa canh giờ sau, khi cổng thành mở chúng ta sẽ xuất phát ngay."

Nàng lúc này rời khỏi ghế, cầm lấy tay nải của mình, bước tới cửa phòng mở ra, nhìn A Đại nàng gật đầu cười nhẹ.

"Ta đã sắp xếp xong hết rồi, chuẩn bị xuất phát thôi."

Dứt lời nàng quay người đi xuống lầu, A Đại liền đi theo nàng, xuống lầu A Đại gọi đồ ăn cho mọi người sau khi ăn xong họ còn mua thêm rất nhiều lương khô để ăn theo đường, xong xuôi tất cả mọi người rời khỏi nhà trọ, đi tới chuồng ngựa nơi họ mua ngựa và gửi lại, một tên thương buôn dẫn tới cho nàng một con ngựa ô, con ngựa này là một con ngựa cái, tên thương buôn sợ nàng giận vì đưa ngựa cái cho mình, hân hạnh chóng giải thích.

"Công tử, con ngựa này đi rất nhanh, ngài hãy chọn nó đi là tốt nhất."

Tịch Dao nhìn con ngựa ô nàng sờ nhẹ mặt nó, nó thì như đang cười lại với nàng vậy, cha của nàng có sở hữu một nông trại ở vùng Mông Cổ nên nàng thường đến đây cưỡi ngựa thi đấu vì thế nàng đương nhiên cũng biết cưỡi ngựa, Tịch Dao leo lên yên ngựa con ngựa cũng không kháng cự, có lẽ con ngựa này thích nàng, trưởng đoàn buôn đưa cho nàng một tấm vải mỏng như vải màn, y lập tức giải thích.

"Chúng đi phải đi qua rất nhiều vùng đất, có cả sa mạc và núi cát, khi tới đó công tử hãy dùng thứ này để che mặt lại, một là tránh đen da, hai là tránh cát bụi bay vào mắt."

Nàng cầm lấy tấm vải gật đầu cảm ơn, khi cổng thành Trường An vừa mở, đám thương buôn liền lên ngựa rời khỏi kinh thành, khác với khi đi vào lúc đi ra không cần phải bị kiểm tra, cứ như thế cả bọn chín người rời khỏi thành Trường An của đại Đường rồi đi về phía đông nam.

Đoàn người đi cả ngày lẫn đêm, chỉ dừng lại nghỉ ngơi khi cần thiết, ngũ thì chỉ ngũ khoảng 5 tiếng 1 ngày, qua 5 ngày cuối cùng họ cũng đã tới biên giới đại Đường, nhờ văn bản thương nhân họ nhanh chóng và an toàn rời khỏi đại Đường tới vì một quốc gia mới. Một... hai rồi ba họ đã vượt qua cả ba tiểu quốc, đoàn người đã đi gần nửa tháng, trong nửa tháng ấy thay hơn 20 con ngựa, sử dụng gần hết số tiền trong túi, nhưng rất may mắn vì đúng như dự đoán cả bọn cuối cùng cũng đã tới được đất nước hùng mạnh bậc nhất Trung Á - Ấn Độ thời cổ đại, đây chính là điểm dừng chân chính thức đầu tiên từ khi họ lên đường tới giờ, những thương nhân sẽ dừng chân ở lại đây để bán lụa tơ tằm cho các chủ mua giàu có, rồi họ sẽ dùng số tiền ấy để mua gia vị rồi đem gia vị ấy đưa về Ba Tư bán, thương nhân thường rất hay dừng ở đây là còn vì một lý do khác, đó là họ sẽ đổi từ ngựa sang dùng lạc đà và ngược lại.

Khi tới một thị trấn khá khang trang, đoàn thương gia dừng lại để tiếp tế lương thực còn Tịch Dao khi xuống khỏi ngựa, nàng liền đi tìm một nhà trọ có phòng tắm riêng, sau khi tắm rửa sạch sẽ thay một bộ y phục khác nàng liền cảm thấy cực kỳ thoải mái, sau đó nàng quay lại tập hội với đám thương nhân, vì trời đã tới cộng thêm 5 ngày qua đã quá vất vả nên đêm nay cả bọn sẽ nghỉ lại nơi này đêm nay, sáng ngày mai dậy sớm trong vòng một ngày phải tới được thủ đô của Ấn Độ - Niu Đê-li*, thủ đô này một trong những thành phố có độ xa hoa và đông đúc nhất thời cổ đại.

(*) Niu Đê-li: Không tìm ra tên thủ đô của Ấn Độ thời cổ đại, nên tác giả chơi luôn thủ đô thời hiện đại luôn, bạn nào giỏi địa lý và lịch sử tha cho nha.

- Ngày xưa đất nhiều người ít, đất của Ấn Độ rất rộng và dài, theo như tài liệu nó kéo dài từ vùng Trung Á tới Nam Á.

- -----Hết Chương 39-----

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Nhật thực - nỗi sợ của các đế vương

Từ thời rất xa xưa trái đất đã có rất nhiều hiện tượng thiên văn kỳ bí mà các nhà chiêm tinh học thời cổ xưa không thể nào biết được nguyên nhân của nó, vì thế đôi lúc họ coi những hiện tượng thiên văn kỳ bí ấy như là một điềm lành cũng có một vài hiện tượng xấu số bị cho là điềm gở.

Và một trong số các hiện tượng thiên văn bị cho là điềm gở ấy phải kể đến Nhật Thực, thời xưa coi Nhật Thực là cái gì đó rất rất đáng sợ, họ sợ nó hơn bất kỳ một điềm gở nào khác nhất là các bậc đế vương bởi các bậc đế vương cũng giống như mặt trời của cả đất nước, mà Nhật Thực thì lại che khuất mặt trời theo quan niệm người xưa khi Nhật Thực tới đế vương sẽ gặp tai nạn, bị trừ ếm, bị nguyên rủa bởi thần mặt trăng, có nơi còn nói là phù thủy và rất nhiều những ác thần, quái thú khác...v...v.

Vì vậy mỗi nước lớn đều có một cách gì đó để giúp đế vương của họ vượt qua được nạn kiếp này, như Trung Hoa thì nhà vua sẽ đến đền chùa lánh nạn và được các nhà sư tụng kinh cầu cho được hóa giải nạn kiếp.

Ai Cập thì pharaoh sẽ săn một con sư tử để tế cho thần Ra - vị thần của mặt trời, sự sáng tạo. Tất nhiên pharaoh sẽ ở lại đền thờ thần Ra, các tư tế cao cấp sẽ cúng tế liên tiếp để nhờ thần Ra bảo hộ cho Pharaoh.

Hittite và Babylon thì có tập tục giống nhau, trước khi diễn ra Nhật Thực một ngày, các nhà sư sẽ lựa chọn một người đàn ông sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm với vị vua, sau đó nam nhân kia sẽ trở thành vật thế mạng cho đức vua của họ, còn vị vua thật sẽ trốn trong đền thờ và chờ cho Nhật Thực trôi

qua.

Cũng có những đất nước có phong tục hiến tế mỹ nhân để cho thần mặt trăng bớt giận mà không giáng tội xuống các vị vua của họ và trong đó có Ấn Độ. Người Ấn cũng có cách bảo vệ cho các vị vua nhưng cách ấy lại khá tàn nhẫn, họ thường sẽ chọn 6, 7 hoặc 8 cô gái (trình nữ) vô cùng xinh đẹp cho họ đeo vòng vàng trang sức mặc lên người bộ đồ truyền thống của người Ấn, vào sáng sớm ngày có Nhật Thực các cô gái ấy sẽ được đưa tới đàn tế thần và các cô gái bắt đầu nhảy múa theo kiểu múa truyền thống và lúc Nhật Thực bắt đầu xuất hiện cũng là lúc các cô gái kia phải kết thúc cuộc sống của mình bằng cách gieo mình xuống sông Hằng Sông Hằng (tiếng Hindi: गंगा, tiếng Bengal: গঙ্গা, tiếng Phạn: गङ्गा / Ganga, Hán – Việt: 恒河 / Hằng hà. Đây là con sông mẹ của Ấn Độ tương tự như sông Nin của Ai Cập vậy.

Chỉ còn một ngày nữa Nhật Thực sẽ xuất hiện, các nhà sư, hiền triết, tư tế đang cố gắng hoàn thành các nhiệm vụ của mình. Ngay tại Ai Cập từ sáng sớm Merity đã phải đi săn sư tử về để tế cho thần Ra, sau khi săn xong Merity cùng con sư tử ấy phải tới đền thờ thần Ra và anh sẽ ở lại đó cho hết đêm ngày Nhật Thực xảy ra, ở các nước khác cũng đã có sự chuẩn bị riêng của mình, tất nhiên có cả Ấn Độ lần này 7 cô gái từ 13-16 tuổi sẽ được chọn làm người hiến tế, các cô gái ấy hiện đang ở đền thờ để được dạy phải múa như thế nào, hầu hạ thần linh ra sao.

Sáng sớm hôm sau Tịch Dao cùng đám thương buôn lên đường đi tới thủ đô của Ấn Độ - Niu Đê-li, ngày Tịch Dao tới thủ đô Niu Đê-li cũng chính là ngày Nhật Thực sẽ diễn ra, trên đường đi tới thủ đô Tịch Dao và đoàn thương gia cảm thấy vô cùng kỳ lạ bởi nhà nào nhà nấy trên đường họ đi đều đóng kín cửa, hầu như trên đường đi đều vắng tanh không một bóng người, nhờ vào sự vắng lặng ấy mà đoàn người của nàng nhanh chóng đến được Niu Đê-li trước 10 giờ trưa, trước mắt họ là một tòa thành cao lớn hùng vĩ được làm nên bởi đất và đá, tuy thô sơ nhưng cũng rất đẹp, cánh cửa không đóng cũng không mở mà để hở, trước cửa thành sẽ luôn có một đoàn lính canh gác, đoàn lính thấy có người đi vào lập tức chặn cổng kiểm tra hàng hóa và giấy tờ của nàng và đám thương nhân, lúc này Tịch Dao tiện hỏi về sự vắng người đến kỳ lạ này của thủ đô, tên lính vừa kiểm tra hàng hóa vừa thờ dài.

"Hôm nay sẽ có Nhật Thực, nên ai nấy cũng trốn hết rồi, thật xui xẻo làm sao khi hôm nay ta là người trực buổi sáng. Được rồi đi vào đi."

Nàng cùng đám thương nhân được cho vào trong thành, Tịch Dao lại suy ngẫm rồi nàng nhớ ra được Nhật Thực có ý nghĩa lớn thế nào đối với người cổ đại, nàng cuối cùng đã hiểu lý do người dân ở đây tránh ra đường, ban đầu nàng cũng không quan tâm gì lắm bởi nàng cũng không biết tục lệ của người Ấn nàng còn tính nhân cơ hội này đi thăm quan Ấn Độ cổ đại ra làm sao nhưng khi nàng và đám thương nhân đang đi tìm nhà trọ thì giữa đường nàng nhìn thấy có một nhóm nam nữ lớn tuổi tầm 40-50 tuổi đang quỳ gối cầu xin một nhóm lính trước cổng hoàng cung Ấn Độ.

"Thưa ngài, xin hãy trả con gái của tôi lại cho tôi,暮 già này chỉ có nó là con gái thôi, xin ngài đừng lấy mạng nó mà."

"Tôi cũng thế, vợ chồng chúng tôi chỉ có mỗi đứa con đó, giờ nó bị bắt đi rồi, ai sẽ nuôi chúng ta lúc tuổi già đây chứ."

"Còn có tôi nữa, mẹ chồng tôi bệnh già sắp chết muốn nhìn thấy cháu gái lần cuối, chẳng lẽ để bà ấy người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh sao?"

Khóc than không được thì họ quỳ lạy nhưng nhóm lính kia chỉ biết lắc đầu.

"Tôi cũng đâu có giúp được gì, chúng tôi chỉ phụng mệnh các nhà sư đi bắt thiếu nữ về thôi, hơn nữa bọn họ sẽ được hầu hạ cho thần linh mà, thôi thôi đừng khóc hay năn nỉ nữa, không ai giúp được các người đâu."

- ----Hết Chương 40-----

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Nhật thực bắt đầu

Tịch Dao đã cảm thấy có điều gì kỳ lạ ở đây, nàng quay mặt nói chuyện với trưởng đoàn thương buôn.

"Ta muốn đi dạo kinh thành Ấn Độ một lúc, các người cứ đi tìm phòng trọ trước đi, ta sẽ về trước giờ ăn tối."

Dứt lời Tịch Dao nhảy xuống ngựa, đoàn thương nhân thì quẹo vào một con hẻm nhỏ trong đó có nhà trọ mà họ thường dừng chân, Tịch Dao bước đến chỗ của những nam-nữ nhân đang khóc lóc kia, tỏ lòng hỏi thăm.

"Xin hỏi các vị tại sao lại ở đây mà khóc lóc như thế?"

Một người phụ nữ trong đó nước mắt nước mũi đầm đìa nói trong âm ức.

"Kinh thành này bao đời nay đều có một luật lệ, cứ mỗi lần có nhật thực thì sẽ chọn ra các cô gái chưa chồng trong kinh thành để đi tế sống cho thần linh, lần này có 7 đứa bị đem đi, một trong số chúng là con gái của chúng tôi, chúng tôi dù có đồng ý hay không thì bọn họ vẫn đem bọn chúng đi, trời ơi con tôi."

Tịch Dao cau mày lại khi nghe đến hai từ "tế sống" Tịch Dao không thể làm ngơ được việc này, ngày xưa có rất là nhiều các tục lệ rùng rợn đáng sợ, một

trong số đó chính là tế sống, đôi khi là ném xuống sông hồ biển các kiêu, đôi khi là giết đi lấy tim, nói tóm lại đó là một thủ tục rùng rợn đáng sợ và cũng rất lạc hậu và cổ hủ, không ai nghiêm cấm họ tế thần cúng bái nhưng lấy mạng của nhiều thiếu nữ để làm việc ấy là không thể được.

Tịch Dao hỏi thăm địa điểm tổ chức thì mới biết là ở đền thờ Ewaio kế bên bờ sông Hằng và lúc nhật thực xảy ra cũng là lúc lễ tế bắt đầu, Tịch Dao lập tức leo lên ngựa chạy thật nhanh đến đó, nàng vừa phi ngựa vừa nhìn sắc trời đã bắt đầu tối sầm lại nàng đã nhìn thấy được mặt trăng kế bên mặt trời rồi, theo như nàng tính toán thì chỉ còn khoảng 5 phút nữa nhật thực toàn phần sẽ diễn ra.

Tịch Dao phóng ngựa nhanh hết tốc lực không lâu sau trước mắt nàng đã là một cái đền thờ làm bằng đất nung, hiện giờ bên trong đền thờ có rất nhiều thầy tu cũng như các vị quan khác nhau của triều Ân, họ cùng nhau quỳ xuống trước một tượng thờ làm bằng vàng nguyên chất, tượng khắc hình một vị nữ thần theo nàng có lẽ là nữ thần mặt trăng của người Ân, còn các cô gái được đem đến để tế thần kia thì vẫn đang múa dù cho có sợ hãi như thế nào đi nữa, Tịch Dao đang không biết làm thế nào để trà trộn vào trong đền thờ thì bất ngờ có vài cô gái khác có lẽ là nữ tế của đền thờ đem trái cây, hoa quả, rượu thịt, nói tóm lại là rất nhiều đồ cúng dâng lên bàn thờ nữ thần, Tịch Dao nhanh tay núp vào trong một góc khuất tiện tay bắt lấy một nữ tế, nàng đánh thuốc mê cho cô gái kia bất tỉnh sau đó trao đổi y phục với nữ tế kia vừa thay y phục Tịch Dao đã cảm thấy sắc trời chuyển tối nhật thực sẽ sớm bắt đầu.

Thay xong y phục Tịch Dao cầm lấy đĩa hoa quả đem đến bàn tế trong lúc ấy Tịch Dao vừa lấy ra trong không gian một cái bộ đàm di động và một miếng băng hai mặt khi bước tới bàn tế, Tịch Dao nhanh tay dán miếng băng keo xuống dưới mặt bàn rồi dán bộ đàm di động lên trên, xong việc nàng rời khỏi để tránh sự nghi ngờ, khi nàng vừa rời khỏi bàn cúng một vị đại sư tầm 60 tuổi cầm pháp trượng đứng dậy trước mặt bức tượng kia nói to.

"Thưa nữ thần mặt trăng tối cao, như những lần nhật thực trước chúng con năm nay cũng xin hiến tế những cô gái trẻ này về miền của những vị thần để thần phục và hầu hạ cho người, mong người nhận lấy những lễ vật này mà buông bỏ sự tức giận trong người, giống như mọi lần trước tha cho đức vua Harsha Vardhana* vĩ đại của chúng con."

Dứt lời đám thầy tu và quan thần đều đồng loạt cúi đầu xuống xác đất để tỏ lòng thành kính, Tịch Dao núp vào trong một góc khuất nghe bọn họ cầu nguyện vậy mà cười gượng, thì vốn nhật thực có làm hại ai đâu mà tha với thứ, bỗng lúc này bầu trời gần như tối hoàn toàn, Tịch Dao ngược mắt lên nhìn bầu trời thì thấy nhật thực đã chính thức hiện ra, các thầy cúng bắt đầu tụng chú, các cô gái tế thần kia thì dừng nhảy múa lại họ đứng thành một hàng trước cửa sau của đền thờ, mặt đối mặt với sông Hằng chảy cực siết, khi tiếng tụng chú kết thúc, vị đại sư lúc này nói to.

"Nào các nữ nhân kia hãy nhảy xuống dòng sông, chuẩn bị trở về miền của những vị thần đi nào!"

Lời của vị đại sư kia vừa nói, đã có một nhóm binh sĩ bước tới chỗ các cô gái mục đích là ép họ nhảy xuống đó, lúc này Tịch Dao tay cầm bộ đàm có liên hệ với bộ đàm nàng để dưới mặt bàn kia, hét to vào cái bộ đàm.

"Dừng lại hết cho ta!"

Tất cả những người có mặt ở đây đều hết hồn, vị đại sư kia thì lại tỏ ra bức mình nói lớn.

"Người là kẻ nào, dám ngang nhiên phá hỏng lễ tế thần."

Tịch Dao nói tiếp.

"Ta là ai ư? Ta chính là người mà các người đã và đang cúi bái đó, ta chính là nữ thần của mặt trăng Arthor*."

Tiếng của nàng từ trong bộ đàm vang lên khiến cho những kẻ ở đây sợ hãi, bọn họ cúi đầu thấp xuống đất nói nhỏ với nhau.

"Nữ thần đã hiển linh rồi, người đã hiển linh."

Vị đại sư cao tuổi kia lập tức cúi đầu 30 độ trước mặt tượng nữ thần, ông ta tỏ ra vô cùng hạnh phúc, nhanh chóng hỏi lại.

"Kính thưa nữ thần, lý do gì khiến người hiển linh?"

Nàng lập tức đáp trả giọng cổ nâng cao nhất có thể.

"Lý do ư, ta hiển linh là bởi các sự ngu ngốc đến tột cùng của các người, cứ vào một khoảng thời gian nhất định nào đó, mặt trăng của ta sẽ đối xứng và giáp mặt với mặt trời, đây là chuyện đã xảy ra hàng vạn năm rồi, trong khi các người cứ tưởng lại có tai ương cổ mà đi cúi bái đủ thứ mà không chịu tìm hiểu nguyên nhân, đây chỉ là sự cần thiết trong hệ điều hành của các vị thần thôi, người phạm các người biết gì mà lần nào cũng đòi cúng tế, từ nay về sau hãy từ bỏ ngay tục lệ này, các người cúng tế cho thần linh cũng chỉ cần lòng thành, đừng để hương tàn khói lạnh là được rồi, bọn ta không cần đến những nữ nhân kia để hầu hạ gì gì đó đâu, nghe rõ hết rồi chứ!"

Từng câu từng chữ Tịch Dao cố gắng nhấn mạnh, đám người đang quỳ dưới kia thì sợ hãi tột cùng, cúi đầu nói lớn.

"Vâng chúng con xin nhớ rõ ạ, xin nữ thần bớt giận."

Nàng thở dài nhẹ nhõm, ông đại sư kia cũng không dám nói gì thêm, nàng nhìn lên trời cao mặt trăng đã dần dần duy chuyển khỏi vị trí, nhật thực sắp kết thúc, lời nàng một lần nữa vang lên kèm theo đó là sự đe dọa.

"Tốt lắm, các người nghe rõ là tốt rồi, ta cũng phải đi rồi, ta hy vọng mình sẽ không phải hiển linh vì vụ này thêm bất kỳ một lần nào nữa."

Dứt lời Tịch Dao cất loa đàm vào lại trong không gian, đám người kia thì còn rất rung sợ, không dám đứng lên, chỉ khi nhật thực thật sự kết thúc bọn họ mới dám ngồi dậy, những cô gái kia mừng rỡ hết sức họ khóc to, nàng nhanh chân leo lên ngựa rồi khỏi nơi đó, may cho nàng là bộ đàm hoạt động vô cùng tốt cộng thêm việc những kẻ kia rất kính trọng và nể sợ thần linh nên lần này nàng thành công phi vụ này, Tịch Dao hy vọng sau này đừng có những vụ tế sống này nữa.

- - - - -

(*) Arthor*: Tác giả chế ra từ tên của nữ thần mặt trăng Artemis của Hy Lạp.

Harsha Vardhana*: Là vua của Ấn Độ thời cổ xưa, trị vì từ năm 606 - 647 SCN

- - - - -Hết Chương 41- - - - -

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 42: Vẫn Muốn Truy Tìm

[Ai Cập - Đêm ngày diễn ra Nhật Thực]

Sau khi Nhật Thực kết thúc, Merity rời khỏi điện thờ thần Ra sớm hơn dự kiến, dù cho các vị quan tư tế có nói như thế nào anh vẫn rời khỏi mà trở về hoàng cung, về tới nơi anh liền đi về phòng của Tịch Dao, đây là phòng riêng của nàng lúc nàng còn làm nữ quan của anh, bên trong nội thất vẫn y như cũ, Tịch Dao sắp xếp thế nào thì anh vẫn cho người để yên như thế, anh bước tới chiếc ghế sofa bằng lông cừu mà nàng làm ngồi xuống mệt mỏi mà chợp mắt, bên ngoài cửa phòng nữ quan Raery hết sức lo lắng, bởi bà là người nhìn thấy rõ nhất những gì mà Merity đã cố gắng làm để tìm kiếm nàng, từ khi nàng mất tích tới tận giờ cũng đã tròn 40 ngày, trong thời gian này đâu ai nói gì, đồn thổi làm sao hắn cũng không quan tâm, vẫn cứ đi tìm kiếm nàng, người trên thiên hạ này đều nói nàng chết rồi nhưng hắn vẫn không tin, vẫn cố đi tìm, Qaey, Reave và Adead rồi thêm cả Awr, cộng thêm Qrwe, 6 con người ấy ngày đêm đều đi tìm kiếm nàng, dù chỉ là một tung tích nhỏ cũng không hề bỏ qua, giống như chuyện 5 ngày trước có người đồn rằng đã nhìn thấy Tịch Dao ở Hạ Ai Cập lập tức cả bọn đi xuống hạ Ai Cập tìm kiếm, cuối cùng họ nhận ra rằng đó chỉ là lời bịa đặt, họ lại buồn bã mà trở về hoàng cung.

40 ngày Tịch Dao mất tích là 40 ngày u buồn và tối tăm nhất đối với hoàng cung, không phải nói là cả Ai Cập. Toàn bộ đất nước cả binh lính, người dân đều thay nhau tìm kiếm để rồi dần dần ai nấy cũng từ bỏ, nhiều lần có các vị đại thần đã nhắc nhở tới việc tổ chức quốc tang cho hoàng phi nhưng toàn là bị Merity phân bác, nhiều lúc tức giận anh còn tổng giám cả đám, tể tướng Seti nhìn thấy cảnh này hết sức đau lòng, nhiều lúc đến cả ông cũng nản lòng muốn nói với Merity rằng anh hãy từ bỏ nhưng câu trả lời ấy vẫn là một câu "không bao giờ", Merity vẫn rất kiên định anh vẫn biết nàng vẫn còn sống ở nơi nào đó trên thế giới này, đâu cho có như thế nào, anh cũng phải tìm ra nàng bằng được.

Ở cung điện của mình, nữ hoàng Ariana dạo này cũng nhân cơ hội Merity lơ là mà cử rất nhiều đội quân đi ám sát Merity, ả cũng nhiều lần bỏ cả răn rết nhện độc nhưng lần nào Merity cũng là bình an vô sự, nàng ta tức giận đùng đùng không biết là do Merity may mắn hay là tài giỏi tới mức nào nữa.

Khoảng 8 giờ tối, 5 người cận vệ của nàng đã về tới hoàng cung, vẫn là sắc mặt u ám vì không thể tìm ra được nàng, nữ quan Raery đem thức ăn và nước uống lên cho họ, bà cũng biết rõ kết quả nên không hỏi thêm điều gì, Qrwe cầm ổ bánh mì lên bỗng nhớ tới Merity, anh lo lắng hỏi nữ quan Raery.

"Nữ quan, pharaoh đã ăn uống gì chưa?"

Nữ quan Raery thở dài lắc đầu.

"Từ khi ngài ấy trở về từ thần điện, ngài ấy lập tức vào phòng của hoàng phi nghỉ ngơi chứ vẫn chưa ăn uống gì cả."

Qrwe biết ngay là như vậy, anh rất lo lắng cho Merity, cứ như vậy Merity sẽ không trụ nổi mất, Adead húp xong bát súp rồi đứng dậy cầm lấy một bát súp nóng quay người rồi đi, Qaey vừa ăn vừa thở dài.

"Tỷ cần gì phải tốn sức nữa, ngài ấy đói thì sẽ cho người đi lấy thức ăn thôi."

Adead dùng chân cô biết là mình phí công sức nhưng cô không thể để Merity cứ như thế mà nhịn đói được, nếu như nàng về mà nhìn thấy hắn như thế sẽ rất là đau lòng không, không phải nếu như mà là nhất định, cô biết nàng nhớ định sẽ trở về.

"Cứ để ngài ấy như vậy không tốt tí nào cả, pharaoh là trụ cột của đất nước, ngài ấy không thể suy sụp được, chúng ta là thần tử phải nhắc nhở ngài ấy phân biệt đúng sai, đó là những gì mà hoàng phi đã dạy cho chúng ta."

Dứt lời cô cầm tô súp đi tới phòng mà Merity đang nghỉ ngơi, tới nơi cô liền gõ cửa.

"Pharaoh thần là Adead, xin người hãy vì hoàng phi mà ăn một chút gì đi, đã ba ngày nay người không bỏ gì vào bụng rồi, như thế không tốt chút nào đâu ạ."

Merity ở trong phòng này giờ anh vẫn không thể nào chớp mắt, anh rất rất nhớ nàng, nhớ tới dung mạo của nàng, nhớ tới những lời nói của nàng, từng câu từng chữ, anh ngồi dậy bước tới cánh cửa mở cửa ra, cầm lấy bát súp giọng anh khàn đặc.

"Các người cũng ăn uống thật tốt rồi về nghỉ ngơi đi, ngày mai chúng ta lại tiếp tục đi tìm."

"Vâng, thưa pharaoh."

Adead vui mừng rời khỏi, chạy tới thông báo cho mọi người cuối cùng pharaoh cũng chịu ăn một chút gì đó, bên trong phòng Merity ăn xong bát súp liền đứng dậy nhìn từ phía cửa sổ xuống dưới kinh thành Memphis đang yên giấc dưới kia, giọng anh trầm trầm.

"Tịch Dao nàng rốt cuộc đang ở đâu? Dù cho có thể nào ta vẫn tin là nàng còn sống, Tịch Dao."

- -----Lời Tác giả-----

Hôm qua không làm theo Lịch, hôm nay bù cho mọi người hai chương nè.

- -----Hết Chương 42-----

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Niu dê-li - thủ đô phần vinh của ấn độ

[Niu Đê-Li - Thủ Đô Ấn Độ]

Sau khi giải quyết xong chuyện ở đền thờ, Tịch Dao lên ngựa đi dạo vòng quanh thủ đô Niu Đê-Li. Sau khi nhật thực kết thúc người dân ở đây bắt đầu quay lại với cuộc sống như thường nhật, những quầy bán hàng đã mở lại sau nửa ngày nghỉ bán, thủ đô trở nên đông đúc đúng như những gì một đại thủ đô như Niu Đê-li nên có.

Tịch Dao bị kẹt giữa dòng người chen chúc làm nàng không thể tiếp tục đi bằng ngựa được nữa, nàng đành phải bỏ ngựa mà đi bộ, Tịch Dao rất rất muốn được vào trong hoàng cung Ấn Độ nhưng vì nàng chỉ là người bình cộng thêm việc hoàng cung lúc nào cũng được canh phòng cẩn mật, vì thế nàng chỉ có thể đi một vòng bên ngoài hoàng cung, hoàng cung này không nguy nga tráng lệ bằng đại Đường cũng không rộng lớn bằng hoàng cung Ai Cập nhưng bù lại nó có một vẻ đẹp gì đó rất riêng, từng mảnh ngói, viên gạch xếp chồng lên với nhau tạo ra một quần thể kiến trúc cổ đại đẹp mắt và lạ lẫm, theo nàng biết thì hoàng cung này ở thế kỷ 21 còn lại rất ít tàn tích, nếu như nó được giữ gìn cẩn thận, có lẽ sẽ trở thành những tàn tích vĩ đại của lịch sử.

Chớp mắt một cái là đã xế chiều, Tịch Dao tìm đường quay về nhà trọ nơi đoàn thương nhân của nàng đang ở, may thay nàng không mất nhiều thời gian để tìm ra được căn phòng trọ ấy. A Đại (trưởng đoàn buôn) nhìn thấy nàng đã quay trở về, ông ta lập tức vui vẻ chạy tới chỗ nàng hỏi thăm.

"Trời ạ, Dạ công tử ngài đã đi đâu từ sáng tới giờ làm chúng tôi hết lòng lo lắng, công tử đã ăn uống gì chưa để chúng tôi gọi món?"

Tịch Dao gật đầu bước tới bàn ăn ngồi xuống, gã thương buôn biết ngay nàng đã đói bụng liền kêu đầu bếp chuẩn bị thức ăn cho nàng, một lúc sau đồ ăn được mang lên, trên bàn ăn có tổng cộng 7 món ăn nhưng lại không có món nào hợp khẩu vị của nàng cả.

Nàng ở Ai Cập ăn đồ ngọt quen rồi giờ ở Ấn Độ lại là món cực cay, nàng lại có phải là người Tứ Xuyên đâu mà ăn cay kinh khủng như vậy, bỗng nàng ngửi được mùi thơm ngọt ngào từ bàn kế bên, nàng liếc mắt qua thì thấy đó là cà ri cá nổi tiếng gần xa của Ấn Độ, Tịch Dao đã từng ăn món này ở nhà hàng Ấn Độ tại Trung Hoa nhưng không biết thời cổ đại nguyên liệu hay cách chế biến có khác gì nhau không, Tịch Dao liền gọi phục vụ tới gọi ngay món cà ri cá đó, nàng nhìn đám thương nhân chỉ về 7 món ăn đã dọn lên lúc này kia cười nhẹ.

"Ta không ăn những món này được, các người ăn đi, tiền ăn bữa này, bốn công tử trả."

Đám thương nhân nghe vậy thêm chảy nước dãi, lập tức ăn lấy ăn để, ăn xong mà còn gọi thêm, mấy ngày nay toàn ăn lương khô nên hôm nay ăn cay một chút cho lấy lại khẩu vị, đó cũng là lý do quán này lại làm cho món ăn cay như thế bởi khách hàng của họ đại đa số toàn là thương buôn và khách du lịch. Chờ lâu một chút cuối cùng cà ri cá Ấn Độ trứ danh của nàng cũng đã lên đĩa.

Phục vụ đem lên cho nàng, mùi thơm nồng của ớt và gia vị, tuy là có ớt nhưng lại không cay lắm, chỉ khoảng cấp độ 3 thôi, ăn xong đĩa này nàng lại gọi thêm hai đĩa nữa, sau một hồi cà đám ăn uống xong gọi ra tính tiền cũng bay mất 50 lượng bạc của nàng, nhưng lại không hề phí một chút nào, Ấn Độ không hổ danh là đất nước lâu đời về ẩm thực cũng như văn hóa.

Ăn xong no nê ai nấy cũng trở về phòng riêng, Tịch Dao nhân cơ hội này ngâm mình nghỉ ngơi, vì mấy ngày qua đã quá mệt mỏi Tịch Dao khẽ chớp mắt một lúc, trong giấc mơ nàng mơ thấy Merity đang gọi mình.

"Tịch Dao, nàng rốt cuộc đang ở đâu, nàng hãy nói cho ta biết đi, Tịch Dao!"

"Merity...!!!"- Theo tiếng gọi của Merity, Tịch Dao mơ hồ đáp lại.

Nhưng khi nàng mở mắt ra nàng vẫn là đang ở Niu Đê-li thủ đô của Ấn Độ, nàng úp mặt xuống làn nước ấm áp rồi một hồi do ngạt thở mà ngoi lên, trái tim nàng đau đớn nàng muốn tới bên cạnh Merity ngay lập tức nhưng làm cách nào, con đường này còn quá xa, nàng không thể gửi thư cho Merity bởi căn bản nàng không biết viết chữ tượng hình Ai Cập, nàng thật sự rất rất nhớ Merity, nhớ những cận thần của mình, nhớ nữ quan Raery, tể tướng Seti và cả những thần dân trung thành của nàng nữa.

Từ Ấn Độ phải đi thêm khoảng 3-4 ngày nữa mới tới được Ba Tư rồi từ Ba Tư đi thêm 5 ngày đường mới tới Assyria rồi từ Assyria phải đi thêm 2-3 ngày đường mới có thể tới biên giới của Ai Cập, nhưng đó là chỉ tính thời gian chỉ cưỡi trên lưng lạc đà còn chưa tính thời gian ăn uống, ngủ nghỉ...v...v nữa. Đó là những gì mà nàng đã hỏi từ kinh nghiệm của các thương buôn, may thay là nàng đi trên Con Đường Tơ Lụa này nó như là một con đường tắt nối liền các đất nước với nhau, chứ bằng không nàng phải giống như Huyền Trang đại sư* đi suốt 7 năm ròng rã chỉ mới tới được Ấn Độ này đây.

(*) Trần Huyền Trang (602-664), cũng thường được gọi là Đường Tam Tạng hay Đường Tăng, là một cao tăng Trung Quốc, một trong bốn dịch giả lớn nhất, chuyên dịch kinh sách Phạn ngữ ra tiếng Hán. Nhà sư cũng là người sáng lập Pháp tướng tông, một dạng của Duy thức tông tại Trung Quốc. Danh hiệu Tam Tạng được giới tăng sĩ tôn xưng để tôn vinh ông là người tinh thông cả Tam tạng Kinh điển Phật giáo.

- -----Hết Chương 43-----

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Đệ Nhất Mỹ Nữ Của Ấn Độ

Ảnh bình minh đã hiện lên khắp thủ đô Niu Đê-Li của Ấn Độ.

Tịch Dao gần như cả đêm không ngủ nàng muốn nhanh chóng trở về Ai Cập, vì thế nàng liền đi nói chuyện với trưởng đoàn buôn, xuống lầu Tịch Dao nhìn thấy đoàn thương buôn đang chuẩn bị đi ra ngoài, nàng liền chạy tới hỏi chuyện.

"Các người định đi đâu thế? Sao lại không nói gì cho ta biết?"

A Đại nghe trong lời nói của nàng có chút giận dữ, hần liền nhanh giọng nịnh hót.

"Bọn tôi nào có đi đâu, chẳng qua là đi mua hàng mà thôi, chúng tôi mua lụa từ đại Đường đem qua Ấn Độ và Ba Tư bán, rồi mua gia vị của Ấn Độ đem về Ba Tư và cuối cùng mua hương liệu và dầu thơm của Ba Tư chuyển sang Ai Cập bán."

Nàng gật đầu chuyển thẳng vào vấn đề mà mình muốn hỏi.

"Vậy bao giờ chúng ta xuất phát nữa."

A Đại lại lễ phép trả lời.

"Cũng nhanh thôi, sáng sớm ngày mai là khởi hành rồi, công tử hôm nay nghỉ sớm đi vậy, chúng tôi đi đây."

Tịch Dao hết lời vui mừng khi nghe tin này, thời gian càng kéo dài nàng càng lo lắng, chỉ mong có thể đi càng sớm càng tốt, nàng phui phui tay phải ý bảo bọn họ nhanh rời đi, bọn họ rời khỏi nhà trọ đi mua hàng, còn nàng thì trở về phòng chuẩn bị cho chuyến khởi hành sớm vào ngày mai.

Tối đến những người thương nhân đã trở về và mang theo rất nhiều bao gia vị, sau đó cả bọn gọi đồ ăn rồi cắm đầu vào ăn, ăn một nghỉ, ăn xong cả bọn về phòng ngủ sớm, còn nàng từ chiều tới giờ không rời khỏi phòng riêng, trên phòng nàng lấy mì tự sôi ra chế ăn, ăn xong hai tô mì Tịch Dao nằm nghỉ trên giường, hồi chiều nàng nghe được tin là các cô gái vốn là vật tế thần kia cuối cùng đã được trở về với gia đình, còn nghe đâu nhà vua đã cấm trên dưới Ấn Độ không được tế thần bằng mạng người nữa, nhận được tin tức như vậy nàng liền cảm thấy nhẹ lòng hơn rất nhiều, nàng không phải là một vĩ nhân nhưng nàng tuyệt sẽ không để mạng sống con người bị lấy đi một cách vô nghĩa.

- -----

Lại một bình minh khác xuất hiện, ánh nắng ấm áp xen kẽ cái lạnh đêm qua, đoàn thương nhân đã dậy từ sớm họ đang ở dưới chuồng lạc đà và đeo hàng hóa cho bọn chúng. Tịch Dao xuống lầu cũng là vừa lúc đám thương nhân kia vào trong ăn sáng, A Đại gọi đồ ăn sáng lên, cả bọn nhanh chóng ăn xong rồi ra ngoài chuồng lạc đà chuẩn bị xuất phát, A Thất (một trong 8 người thương gia) dẫn nàng tới chỗ con lạc đà mà họ đã chọn ra riêng cho nàng, con lạc đà này to và cao mức trung bình nhưng khuôn mặt thì lại như khinh thường cái sự đời này, nó nhìn nàng bằng cái ánh mắt cực kỳ bỏ dờn, Tịch Dao nhìn nó mà bỗng nhớ lại con lạc đà mà nàng cưỡi đầu tiên, ánh mắt của nó cũng như thế, bản mặt bỏ dờn đã thế lại khó bảo, chẳng lẽ lũ này là họ hàng với nhau ư?

Và đúng như nàng dự đoán, cụ thể còn khó chịu hơn cháu chắt khi lại không chịu cho nàng leo lên, cũng may nàng đã từng bị vụ này bởi chất của nó nên

tất nhiên nàng có cách trị nó, Tịch Dao từ trong không gian lấy một quả táo rồi dùng quả táo ấy buộc vào một sợi dây và buộc sợi dây kia lên một thanh gỗ nhỏ bằng ngón tay dài tầm 1m, nàng sau khi vát và leo lên được lưng nó liền dùng cần câu táo kia để trước mặt con lạc đà kia, lập tức nó liền muốn ăn mà đi về trước cứ như thế nó sẽ đi theo sự chỉ đạo của nàng, lúc đầu nàng không biết còn tưởng cách này chỉ hữu dụng với lừa nhưng nhờ vào một người dân bản xứ khi ở thế kỷ 21 nàng mới biết hóa ra cách này còn hữu dụng với cả lạc đà.

Đoàn thương buôn nhanh chóng xuất phát tiếp tục đi về phía tây nam Ấn Độ, khi đi ra tới đường lớn kinh thành bỗng nàng ngạc nhiên khi người dân bị binh sĩ chặn qua hai bên đường nhằm tạo ra một con đường rộng và dài thẳng từ ngoài cổng thành tới cổng hoàng cung, một lúc sau nàng nhìn thấy từ ngoài cổng xuất hiện một đoàn lính khác dẫn theo một con voi to khổng lồ bước vào trong, bước chân của con voi ấy cực to cực mạnh như muốn rung chuyển tất cả nhà cửa ở đây, trên lưng con voi ấy có một cái kiệu màu đỏ đủ to cho 3 người trưởng thành ngồi lên, xung quanh con voi có một vòng hoa được giữ bằng dây thừng và có một đoạn dây thang nhỏ để cho leo trèo lên xuống lưng voi dễ dàng, dưới kia những người dân đặc biệt là nam tử thì lại nháo nhào thi nhau nhảy, muốn được nhìn xem dung mạo của người ngồi ở trên lưng voi kia.

"Này đồ ta lên đi, ta xem xong sẽ kể cho các người nghe."

"Không ta muốn tận mắt nhìn thấy."

"Ta nữa, ta nữa, ta cũng muốn nhìn thấy nàng ấy nữa."

Tịch Dao khó hiểu không biết tại sao họ lại nháo nhào muốn nhìn mặt người trên kia như thế, bỗng lúc này đoàn binh sĩ và cả con voi kia đã tới trước cổng hoàng cung, một binh sĩ trong đoàn quân kia lên tiếng.

"Yêu cầu mở cổng, quốc vương có lệnh mời ngài ấy vào cung."

Lời tên lính kia vừa dứt lập tức cánh cổng hoàng cung lúc này đã lập tức mở ra toàn bộ, cổng hoàng cung Ấn Độ rộng tới mức một con voi khổng lồ kia cũng có thể đi qua dễ dàng cứ như là cổng nhà nó vậy, những người dân nhất là nam nhân thì lại tỏ ra tiếc nuối vô cùng.

"Haizz tức thật, lần này cũng không thể nhìn được nàng ấy."

"Thì vậy, chỉ cần nhìn được nàng thôi ta chết cũng cam tâm tình nguyện."

"Mấy ông bớt ảo tưởng đi, người ta đường đường là mỹ nhân xinh đẹp nhất, có chỗ cho dân nghèo như chúng ta sao?"

"Ừ nhì, thôi ai về nhà nấy đi thôi."

Sau khi đoàn binh sĩ kia và con voi ấy đi vào bên trong, binh sĩ cũng ngay lập tức được thu lại, người dân được đi lại bình thường, nàng có chút khó hiểu miệng liền lẩm bẩm.

"Người đó là ai, mà tại sao lại có thể đem cả voi vào hoàng cung, thậm chí lại có nhiều người hào hứng thích thú muốn nhìn một lần vậy?"

Lúc này có một nữ nhân tầm 50 tuổi nghe được câu hỏi ấy của nàng, bà ấy ngược mắt lên nhìn nàng cười khúc khích.

"Chắc cậu trai trẻ này không phải là người vùng này, cho nên ngay cả nàng ta là ai cũng không biết, nàng ta là đệ nhất ca kỹ của kinh thành này không phải nói là cả Ấn Độ này luôn mới phải, dạo gần đây nàng ta còn có biệt danh là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân của nước ta, nàng ta xinh đẹp vô cùng, lại rất biết cách lấy lòng nam nhân, cộng thêm ca vũ của nàng ta đứng đầu thiên hạ, tới mức nhà vua còn phải say đắm muốn lập nàng ta làm phi, nhưng nàng ta lại không chịu, chỉ muốn hiến vũ chứ không hiến thân, từ đó về sau đức vua cứ hồ 3 ngày lại triệu nàng ta vào cung múa hát cho người xem, lại vì nàng ta mà đập cả cổng thành hoàng cung và xây lại chẳng qua là để con voi ấy của nàng ta có thể ra vào hoàng cung một cách dễ dàng."

Nói xong nữ nhân kia thở dài mà rời khỏi, nàng dờ khóc dờ cười với cái vụ này, xem ra lại là một vị vua phong lưu đa tình a, tuy nói không tới mức như Đắc Kỷ và Trụ Vương nhưng nhiều đây thành ý cũng đủ làm cho con dân ổn lạnh a.

- ----Lời Tác Giả-----

Yêu Thương các con dân, như lời một bạn đã nói, thay vì trả lời bình luận chỉ bằng Miêu ra chương mới cho mọi người mừng, nên Miêu đã ra chương mới cho các bạn rồi đây, các bạn yên tâm đây chỉ là chương bù cho các bạn thôi, ngày mai thứ 4 vẫn có chương mới a.

- ----Hết Chương 44-----

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Ba tư cổ đại

Sau màn xuất hiện quá là hoành tráng của đệ nhất mỹ nhân Ấn Độ, làm cho người dân bị ép vào hai bên đường bởi binh sĩ thì cuối cùng thủ đô đã trở lại

với sự nhộn nhịp của bao ngày bình thường, binh sĩ thì được thu hồi trở lại cung điện, còn Tịch Dao và những người đồng hành của mình đã nhanh chóng rời khỏi kinh thành Niu Đê-Li phồn hoa, tráng lệ và tiếp tục đi về những vùng quê hẻo lánh cho tới khi tới được biên giới giao nhau giữa Ấn Độ cổ đại và Ba Tư.

Lần này tốc độ đi nhanh hơn nhiều, lạc đà có lẽ đi không nhanh bằng ngựa, nhưng nó lại cần thời gian nghỉ ít hơn, hơn nữa nó có thể nhịn khát rất tốt và tất nhiên lợi thế lớn nhất khiến người ta rất hay dùng nó để đi lại vùng này là bởi nó có thể vượt qua cả sa mạc.

Chuyến đi này tốn 4 ngày nếu tính luôn thời gian ngủ nghỉ của đoàn người, trước mắt của nàng là một cửa khẩu nhỏ và có cả một thị trấn nhỏ ở đây nữa, người dân hai nước tập trung ở đây để buôn bán, trao đổi với nhau hàng hóa và họ còn mở rất nhiều nhà trọ và quán ăn để đón tiếp những lữ khách và thương buôn các nước, đoàn người của nàng tất nhiên cũng sẽ dừng chân tại đây, đã quá đủ cho 4 ngày liên tiếp cứ phải ăn lương khô và ngủ trên lưng lạc đà, nhất là khi nước để uống cũng đã gần hết tới nơi, thật ra nó đã hết từ tối khuya ngày thứ 3 nhưng Tịch Dao đã lén đổ nước sạch vào thêm trên đường, từ đại Đường tới Ấn Độ cũng vậy, nàng thường xuyên phải lén tiếp tế lương khô cũng như nước cho đoàn người để mọi người có thể sử dụng thoải mái, nhưng không sao bởi cuối cùng bọn nàng cũng đã tới được biên giới của Ấn Độ và Ba Tư, vậy là nàng đã đi được gần 55% đoạn đường từ Trung Hoa cổ đại tới Ai Cập.

Không như ở Ấn Độ đoàn người của nàng sẽ không đi về thủ đô, mà sẽ bán hàng ở một thành phố nằm ở phía nam của Ba Tư bởi nó là thành phố thuận đường tơ lụa, thành phố này cũng rất rộng lớn không khác gì so với hạ Ai Cập cả, cho nên việc buôn bán hàng hóa ở đây không hề ảnh hưởng tới giá tiền thậm chí còn có lợi khi họ không gần phải đi ngược lên phía bắc một đoạn dài chỉ để bán hàng.

Sau khi nghỉ ngơi tại thị trấn nhỏ ở biên giới một đêm và tiếp tế nước và lương thực đầy đủ, từ sáng sớm Tịch Dao lại phải lên đường đi tới thành phố Shiraz*, chỉ mất 18 tiếng không nghỉ ngơi để tới được thành phố này, đây cũng là nơi dừng chân lần thứ 2, đoàn người sẽ dừng chân tại đây 2 ngày 1 đêm để các thương buôn có thể bán đi hết tất cả các gia vị mà họ mua từ Ấn Độ sau đó họ sẽ lại nhập hương liệu cũng như dầu thơm để bán về cho Ai Cập và Assyria, bởi đây chỉ là một thành phố bình thường, nên nó không có sự nguy nga như Trường An, càng không có vẻ hùng vĩ choáng ngợp như Niu Đê-Li và tất nhiên cũng không thể kiêu hãnh, mạnh mẽ như Memphis của Ai Cập.

Shiraz - nó chỉ đơn giản là một thành phố đã và đang phát triển thịnh vượng về dân số cũng như là kinh tế, dòng người duy chuyển tấp nập, những hàng quán, cửa tiệm, phòng trọ, tiệm trà, quán ăn có rất nhiều là chuyện khác, thành phố bận rộn nhưng lại khá là yên ổn ngoài chuyện lâu lâu có mấy "đại ca" tự xưng là "bảo kê" đi thu tiền các cửa hàng, có điều chuyện này nàng muốn quản cũng quản không được, bởi rồi cũng sẽ có vài "đại ca" khác xuất hiện mà thôi.

Tịch Dao trong vòng hai ngày một đêm ở lại nơi này, nàng hầu hết đều ở trong phòng trọ, cho tới khi A Đại thông báo là sẽ xuất phát vào ngày mai nàng mới xuống lâu tụ tập với mọi người, hai ngày ở lại đây khiến nàng cảm thấy vô cùng thoải mái bởi không có nơi nào tốt hơn nhà trọ có bồn tắm riêng cả, trước đêm khởi hành theo như thường lệ nàng lại thay y phục và tắm rửa cho thật kỹ càng, nàng nóng lòng mong tới ngày mai để lại sớm xuất phát và nhanh chóng trở về Ai Cập - quê hương thứ hai của mình. Sáng sớm ngày mai đoàn người của nàng sẽ lên đường và đi tới Assyria - một trong những cường quốc của Tây Á thời cổ đại.

(*) Bởi không tìm được tên của một thành phố nào của Ba Tư cổ đại cả, thế là tác giả buộc phải ôm vào tên của một thành phố của Iran (tức Ba Tư thời hiện đại), như vậy để ae giới địa lý không chê trách.

- -----Lời Tác Giả-----

Mấy chương qua, có quá nhiều bạn đã liên tục hỏi Miêu về việc Tịch Dao và Merity tương phùng và Miêu cũng cảm thấy quả thật nên đẩy nhanh tiến trình cho phù hợp nhà này gặp lại, nên chương này Miêu nhảy cóc lên 3 ngày, dự là khoảng chương 53-55 thì phù hợp nhà này sẽ chính thức gặp lại nhau nha.

- -----Hết Chương 45-----

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 46: Đế Chế Assyria (Thượng)

Một buổi sáng lại bắt đầu ở thành phố Shiraz- Ba Tư, ánh dương được bao trùm khắp mọi nơi, đoàn người thương buôn cũng đã xuất phát, lần này họ lại phải vượt qua hàng trăm cây số để tới được đế chế Assyria.

Nó là một đất nước tuy nhanh chóng suy tàn theo thời gian nhưng thời cực thịnh thì lại vô cùng hùng mạnh cũng như lãnh thổ rất rộng lớn, phía bắc của Assyria giáp với Hittite, phía đông nam thì giáp với Babylon và phía tây nam lại giáp với Ai Cập, đây là một đất nước có nền thương mại rất lớn bởi biên giới đều giáp với rất nhiều cường quốc trong khu vực, nếu có thể Tịch Dao nàng rất muốn được xây dựng mối giao hảo tốt với Assyria, bởi nàng biết rằng Hittite không có lòng tốt gì cả, sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra đại chiến, việc bắt tay với nước láng giềng, một là để thúc đẩy giao thương của hai nước, hai là để phòng Assyria liên minh cùng Hittite.

Tuy nói là dễ dàng như thế nhưng cũng vẫn rất là khó, bởi các bậc đế vương ai nấy cũng sẽ có âm mưu riêng của mình, nàng tính sau khi về Ai Cập sẽ cho người đi sứ Assyria, nhất định phải giành lấy kèo này trước Hittite.

Theo trên đường từ Ba Tư tới Assyria tốn gần 5 ngày, nàng lại suy nghĩ rất nhiều nên không nhận ra được là mình đã tới cửa khẩu biên giới giữa Ba Tư và Assyria, cửa khẩu này cũng có một cái làng nhỏ buôn bán nhưng lại không được to và thịnh vượng như những cửa khẩu mà nàng đã từng đi qua, lúc đi qua trạm kiểm tra hàng hóa cũng dễ dàng hơn, tuy khi tới đây chỉ mới khoảng tầm 2 giờ chiều nhưng A Đại lại cho đoàn thương buôn dừng chân ở đây, nàng khó hiểu liền hỏi rõ lý do bởi nàng muốn đi càng sớm càng tốt.

"Tại sao chúng ta không tiếp tục đi, mà lại qua đêm nơi này?"

A Đại vừa cho lạc đà uống nước vừa đáp.

"À tại công tử không biết đó thôi, đi qua cửa này tầm 2 dặm nữa là sẽ gặp một đoạn sa mạc rộng lớn, cho nên ta mới cho mọi người nghỉ lấy sức để ngày mai lên đường, ngày mai phải dậy sớm đi nhanh để có thể vượt qua đoạn sa mạc ấy ngay trong ngày, bởi buổi tối ở sa mạc xuất hiện một hiện tượng lạnh quá thể, khiến cho chúng ta những kẻ đã bị bào mòn bởi cái nóng và nắng buổi sáng sẽ bị sốc nhiệt dẫn đến tử vong là rất cao."

Tịch Dao nàng đương nhiên là biết về hiện tượng sốc nhiệt nhưng nàng không thể ngờ nàng sắp phải băng qua sa mạc, nghe A Đại nói là đi hết trong ngày thì nàng biết có lẽ nó chỉ là một đoạn nhỏ, từ khi đi trên con đường tơ lụa này nàng cũng đã từng đi qua khá nhiều vùng hoang mạc nhưng sa mạc thì vẫn chưa, A Đại nói rất đúng mọi người cần phải được nghỉ ngơi cho chuyến hành trình nóng bức vào ngày mai.

Trên sa mạc lúc này khoảng 9 giờ sáng, ánh nắng đã chiếu cực gắt ở trên đỉnh đầu, dù đã xuất phát từ khoảng 4 giờ sáng nhưng cuối cùng vẫn phải chịu đựng cái nóng khủng khiếp ấy, lần này đoàn người của nàng không đi một mình nữa, mà những thương nhân khác cũng đi chung với nhau, tính tổng cộng lại cũng tầm 20 người.

Ở trong đoàn người cũng có phụ nữ, họ là vợ của những thương nhân nên cũng đi chung, vì thể độ sôi nổi cũng được tăng thêm, nơi này quả thật là một sa mạc thật sự, ngoài cát và cát ra thì chỉ còn cái nắng cực gắt ở trên đỉnh đầu và thấp thoáng những cây xương rồng xanh sống nhờ trời một mình trên sa mạc rộng lớn.

Đoàn người dần dần mệt mỏi, tầm khoảng 11 giờ trưa thì cả đám không cò được nữa mà nghỉ ngơi, họ nhanh chóng tranh nhau nước uống và chỗ nghỉ, còn nàng thì tiện tay lấy nước đá trong không gian ra mà uống nhưng khi nước tới miệng thì đã trở thành nước lọc như bình thường thậm chí có phần nóng hổi.

Tới khi 12 giờ trưa, ánh nắng lúc này phải nói là cực kỳ gắt, không còn bóng để nghỉ ngơi đoàn người quyết định đi tiếp, cứ như vậy họ tiếp tục đi, mỗi người đều mặc y phục kín cả tay chân và che mặt lại tuy nóng nhưng sẽ bảo đảm cho việc sẽ không thành khi quay hay ít nhất là không cháy nắng.

Đoàn người tiếp tục đi, họ uống nhiều hơn là ăn, cứ như thế tới khoảng 4 giờ chiều tuy vậy khí hậu vẫn rất nóng ức bồng một vị đại thúc tầm 35-40 tuổi đang ngắm nhìn gì đó từ phía xa, ông ấy quay lại với mọi người và nói lớn trong sự mừng rỡ.

"Thấy rồi, chúng ta đã vượt được sa mạc rồi, tôi đã nhìn thấy quốc kỳ của Assyria treo trên tòa tháp* quen thuộc đó.

*Sở dĩ phải treo quốc kỳ như vậy, để làm điểm đánh dấu cho những người vượt qua sa mạc có thể nhìn thấy và để thể hiện chủ quyền.

Những người thương buôn còn lại nghe vậy liền vui mừng hết mức, họ rất vui vì có thể vượt được sa mạc sớm hơn dự tính, Tịch Dao cũng rất vui mừng vì nàng sắp được nhìn thấy kinh thành Assur vĩ đại trong lịch sử, những tòa thành và di tích đã bị thời gian hàng nghìn năm che khuất ấy.

Vì đã nhìn thấy hy vọng nên ai nấy cũng hưng khởi mà nhanh chóng tới được ngoại thành, trước mắt nàng là một dãy tường đá cao và dày và tất nhiên sẽ có một cổng thành to và vững chắc, theo như nàng biết thì đây là ngoại thành của thủ đô Assur, nếu muốn vào thủ đô phải vượt thêm một bức tường vững chắc khác, còn muốn đi vào hoàng cung cũng sẽ phải vượt thêm một bức tường cuối cùng nữa, 3 bức tường thành vững chắc này là những tấm khiên bảo vệ kinh thành và hoàng cung Assyria tuyệt đối, quả là một cường quốc quân sự a.

Đoàn thương nhân như thường lệ vẫn là bị binh sĩ kiểm tra giấy tờ và hành lý sau đó được cho vào bên trong, khi vào được tới bên trong ngoại thành nàng đã liền bị một thứ làm cho vô cùng kinh ngạc, trên bức thành thứ 2 để vào trong kinh thành được khắc kèm theo đó là hình ảnh quái vật mình bò có cánh, đầu người đó chính là biểu tượng bảo vệ cho quốc vương của người Assyria, con quái thú ấy được khắc lên trên bức tường giống như vẽ lên trên đó vậy, khuôn khổ vừa đủ không to quá tay cũng không quá nhỏ, đủ để thân thể gồm đầu và đuôi của con quái vật ấy có thể ôm gọn một vòng đứng của bức tường thành, quả là một kỳ quan vĩ đại.

Lưu ý nhỏ: Những gì được miêu tả ở trên đều là tác phẩm tưởng tượng của tác giả, ngoại trừ việc người Assyria cổ có tôn thờ con quái thú kia như một biểu tượng cho quân đội của họ ra.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Đế Chế Assyria (hạ)

Lúc trước Tịch Dao nàng có đọc trong sách sử và cũng có từng nghiên cứu qua để chế hùng mạnh một thời này, đất nước Assyria được hình thành gần như cùng một thời điểm với đế chế Hittite và Babylon sau sự sụp đổ của đế chế Akkad vĩ đại một thời. Tính tới nay chắc nó cũng đã tồn tại được hơn 700 năm, lúc này đây nó là một trong những cường quốc mạnh mẽ và giàu có bậc nhất Tây Á.

Lần này bọn nàng dừng chân ở ngoại thành thủ đô của Assyria để buôn bán và thu mua lại hàng hóa, đế chế này đang trong giai đoạn cực kỳ phát triển và hưng thịnh nên dù chỉ là ngoại thành thủ đô nhưng cũng có rất đông đúc người và họ cũng gần như là sống rất tốt.

Đoàn người như thường lệ dừng chân ở một nhà trọ dành cho thương buôn, rồi đám thương buôn dẫn mấy con lạc đà trên lưng có hàng hóa mà mang đi bán ở các cửa tiệm lớn, còn nàng thì một mình đi tìm bản đồ địa lý của vùng này, thì phát hiện ra biên giới phía tây nam của đất nước này chính là Ai Cập, nàng rất vui vì sắp được về nhà, nàng rất lo không biết Merity hân như thế nào rồi, liệu lúc hai người gặp lại nhau, hân có giận nàng vì đã bỏ đi gần hai tháng nay không?

Trong đầu nàng suy nghĩ rất nhiều về cảnh hai vợ chồng trùng phùng, nghĩ đi nghĩ lại, nàng thấy nên là tặng cho hân một món quà gì đó, để hân bớt giận. Vì thế nàng quyết định đi tìm một món quà nào đó xem như tạ lễ, nàng đã đi dạo hết tất cả các quầy quán ở trong thủ đô nhưng vẫn không có thứ gì vừa ý cả, dù là một thứ gì nhỏ thôi nhưng đều không có, hầu như các quầy hàng đều bán đồ ăn, thức uống và y phục nhưng những thứ này nàng đều không cần.

Nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng nàng bỗng nhớ đến chiếc nhẫn không gian của mình, Tịch Dao đi vào một hẻm nhỏ ít người qua lại rồi vào trong không gian vô tận ấy tìm một món đồ có thể tặng cho nam nhân được. Tìm tới tìm lui cuối cùng nàng quyết định tặng cho Merity một thanh chùy thủ, thanh chùy thủ này nhỏ như dao thái trái cây vậy nhưng lại được trang trí rất là tinh tế và tỉ mỉ, lưỡi dao sắc bén vô cùng, nó có một cái vỏ trên thân vỏ có đính nhiều viên đá quý theo hoa văn rất đẹp, phần chuôi thanh chùy thủ còn đính thêm hai viên đá sapphire xanh dương ở hai bên mặt, độ dài của thanh chùy thủ này từ mũi cho tới cán không quá 17cm, rất hợp ý của nàng và thêm một lý do để nàng chọn nó làm quà nữa là vì nó có hai thanh lặn cơ, Tịch Dao nàng lấy thanh cơ đá sapphire màu đỏ, còn Merity thì lấy thanh này, quá hợp rồi còn gì, thế là nàng quyết định dùng nó làm lễ tạ lễ với hân.

Tịch Dao vui vẻ cất nó vào trong không gian, rồi nàng lại bước ra đường lớn mà đi dạo, đi ngắm nhìn một hồi bỗng nàng thấy chán, lại tò mò muốn xem thủ đô của Assyria có khác gì so với những đất nước khác không, vì thế nàng quyết định đi vào bên trong kinh thành, vì nàng chỉ có đơn phương độc mã không đem theo bất kỳ thứ gì cả lại ra về thư sinh nhô nhả nên nàng được vào bên trong kinh thành mà không cần phải qua kiểm tra.

Bên trong kinh thành Assur là một thế giới dành cho những bậc thượng lưu giàu có, những tòa nhà hai tuần trải đều một đường thẳng phía cuối đoạn đường thẳng kia chính là tâm khiên cuối cùng và đó cũng chính là cung điện của Assyria cổ đại, bước tường thứ 3 này không cao và tròn như 2 người anh em của nó mà lại có một hình chùy nhật và chiều cao chỉ tầm 7 thước là cùng, tất nhiên giữa bước tường ấy chính là một cổng thành vừa to vừa lớn, nhưng không to bằng cổng thành của Ấn Độ nơi mà một con voi còn có thể chui lọt.

Tuy bước tường thành thứ 3 này đã che mất hầu hết tất cả những gì nó đã và đang chứa ở bên trong nhưng nhìn từ bên ngoài nàng cũng có thể thấy được những nóc cung điện nguy nga lộng lẫy cao chót vót được trang trí theo kiểu Assyria đặc trưng vô cùng đẹp và sang trọng, đây là lần đầu tiên nàng tận mắt nhìn thấy hoàng cung của đế chế Assyria, Ai Cập và Ba Tư nàng đã từng coi qua trong những lần đi du lịch hoặc ít nhất là trong sách giáo khoa, duy chỉ có Assyria thì chưa bao giờ được nhìn thấy.

Vì thế nàng tò mò mà muốn đi một vòng toàn bộ để chiêm ngưỡng hết tòa kiến trúc vĩ đại này, nàng nhanh chân đi đến cửa chính cung điện để nhìn trộm vào trong thì nhìn thấy có rất nhiều người đang xếp hàng rất dài phía trước cung điện lúc này nhìn từ xa nàng còn tưởng là sự trùng hợp, không ngờ họ lại xếp hàng thật, nàng bước lại gần người nam nhân cuối cùng đang xếp hàng kia khẽ khều áo của y.

"Xin chào vị đại ca này, huynh có thể nói cho tôi biết rốt cuộc là có việc gì mà tại sao mọi người đứng xếp hàng ở đây nhiều như vậy?"

Vị đại ca kia tầm 30-40 tuổi, mặc trên người bộ đồ bình dân giống như bao người bình thường, may là anh ta là kiểu người vui tính tốt bụng, thấy nàng hỏi thế anh ta vui vẻ trả lời.

"Nhìn chú em chắc là người phương xa mới tới đúng không? Chú hỏi có việc gì sao, thật ra là như thế này, khoảng 3 ngày trước hoàng hậu của chúng tôi đổ bệnh hôn mê bất tỉnh, các vị ngự y đã hết lòng cứu chữa từ trước đó nhưng vẫn chưa khỏi, nên đức vua hết lòng lo lắng, từ 3 ngày trước ngài ấy đã cho ra chiếu lệnh, hễ bất kỳ ai có thể cứu được hoàng hậu sẽ được trọng thưởng 100 thỏi vàng kim đó."

Tịch Dao hơi bị kinh ngạc bởi phần thưởng, thuận miệng hỏi lại.

"Một... một trăm thỏi vàng kim sao?"

"Ừ cũng chính vì thế cho nên có rất nhiều người tề tụ về đây để chữa trị cho hoàng hậu, nào là y sĩ phương đông này rồi cả những thần y dôm, lang băm, thầy bói nói tóm lại thế loại gì cũng có hết, sao chú em có muốn thử không?"

Tịch Dao lúc này mắt sáng hơn cả mắt chim ưng, từ khi tới được Assyria này, nàng đã luôn nghĩ làm cách nào để có thể thông thương giao hảo với đất nước này, vốn còn định sau khi trở về Ai Cập sẽ gửi sứ thần tới đây nói chuyện, nhưng không ngờ ông trời cho nàng cơ hội, không những có thể vào được bên trong hoàng cung còn có thể chữa bệnh cho hoàng hậu nước này, quả là cơ hội hiếm có khó tìm, Tịch Dao nàng có ba lý do để vào chữa bệnh cho hoàng hậu, 1 là thúc đẩy giao thương, quan hệ hai nước, 2 là lương tâm nghề nghiệp, 3 là cảm động trước tình cảm của phu thê nhà này, nhưng tất nhiên nàng vẫn không quên việc phải nhanh chóng quay về Ai Cập, vì thế nàng quyết định làm nhanh phi vụ này rồi về nhà.

- -----Hết Chương 47-----

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Về Ai Cập Làm Nữ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

